NB. Absolutio Generalis. Folio 128. Caput 44. Cont.

REGULA
ET CONSTITVTIONES
Eremitarum Camaldulensium Montis Coronæ.

PROOEMIVM.

AVscultà ô fili præcepta Magistri, & inclina aurem cordis tui, & admonitionem pij Patris libenter excipe, & efficaciter comple, vt ad eum per obedientiæ laborē redeas, à quo per inobedientiæ desidiam recesseras. Ad te ergò nunc meus sermo dirigitur, quisquis abrenuncians proprijs voluntatibus, Domino Christo vero Regi militaturus. In primis, vt quicquid agendum inchoas boni, ab eo perfici instantissimâ oratione deposcas, vt qui nos iam in Filiorum dignatus est numero computare, non debeat aliquando de malis actibus nostris contristari. Ita enim ei omni tempore de bonis suis in nobis parendum est; vt non solum ut iratus Pater suos non aliquando filios exhæredet, sed nec vt metuendus Dominus irritatus malis nostris: vt nequissimos seruos perpetuam tradat ad pænam, qui eum noluerint sequi ad gloriam.

Exurgamus tandem aliquando, excitante nos scripturâ ac dicente: Hora est iam nos de somno surgere, *& apertis oculis ad Deificum lumen attentis auribus audiamus, diuina quo-*

tidie clamans: quid nos admoneat vox? dicens: Hodie si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra. *Et iterum* qui habet aures audiendi audiat, *quid Spiritus dicat Ecclesijs,& quid dicitur*; Venite filij audite me, timorem Domini docebo vos. Currite dum lumen vitæ habetis, nè tenebræ mortis vos comprehendant. *Et quærens Dominus in multitudine Populi sui, cui hæc clamat, operarium suum, iterum dicit.* Quis est homo, qui vult vitam, & cupit dies videre bonos? *Quod si tu audiens respondeas: Ego; dicit tibi Deus.* Si vis habere veram,& perpetuam vitam, prohibe linguam tuam à malo, & labia tua ne loquantur dolum: Diuerte à malo,& fac bonum inquire pacem, & sequere eam, & cum hæc feceritis, oculi mei super vos, & aures meæ ad preces vestras, & antequam me inuocetis, dicam. Ecce adsum. *Quid dulcius nobis hac voce Domini invitantis nos Fratres charissimi. Ecce pietate sua demonstrat nobis Dominus viam vitæ.*

Succinctis ergo fide, vel obseruantiâ bonorum actuum lumbis nostris, & calceatis in præparatione Euangelij pacis pedibus, pergamus itinera eius, vt mereamur eum, qui nos vocauit, in Regno suo videre. In cuius Regni tabernaculo si volumus habitare, nisi illuc bonis actibus curredo, minimè peruenitur. Sed interrogemus cum Propheta Dominum, dicentes: Domine quis habitabit in Tabernaculo tuo; aut quis requiescet in monte Sancto tuo? *Post hanc interrogationem Fratres audiamus Dominum respondentem.* Qui ingreditur sinè macula, & operatur iustitiam. Qui loquitur veritatem in corde suo; qui non egit dolum in lingua sua. Qui non fecit proximo suo malum, & opprobrium non accepit

ad-

aduersus proximum suum. *Qui malignum Diabolum aliqua suadentem sibi, cum ipsa suasione sua à conspectibus cordis sui respuens deduxit ad nihilum, & parvulos cogitatus eius tenuit, & allidit ad Christum.*

Qui timent Dominum, de bona obseruantia sua non se reddunt elatos, sed ipsa in se bona non à se posse, sed à Domino fieri existimantes, operantem in se Dominum magnificant, illud cum Propheta dicentes: Non nobis Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam, *sicut nec Paulus Apostolus de prædicatione sua sibi aliquid imputauit, dicens:* Gratiâ Dei sum, id quod sum, & iterum ipse dicit. Qui gloriatur, in Domino glorietur: *Vnde, & Dominus in Euangelio ait.* Qui audit verba mea hæc, & facit ea, similabo eum viro sapienti, qui ædificauit Domum suam supra petram. *Venerunt flumina, flauerunt venti, & impegerunt in Domum illam, & non cecidit, quia fundata erat suprà petram. Hæc complens Dominus, expectat quotidie, his suis Sanctis monitis, factis nos respondere debere. Ideò nobis propter emendationem malorum huius vitæ dies ad inducias relaxantur, dicente Apostolo:* An nescis, quia patientia Dei, ad pænitentiam te adducit? *Nam prius Dominus dicit*, Nolo mortem peccatoris, sed vt magis conuertatur, & viuat. *Cum ergò interrogassemus Dominum, Fratres, de habitatore Tabernaculi eius, audiuimus habitandi præceptum. Sed si compleamus habitatoris officium, erimus hæredes Regni Cælorum. Ergò præparanda sunt corda, & corpora Sanctæ præceptorum obedientiæ militatura, & quod minus habet in nobis natura possibile, rogemus Dominum, vt gratiæ suæ tribuat nobis adiutorium ministrari. Et si fugientes gehennæ pænas, ad vitam volumus peruenire*

perpetuam dum adhuc vacat, & in hoc corpore sumus: Et hæc omnia per hanc lucis vitam vacat implere, currendum, & agendum est modo, quod in perpetuum nobis expediat. Constituenda est ergò à nobis Dominici Schola seruitij, in qua institutione, nihil asperum, nihilque graue nos constituturos speramus. Sed & si quid paululum restrictius dictante æquitatis ratione propter emendationem vitiorum, vel conseruationem charitatis processerit, non illico pauore perterritus refugias viam salutis, quæ non est nisi angusto initio incipienda. Processu verò conuersationis, & fidei dilatato corde, inenarrabili dilectionis dulcedine curritur via mandatorum Dei, vt ab ipsius nunquam magisterio discedentes, in eius doctrina vsq; ad mortem in Monasterio perseuerantes, passionibus Christi per patientiam participemus, vt Regni eius mereamur esse consortes.

PRO-

PROOEMIVM Constitutionum.

Postquam Beatissimus Pater noster Romualdus totius Camaldulensis Ordinis Fundator, Monasticam vitam, in Monasterio Classensi, tribus annis Sanctissimè traduxisset: Beatissimi Benedicti Regulam professus, Eremum subindè ingressus est; in qua nonaginta septem annis, incredibili vitæ austeritate vsus, solis Sanctitatis suæ exemplis, crebrisq; admonitionibus verum Eremiticum institutum se sequentibus dereliquit. Nec aliud quicquam eis scriptum, præter eandem Benedicti Regulam obseruandã moriens commendauit; Licet postmodum, nè labentibus annis, pia Patris exempla per obliuionem in desuetudinẽ venirent, sapienter ab ipsis discipulis, maximè á Beato Rodulpho quarto, à B. Romualdo Eremi Priore, in Constitutiones redacta fuêre. Hoc autem Eremiticum Camaldulense institutum, ab ipso Ss. Romualdo diuinitus inventum, medium inter Cænobiticum, & Anachoreticum est; Itá quidem vt vtriusque particeps vtroq; præstantius, longeq; securiùs existat. Nam & si claustralis conuersatio vbiq; summis laudibus extollenda videatur, nihilominus tamen suis incommodis, molestisq; occupationibus, quæ sæpè animũ á vera pietate longiùs arcent, minimè caret: e contra veró solitaria illa Eremitica vita, & cõuersatio abdita, propter multa incõmoda, nec non peri-

cula, quæ humanæ naturæ corruptelâ, seu instabilitate, pati videbatur, minus tuta; securaq;-reputata est. Jlla enim viuendi libertas, quæ olim solitarijs viris competere videbatur, quæ nec Ecclesiam inuisere, nec Sacramenta frequētare aliquo Canonico præcepto cogebatur, hodiè nobis per Ecclesiæ Sanctæ Constitutiones penitus prohibita est. Non potest igitur non esse laudanda nostra Camaldulensis Eremitica institutio, quæ non periculosa, nec ardua, difficilisq; sicut antiquitús anachoretica comperitur; sed potius omni periculo, extremaq; difficultate exclusis, securissima, facilis. ac fideli cuiq; viro suauissima, ac proindè (omni reuerentia, ac pace aliorum omnium institutorum) laudabilior, ac securior, cunctis meritò dici possit Ad quam siuè ex sæculo, siuè ex cænobijs accedentes, procul omninô á Ciuitatibus, omnique hominum frequentia, sæcularium etiam consortio semoti, in montium recessibus, ac remotissimis locis commorantur. Qui tamen singuli, singulas separatas inuicem Cellas incolentes, paupertatis, obedientiæ, & castitatis votis solemniter emissis, sub regula, vt diximus S. BENEDICTI, subq; Prælati disciplina, sub tandem proprij Ordinis Constitutionibus, in iugi obseruantia viuere tenentur: sic nihilominus hanc conuersationis formam temperantes, vt Cænobiticæ, socialisq; vitæ commodis, & securitate, sinè varijs occupationibus Monasterij, multiplicibusq; distractionibus potiantur, & solitudinis læta, fæliciq; admodum tranquillitate, absq; vllis solitariæ vitæ curis, periculis, & anxietatibus perfruantur.

tur. Hæc itaq; admirabilis, diuinituſq; inſpirata Eremitica inſtitutio, ab ipſo fundationis initio, vſq; ad præſentem diem per annos circiter 670. Fideliter diſcreto, ac Sancto vigore obſeruata fuit in Sacra Eremo Camaldulenſi, quæ in ſummitate Alpium Tuſciæ, ab ipſo Sanctiſſimo Patre noſtro ROMUALDO circá Annum 1012. ſundata extitit, & tandem ab Annis 144. á noſtra Congregatione Eremitarum Camaldulenſium S. ROMUALDI Montis Coronæ per Venerabilem Patrem Paulum Iuſtinianum Eremitam ſupradictæ Sacræ Eremi Maiorem, nouiter inſtituta, & aucta; fuit cum eadem obſeruantia inuiolabili perſeuerat, prout ex conſtitutionibus patebit, quas efformare intendimus, pro confirmatione & augmento huius dictæ Congregationis. Reſtat deniq; vt nos iuxtà Patris noſtri BENEDICTI doctrinam in Prologo Regulæ nobis traditæ, in Eremo, quæ nobis pro Monaſterio eſt, vnanimes, quaſi Apoſtolici viri, ſoli Deo enixè famulemur. Ita ut omnibus nobis vnum ſit cor, & anima vna, in vinculo pacis, & charitatis viuentibus, ſicq; demum in regulari, atq; Eremitica diſtrictione, in finem vſq; perſeuerantes, Socij poſſimus eſſe paſſionum Chriſti, vt & cohæredes facti conregnemus cum eo.

CON-

Constitutionum Eremitarum Camaldulensium Montis Coronæ in forma Specifica.

CLEMENS PP. IX.

Ad perpetuam rei memoriam.

IN supremo militantis Ecclesiæ solio, meritis licet imparibus per ineffabilem Diuinæ bonitatis abundantiam constituti, Congregationes Religiosorum virorum pié, sanctéq; institutas, ac vberiores bonorum operum fructus aspirante superni fauoris auxilio, assiduè perferre satagentes, in visceribus paternæ gerimus charitatis, & illa quæ pro earum felici regimine & gubernio, prosperisque in via Domini progressibus providè, atq; sapienter constituta esse noscuntur, vt firma semper, atq; stabilia persistant, Apostolici muniminis patrocinio, cùm id á nobis petitur, libenter roboramus. Exponi siquidè nobis nuper fecerũt dilecti Filij Maior, ac Procurator Generalis, & alij superiores Congregationis Eremitarum Camaldulensium Montis Coronæ, quod pro felici, prosperoq; eiusdem Congregationis regimine, & gubernio, illiusq; salubri tam in Spiritualibus, quám in temporalibus directione factæ fuerunt, & in vnum volumen collectæ nonnullæ Constitutiones, quæ per Congregationem venerabilium Fratrum nostrorum S.R.E. Cardinalium negotijs, & Consultationibus

bus Epiſcoporum, & Regularium præpoſitam, examinatæ, recognitæ, & correctæ ſunt tenoris, qui ſequitur videlicet.

DE GENERIBVS, ET VITA MONACHORVM,

CAP I.

Monachorum quatuor genera eſſe, Manifeſtum eſt. Pm. Cænobitarum, militans ſub Regula, vel Abbate.

Conſtitutio.

I. ERemitę Camaldulenſes Congregationis Montis Coronę Clauſtris non includũtur, nec in Dormitorijs Monaſterij requieſcũt; in hoc enim differt Cęnobitica conuerſatio ab Eremitarum Camaldulenſium inſtituto, quod illa in vrbibus terris, interq;. Populi frequentiam libenter commoratur: hæc verò in Montibus, interq; nemora latitare congaudet. Quapropter maiorum noſtrorum veſtigia ſequentes ſtatuitur, noſtra Eremitoria ab vrbibus, Terriſq; vno ad minus milliario diſtare debere. Noſtriq; Eremitę nunquam in Clauſtris permaneant, excepta Abbatiâ S. Saluatoris de Monte Corona, pro ſenum, infirmorum ac forenſium ſolatio Imò ſi aliquando talis habitatio offeratur, niſi in formam Eremi reducta ſit, dimittatur, tantum abeſt, vt de nouo Monaſterium conſtrui queat, aut ſuſcipi.

2. Sint ergo Eremitoria nostra intèr Syluas, easq; densas, talesq; plantando, inserendo, scindendo, alijsq; opportunis modis conseruentur, & augeantur. Quãobrem intrâ ambitum Eremi non licebit ligna cædere, nè eius pulchritudo deturpetur. Qvi verò absq; superioris permissu aliquam arborē viridem inciderit, pro vna quaq; arbore semel in pane, & aqua ieiunet. Quod si loci Prior absq; cõsensu Capituli ipsius Eremi intrà ipsum ambitũ arborum incisionem fieri iusserit, à visitatoribus, vel Capitulo Gñali, disciplinâ circulari plectatur, & tunc incisio Arborum intelligatur, quãdo numerum quatuor, aut quinq; arborum excedit, & hoc toto sui Prioratus curriculo, quod sinè rationabili necessitate fieri nequit, dũmodo tamen non sint arbores, quæ loci venustatem, ac pulchritudinem vitient.

3. Sint insuper ædificia cum ambitu loci vniuerso sepe, ac vallo circumdata, ita vt per solum ostium pateat ingressus, vndè egredi sinè licentia Superioris nemo possit. Et positâ in Eremis clausura sinè licentia Capituli Generalis, augendo, vel minuendo nefas erit alterari.

4. Cellæ insuper non simul iunctæ, sed triginta plus, minusuè pedibus inuicem, si locus patiatur separatæ consistant, tantundem ab Ecclesia, & officinis semotæ.

5. Atque vt vera sit solitudo, omnis non necessaria hominum sæcularium familiaritas ab Eremitis nostris (charitate saluâ) arceatur. Adeò vt neq; vicini habitatores quocunq; prætextu in commune Commercium

cium admittendi sint: ac præcipè cauendum, ne eis vnquam ad nos accedendi causa tribuatur Ideò sæcularium negotijs, etiam consanguineorum nè se nostri immisceant, quod strictè prohibetur, nisi aliter faciendum iustis de causis, superior iudicauerit.

6. Minus etiam liceat Eremitis sæcularium Ecclesias frequentare, nec funeralibus, alijsq; officijs celebrandis interesse, sicq; animarum curam exercere illis penitus est interdictum. Præterea vbiq; locorum foris, & intra Eremum, atq; etiam in propria Cella, non solum corporales, sed etiam mentales diuagationes effugiant, quæ & solitudinis propositum, & omne Spirituale ædificium destruere solent. Quapropter Superiores valdè cauere debent, nè faciles sint in dimittendis subditis suis, sed necessitate cessante, intra Clausuram in iugi obseruantia eos retineant. Quin & ipsi nunquam foras, nisi coactè egrediantur.

7. Et ad maiorem solitudinis obseruantiam, nemini permissum censetur in alterius Cellam, officinamuè, nisi annuente Prælato intrare, sed ne caput quidem intus immittere, quæ prohibitio etiam ad hospites tùm religiosos, tùm sæculares extenditur, exceptis casibus incendij, infirmitatis, confessionis vel vrgentis cuiusq; necessitatis, quæ verisimiliter superioris animus ad talem concessionem movere potuisset.

8. Ille vero, qui obtento consensu, vel alias fratrem allocuturus ad alterius Cellā accedit, pulsans, non aperiens, Deogratias altiusculè proferat, responsionem fratris illic immorantis patienter expectans, qui tamen

finè mora audita voce illico accurrere, & pari tenore respondere debet, & in ipsa anteriori parte Cellæ cum eo colloqui. In cubiculum autem, in quo dormitur nemini permittimur intrare, nisi in casibus supradictis. Qui autem præter hos casus introierit, vel qui alium intrare, permiserit, dicat culpam suam in Capitulo, & ieiunet semel in pane, & aqua, pro vnaquaq; transgressione. Qui verò in officinam ingressus fuerit, pitantiâ priuetur.

9. Et quia solitudo maximè fauet Castitati, ideò præcipitur nè nostris Eremis mulieres vnquam propinquare, nedum intrare ipsas possint; vndè ne ignorantia sit causa erroris, figantur Cruces ligneæ magnæ longè à Ianua, quas mulieres sinè excommunicatione. latæ sententiæ pertransire nequeunt, prout habetur ex priuilegio Pauli III. & Innocentij XI.

10. At Capitulum Generale ad populorum instantiam, iuxtà d. Priuilegium cuncedere potest vt semel, bis, aut ad summum ter in anno, iuxta d. Capituli nominationem, deuotionis causa possint mulieres solum Ecclesiam ingredi, Eremum autem nullo modo, neq; Sacrarium, eiusq; vestibulum, vbi per portas Eremitarum Cellulæ conspiciuntur, poterunt tamen ea hospitia ingredi, quibus introduci consueuêre. Alias autem talis prohibitio inuiolabiliter perseueret. At si pertinacia populi aliter peruicaciter prætendat, cui resisti honestè non possit, locum potius deserere, ac longius abire consulant Patres.

11. Strictè insuper prohibetur, ne nostri Eremitæ mulier-

mulierculas regendas, confitendas, custodiendasuè suscipiant. Imò nè illas quidem alloqui sine socio astante possint; quarè si aliquis nostrûm mulieres intrà Cruces venire permiserit, aut in hospitijs, & domibus nostrarum Grangiarum introduxerit, aut intrare permiserit, vbi solent Eremitæ habitare, aut earum confessiones exceperint, casu necessitatis excepto, circulari disciplina mulctetur. Monialium Ecclesias ne frequentent, nec in earum Ecclesijs sinè debita licentia audeant celebrare.

Sequitur Regula.

DEindè secundum genus est Anachoretarum, idest Eremitarum, horum qui non conuersionis feruore, initiò, sed Monasterij probatione diuturna, didicerunt contra Diabolum, multorum solatio iam docti, pugnare; & benè instructi fraterna ex acie ad singularem pugnam Eremi, securi iam sinè consolatione alterius, sola manu, vel brachio contra vitia carnis, vel cogitationum Deo auxiliante, pugnane sufficiunt.

Tertium vero Monachorum teterrimum genus est Sarabaitarum, qui nulla Regula approbati, experientia magistra, sicut aurum fornacis, sed plumbi natura molliti, adhuc operibus seruantes sæculo fidem, mentiri Deo per tonsuram noscuntur, qui bini, aut terni, aut certè singuli sinè Pastore, non Dominicis, sed suis inclusi sunt ouilibus, & pro lege eis est desideriorum voluptas, cum quicquid putauerint,

rint, vel elegerint, hoc dicunt Sanctum, & quod noluerint hoc putant non licere.

Quartum verò genus est Monachorum, quod nominatur Gyrovagum, qui tota vita sua per diversas Provincias ternis, aut quaternis diebus per diversorum Cellas hospitantur, semper vagi, & nunquam stabiles, & proprijs voluptatibus, & gulæ illecebris seruientes, & per omnia deteriores Sarabaitis. De quorum omnium miserrima conversatione, melius est silere, quàm loqui. His ergo omissis, ad Cænobitarum fortissimum genus disponendum, adiuuante Deo veniamus.

Constitutio.

I. ALium viuendi modum. Anachoretis consimilem diuinitus S. Pr. ROMUALDUS excogitauit, eorum scilicet, qui diuinâ inspiratione, maioriq; silentij, ac perfectionis desiderio, ad culmen veræ solitudinis pervenire anhelant. Hos autem, qui hanc vitæ austeritatem arripiunt, iam ab initio inclusos Patres nostri vocauerunt, eò quia voluntariè intra vnius Cellulæ, hortuliq; parietes, omni hominum consortio priuati, contineantur: Iuxta quod institutum hucusq; obseruatum, præcipitur, vt Eremitis professis, qui instanter talem petunt reclusionem, post quinquennium à professione emissa, concedi ad tempus, vel perpetuo possit, dummodo concedenti, & morum probitas, mo-

resq;

resq; religiosi innotescant, scilicet regularis obseruantia, silentium, orationis feruor, aliæq; consimiles virtutes petentis.

2. Auctoritas concedendi, si perpetua fuerit, vel ad plures annos Capitulo Generali reseruatur. Nec ad longum tempus concedenda est, nisi ijs, qui pluries, aut saltem per annum eam experti fuerint: poterit tamen loci Prior alicui ex sua Familia per annum ad summum concedere. At Prælatis Nouitiorum, Magistro, Sacristæ, ac Cellerario, in eorum Prælatura, & officijs persistentibus, penitus interdicitur.

3. Jllæ Cellæ reputabuntur Reclusis, quæ remotiores sunt ab alijs, quæ habeant oratorium cum suis ornamentis, ac paramentis ad celebrandum necessarijs, quarum hortuli parietibus sint præcincti: cum hac tamen lege, quod Eremitæ reclusi, non secùs ac alij suorum superiorum obedientiæ subiaceant; A quo voluntario carcere, nunquam exire debeant, sed superioribus, qui reclusionem concesserunt. Licitum semper erit illos ab ea penitus eximere siuè perpetua, siue fuerit temporalis.

4. Sciant autem reclusi perpetuum sibi, inuiolabileq; silētium esse indictum, vnde illos quempiam alloqui, nec alloquentem audire valeant, sinè expressa licentia scripta, & obsignata sui superioris, exceptis diebus D.Martini, ac Dominicæ Quinquagesimæ, in quibus recreationis, ac charitatis causa Coéremitarum semel tantum colloquia excipere, indulgetur.

5. Litteras ad Eremitas, aliosuè mittere, vel accipe-

re

re nisi sciente Priore. illicitum prorsus erit. Si quis autem secùs fecerit, tam mittens, quàm recipiens, semel in pane, & aqua ieiunet.

6. Canonicas horas intrà oratorium suum persoluent, non ad beneplacitum, sed signum Campanæ communis, tam in diurnis, quàm in nocturnis laudibus obseruabunt, cum omnibus solitis cæremonijs & obseruantijs, quæ in istis constitutionibus, Breuiarijq; Rubticis continentur. In oratorio semper pallium gestent, & in ingressu semper se aquâ benedicta aspergant, ab ipsismet singulis Dominicis diebus, benedicenda, vel ab Ecclesia deferenda. Nequè prætermittant Indulgentias nostræ Congregationis, & si quæ aliç in suis oratorijs sint, lucrari. Feriâ quinta hebdomadę Sanctæ, exeuntes, ad communem Ecclesiam accedant simul cum alijs communicaturi, refectioni, ac mandato præsentes futuri Feriâ autem sexta, & Sabbato ad Nonam venientes, rem sacram cum cęteris audiant: reliquum omne tempus in reclusorio agentes, si inclusi Sacerdotes non fuerint, Sacerdotum inclusorum Missas audire, eisq; sacrificantibus deseruire, atq; ibi (permittente Prælato) communionem sumere poterunt.

8. Et quia Sanctum illud otium, sanctas desiderat occupationes, ideò singulis diebus, vltra ordinarium officium quinquaginta Psalmos Dauidicos recenseant, & lectionem quotidianam ante completorium numquam omittant; vltra quam, & alias lectiones, Eremitis apertis communes vnius horæ alicuius spiritualis libri lectionem persoluent. Eodem modo solitam vni-

vnius horæ in mane, & serò diuisam, reclusi cum feruore Spiritus vtroq; tempore duplicabunt.

9. Demum, & victus rationem in hoc saltem ab alijs coerceant, vt præter solitas abstinentias, toto tempore Regularis ieiunij, sine alia licentia, singulis hebdomadis duplicare valeant. Quod si strictiùs, Deo fauente, viuere cupiunt, superioris assensum humiliter petant.

10. Ad placitũ eorum calopodio, siue socculò aperto vti poterunt, ac pedibus nudis incedere, nec non Cilicium ad carnem mortificandam deferre. Qui ad tempus includuntur, actiuam vocem in Capitulo non habent; perpetui verò neq; actiuam, neq; passiuam.

Qualis debeat esse Abbas

Cap. II.

A*Bbas, qui præesse dignus est in monasterijs, semper meminisse debet, quod dicitur, & nomen Maioris implere: Christi enim agere vices in Monasterio creditur, quando ipsius vocatur pronomine, dicente Apostolo,* Accepistis Spiritum adoptionis filiorum, *in quo clamamus Abba Pater. Ideoq; Abbas, nihil extra præceptum Domini (quod absit) debet docere, aut constituere, aut iubere, sed iussio eius, vel doctrina feruenter diuinæ Iustitiæ in Discipulorum mentibus conspergatur. Memor sit semper Abbas, quia doctrinæ suæ, vel discipulorum obedientiæ vtriusq; rei in tremendo Iudicio facienda erit discussio; sciatq; Abbas, culpæ Pastoris incumbere, quicquid in ovibus Pater familias vtilitatis minus poterit inuenire. Tantum iterum liber*

erit, vt si inquieto, vel inobedienti Gregi Pastoris fuerit omnis diligentia attributa; & morbidis earum actibus, vniuersa fuerit cura exhibita, Pastor earum in Iudicio Domini absolutus, dicat cum Propheta Domino. Iustitiam tuam non abscondi in corde meo, veritatem tuam, & salutare tuum dixi. Ipsi autem contemnentes spreuerunt me. Et tunc demum inobedientibus curæ suæ ovibus pæna sit, eis prævalens ipsa mors. *Cum ergò aliquis suscipit nomen Abbatis, duplici debet doctrina suis præesse discipulis, idest omnia bona, & Sancta, factis amplius quàm verbis ostendere, vt capacibus discipulis mandata Domini verbis proponat, duris verò corde, & simplicioribus, factis diuina præcepta demonstret. Omnia verò, quæ discipulis docuerit esse contraria, in suis factis iudicet non agenda, ne alijs prædicans, ipse reprobus inueniatur, ne quando illi dicat Deus peccanti.* Quarè tu ennarras Iustitias meas, & assumis testamentum meum per os tuum? Tu verò odisti disciplinam, & proiecisti sermones meos post te, & qui in fratris tui oculo festucam videbas; in tuo trabem non vidisti. *Non ab eo persona in Monasterio discernatur. Non vnus plùs ametur, quàm alius, nisi quem in bonis actibus, aut obedientia inuenerit meliorem. Non præponatur ingenuus ex seruitio conuertenti, nisi aliqua rationabilis causa existat. Quod si ita (iustitiâ dictante) Abbati visum fuerit, de cuiuslibet ordine id faciat; sin aliter propria teneant loca. Quia siuè seruus, siuè liber, omnes in Christo vnum sumus, & sub vno Domino æqualem seruitutis militiam baiulamus. Quia non est apud Deum personarum acceptio. Solùmodo in hac parte apud ipsum discernimur, si meliores alijs in operibus bonis, & humiles inueniamur.*

Er-

Ergò æqualis sit omnibus ab eo charitas, vna præbeatur omnibus secundum merita disciplina. In doctrina namq; sua Abbas Apostolicam debet illam semper formam seruare, quã dicit. Argue, obsecra, increpa, *idest miscens temporibus tẽpora, terroribus blandimenta, dirum magistri, pium Patris ostendat affectum. Idest indisciplinatos & inquietos debet duriùs arguere; obedientes autem, & mites, & patientes, vt in melius proficiant obsecrare. Negligentes autem, & contemnentes, vt increpet, & corripiat, admonemus; neque dissimulet peccata delinquentium, sed mox, vt cæperint oriri, radicitus ea, vt præualet) amputet, memor periculi Helij Sacerdotis de Silo: & honestiores quidem, atq; intelligibiles animos prima, vel secunda admonitione verbis corripiat Improbos autem, & duros, ac superbos, uel inobedientes, verborum, vel corporis castigatione in ipso initio peccati coerceat, sciens scriptum.* Stultus verbis non corrigitur, *& iterum.* Percute filium virgâ, & liberabis animam eius à morte. *Meminisse debet semper Abbas, quod est, meminisse quod dicitur: & scire quia, cui plus committitur, plus ab eo exigitur; sciatq; quàm difficilem, & arduam rem suscepit regere animas, & multorum seruire moribus, & alium quidem blandimentis, alium veró increpationibus, alium suasionibus, & secundum vniuscuiusque qualitatem, & intelligentiam ità se omnibus conformet, & aptet, vt non solum detrimenta gregis sibi commissi non patiatur; verum & in augmentatione boni gregis gaudeat. Antè omnia nè dissimulans, aut paruipendens salutem animarum sibi commissarum, plus gerat sollicitudinem de rebus transitorijs, & caducis, sed semper cogitet, quia animas suscepit regendas, de quibus & rationem redditurus est: Et nè causetur de*

minori fortè substantia meminerit scriptum, Primum quærite Regnum Dei, & Iustitiam eius, & hæc omnia adijcientur vobis; *Et iterum,* nihil deest timentibus Deum; *Sciatq; quia qui suscipit animas regendas, præparet se ad rationem reddendam. Et quantum sub cura tua fratrum se habere sciuerit numerum, agnoscat pro certo, quia in die Iudicij ipsarum omnium animarum, est redditurus Domino rationem, sinè dubio, addita, & suæ animæ, & itâ timens semper futuram discussionem Pastoris de creditis sibi ouibus, cum de alienis ratiocinijs cauet, redditur de suis sollicitus, & cum de ádmonitionibus suis emendationem alijs subministrat, ipse efficitur à vitijs emendatus.*

Constitutio.

1. IN Congregatione Eremitarum Camaldulensium Montis Coronę nec nomen, nec dignitas Abbatis vsui vnquam fuit; ideò loci nostræ Congregationis, non Abbatiæ, nec Monasteria, sed Eremi, & superiores non Abbates, sed Priores appellantur, atq; adeo supremus totius Congregationis Prælatus, Maioris sibi nomen vsurpauit, nec aliter vsui fuisse apud Eremitas, Camaldulenses dignoscitur, quamvis parum, aut nihil releuêt quo Prælatus nomine noncupetur, dummodo talis, qualis á S. Patris verbis circumscribitur, existat.

2. Sciant igitur Prælati ipsis traditam esse præsentem Sancti Patris doctrinam, quam, & si obseruare neglexerint, in tremẽdo Dei Iudicio stricta fiet discussio. Quicunq; ergo alijs præfigitur, duplici doctrinâ, verbi

bi scilicet, & exempli, suos discipulos pro viribus instruere conetur, memor Apostolici dicti. *In omnibus te ipsum præbe exemplum bonorum operum.*

De adhibendis ad Concilium fratribus: CAP: III.

Q*Voties aliqua præcipua agenda sunt in Monasterio, conuocet Abbas omnem Congregationem, & dicat ipse vndè agitur, & audiens consilium Fratrum, tractet apud se prudenter, & quod vtilius iudicauerit, faciat. Ideò autem omnes ad consilium vocari diximus, quia sæpe Iuniori Dominus reuelat, quod melius est. Sic autem dent fratres consilium cum omni humilitatis subiectione; vt non præsumant procaciter defendere, quod eis visum fuerit, sed magis in Abbatis pendeat arbitrio, & quod salubrius esse iudicauerit, ei cuncti obediant. sed sicut discipulis conuenit obedire Magistro, ita & ipsum prouidè, & iustè condecet cuncta disponere. In omnibus igitur omnes Magistram sequantur regulam, neq; ab ea temerè declinetur à quoquam. Nullus in Monasterio proprij sequatur cordis voluntatem, neq; præsumat quisquam cum Abbate suo proteruè intra, aut extra Monasterium contendere. Quod si præsumpserit, regulari disciplinæ subiaceat. Ipse tamen Abbas cum timore Dei, & obseruatione Regulę omnia faciat, sciens se procul dubio de omnibus Iudicijs suis æquissimo Iudici Deo rationem redditurum. Si qua verò minora agenda sunt in Monasterij vtilitatibus, seniorum tantum vtatur consilio, sicut scriptum est:* Omnia fac cum consilio, & post factum non pænitebit.

Constitutio.

1. Hæc conuocatio Congregationis, siuè Consilium vetustissima Religionis consuetudo obtinuit, vt Capitulum vocetur, & Congregationis hoc loco, vnius Monasterij, aut Religiosæ Domus Conuentus intelligitur. Capitulum autem, aut generale est, aut Conuentuale, aut certè (vt vocant) culparum, quorum vnum quodq; suum tractatum desiderat, cum singulorum diuersa sit congregandi causa, celebrãdiq; modus. Hic solum de Capitulo conuentuali sermo est.

2. Quoties ergò aliqua percipua tractanda sunt in Eremo, Prior ad sonum Campanulæ, vt moris est, quod signum ad spatium vnius Miserere protrahitur cum decem ictibus in fine, omnes vocales, qui Sacerdotes, & Clerici professi vnius anni eiusdem loci, ac familiæ tantum intelliguntur, nec non & Visitatores, vbi præsentes reperiantur, conuocet. Quibus convocatis, omnes genuflexi secretò dicant· *Pater noster*, & Prior dicat, *Et ne nos*, ℣ *Emitte Spiritum tuum*. *&c.* ℣. *Domine exaudi &c. Dominus vobiscum &c.* cum suis responsorijs, & Orationem *Actiones nostras.* Prior postea rem, de qua deliberandum est (nisi maior præsens fuerit, ad quem suo Iure spectat,) distinctè proponat. Deindè matura cum consideratione, auditis singulorum votis per secreta suffragia, negotium terminetur. Omnes, seclusâ omni prorsus passione, modestè, ac mansuetè loquantur, prohibita omni practica sub pæna priuationis vocis actiuæ, & passiuæ ad sex menses: Et quod àma-

à maiori parte approbatum fuerit, definitum, ac ratum habeatur, ac totum in libro actuum Capitularium registretur.

3. Nomine autem rerum præcipuarum, intelligũtur receptiones Nouitiorum, tàm ad probationem Quadragenariam, quàm ad habitus susceptionem ac professionem, incisionem lignorum intra Eremi ambitum faciendam, Conseruatoris, ac Medici electionem, Procuratorisq; sæcularis, & Aduocati, acceptare hæreditates, donationes, ac legata, quæ tamen renunciari minimè possunt, sine consensu Capituli Generalis: Quod si dictum Capitulum expectari non possit infra annum cum assensu Patrum Maioris, ac Visitatoris, aut Dietæ, renunciari licitè poterunt. Locationes etiam possessionum vltra annum, & quascunq; species alienationum, circa quas alienationes hæc omnia infra scripta, omnino obseruentur; scilicet, proponantur primo in Capitulo Conuentuali, & à maiori parte decretum, ad Capitulum Generale postea deferatur, aut ad Dietam, aut infra annuum ad P. Maiorem & Visitatores, à quibus approbatum, & confirmatum, ad S. Sedem Romanam pro licentia recurratur, nec alienationis Instrumentum conficiatur antè assensum Apostolicum, vel si cum reseruatione d. Beneplaciti Apostolici fiat, non tradatur possessio antè dictum consensum.

Quod si quis quidpiam ex gestis in Capitulo, vndè odium, aut scandalum oriri possit, reuelauerit, disciplinâ circulari plectatur; si autem leue fuerit reuelatum, arbitrio Prioris puniatur. Quæ-

Quænam sint Instrumenta bonorum operum.

CAP. IV.

INprimis Dominum Deum diligere ex toto corde, totâ anima, totá virtute, deinde proximum, tanquam se ipsum. Deinde non occidere, non adulterari, non facere furtum, non concupiscere, non falsum Testimonium dicere, honorare omnes homines, & quod sibi fieri quis non vult alijs ne faciat, abnegare semetipsum sibi, vt sequatur Christum, Corpus castigare, diuitias non amplecti, ieiunium amare, pauperes recreare, nedum vestire, Infirmum visitare, mortuum sepelire, in tribulatione subuenire, dolentem consolari, à sæculi actibus alienum se facere, nihil amori Christi præponere, iram non perficere, iracundiæ tempus non reseruare, dolum in corde non tenere, pacem falsam non dare, charitatem non derelinquere, non iurare omnino, ne fortè periures, veritatem ex corde, & ore proferre, malum pro malo non reddere, Iniuriam non facere, sed factam patienter sufferre, Inimicos diligere, maledicentes nolle maledicere, sed magis benedicere, persecutionem propter Iustitiam sustinere, non esse superbum, non vinolentum, non multum edacem, non somnolentum, non pigrum, non murmurosum, non detractorem, spem suam Deo committere, bonum aliquod in se cum viderit, Deo applicet, non sibi, malum verò semper à se factum sciat & sibi reputet, Iudicium timere, Gehennam expauescere, vitam æternam omni concupiscentia spirituali desiderare, mortem quotidiè antè oculos aspectam habere, actus vitæ suæ omni hora custodire, in omni loco Deum se respicere pro certo scire,

cogi-

cogitationes malas cordi suo aduenientes, mox ad Christum allidere, & saniori Spirituali, os suum à malo, & prauo eloquio custodire, multum loqui non amare, verba vana, aut risui apta non loqui, risum multum, aut excessum non amare, lectiones Sanctas libenter audire, orationi frequenter incumbere, mala præterita cum lachrymis, vel gemitu quotidie in oratione Deo confiteri, de ipsis malis de cætero emendare, desideria Carnis non perficere, voluntatem propriam odisse, præceptis Abbatis in omnibus obedire, & si ipse quod absit, aliter agat, memor illius Dominici præcepti, quæ dicunt facite, quæ autem faciunt, facere nolite. *Non velle dici Sanctum, antequam sit, sed prius esse, quo verius dicatur, præcepta Dei factis quotidie adimplere, castitatem amare, nullum odisse, Zelum, & inuidiam non habere, contentionem non amare, elationem fugere, seniores venerari, Iuniores diligere in Christi amore, pro Inimicis orare, cum discordantibus antè solis occasum in pacem redire, & de Dei misericordia nunquam desperare.*

Constitutio.

1. QVanquam hæc bonorum operum instrumentorum doctrina satis plena, ac sufficiens videatur, duo tamen hic addenda visum est, quorum alterum est, Sacramentum Pænitentiæ, aliud Sacrosanctam Eucharistiam frequentare.

2. Omnes ergo nostri Eremitæ singulo quoq; octauo die, aut nono ad summum confiteantur: Et Sacerdotes, qui legitimo cessante impedimento, quotidie celebrare solent, secundum nostræ Congregationis morem, ad frequentius confitendum adhortamur: Et si

aliquis, sequsâ causâ rationabili, aut licentiâ superioris infrâ dictum temporis spatium confessus minimé fuerit, priuetur omninó pitantia, quousq; confiteatur.

3. Prior eligat duos, aut tres, vel etiam plures Confessarios, secundum numerum suæ familæ subditorum, quibus Eremitæ ad beneplacitum confiteri poterunt, absq; alia licentia dicti Prioris, cum libertate adeundi alterum ex expositis, relicto prius electo, quibus pariter nostri Eremitæ extranei confiteri valebunt. Et si aliquis ex extraneis supradictis fuerit Prælatus, vel à suo superiori expositus, suorum sociorum confessiones poterit audire, sinè superioris localis licentia. Sic pariter PP. Visitatores quocunq; loco, & tempore, ac vocales ad Capitulum Generale accessi, etiam post suorum officiorum renunciationem, munus confessarij obire poterunt.

4. Nullus primò Sacerdos ad Confessiones audiendas exponatur, nisi accedente examine Prioris, ac visitatoris in actu visitationis: & vbi deerint approbati Confessarij ad familiam sufficientes, poterit Prior ad tempus vsq; visitationis, quem voluerit, approbare.

5. Novitij suo Patri Magistro confiteantur; quando verò oportunum Prior iudicauerit, alium quempiam ex nostris Zelo, ac prudentiâ præditum ad Nouitiorum confessiones bis in anno excipendas deputabit.

6. Jtinerantes, vel ad nostra hospitia diuertentes, & ad alia nostræ Congregationis loca accedentes, confiteri poterunt cuicunq; ex nostris exposito, ac approbato à superiore, & in defectu Sacerdotis approbati,

no-

nostris etiam non approbatis valeāt confiteri, vel alteri tùm Sæculari, tùm regulari Sacerdoti, dummodo necessario, non autem in fraudem fiat Confessio, tunc enim nulla esset confessio ipsa.

7. Si sæcularis aliquis nostris confiteri desideret, quod nequè frequenter, neq; cum retributione fiat; decernetur à superiori Sacerdos, qui ab Ordinario fuerit approbatus, quiq; casus reseruatos calleat (quibus si pænitens illaqueatus fuerit) ad suum Iudicem Ordinarium remittet.

8 In visceribus IESU Christi quilibet Prælatus, ac superior deprecatur, nè piger, & supinus, sed diligens, ac Zelans sit citra curam Animarum sibi subditarum.

9. Eandem auctoritatem absoluendi à suo Priore expositi habeant, quam ipse Prior, nisi hic aliquam censuram, vel casum sibi expressè reseruauerit, circa quod seruetur omninò decretum Clementis VIII. circa casus reservatos; at publica censura ob Clerici percussionem Priori semper reseruata censetur.

10. Quod dictum est de frequentia confessionis pariter, & de sacra communione intelligantur, vt scilicet omnes non Sacerdotes Eremitæ singulis Dominicis diebus communicent, nisi ex aliqua propinqua festiuitate, aut alia rationabili causâ superior præuenien-dam, aut differendam Sacram Communionem iudicauerit. Saluis semper Dominicis, Aduentus, & Quadragesimæ, in quibus nullo modo ab ipsa vacandum.

11. Feria 5. in Cæna Domini omnes tùm Sacerdotes, tum non Sacerdotes à suo superiore, qui die illa

celebrabit, communicent, & quoties simul plures ad Sacram communionem properant, bini incedentes, seruato professionis ordine, procedant, pallio omnes tecti, & Sacerdotes addant stollam, omnes itaq; omni possibili modestiâ, deuotione, ac reuerentia incedant.

12. Qui frequentius, aut rarius communicare voluerint, à suo superiore veniam petant; & qui contra fecerit, à suo superiore corrigatur, & puniatur.

13. Quocunque in loco Congregationis, vbi viget vsus chori, Sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum in Tabernaculo tectum, & obseratum claue, asseruetur, ac semel in hebdomada commutetur.

Sciant igitur nostri Eremitæ, quod omnis doctrina hìc à Sancta Regula, & Constitutionibus tradita, ad reformandum interiorem hominem inseruire, eiusq; mortificationem maximè iuuare; Parum enim corporalia exercitia prosunt, nisi veræ pietati associentur. Et qui aliter solitariè vixerit, comparabitur sepulchro dealbato, quòd, Saluatore testante, foris quidem pulchrum apparet, intus verò plenum est ossibus, & omni spurcitia.

De Obedientia.

CAP. V.

PRimus obedientiæ gradus est obedientia sinè mora, hæc conuenit his, qui nihil sibi Christo charius existimant propter seruitium Sanctum, quod professi sunt, seù propter malum Gehennæ, vel gloriam vitæ æternæ. Mox, vt aliquid imperatum à Maiore fuerit, ac si diuinitus imperetur, mo-

ram

ram pati nesciunt in faciendo. De quibus Dominus dicit. In auditu auris obediuit mihi. *Et idem dicit Doctoribus,* Qui vos audit, me audit, *Ergò hi tales relinquentes statim, quæ sua sunt, & voluntatem propriam deserentes, mox exoccupati manibus, & quod agebant imperfectum relinquentes, vicino obedientiæ pede iubentis vocem factis sequuntur. Et velut vno momento prædicta Magistri iussio, & perfecta discipuli opera, in velocitate timoris Dei, ambæ res communiter citius explicantur, quibus ad vitam æternam gradiendi amor incumbit. Ideò angustam vitam arripuit, vndè Dominus dicit.* Angusta via est, quæ ducit ad vitam; *vt non suo arbitrio viuentes, vel desiderijs suis, & voluptatibus obedientes, sed ambulantes alieno Iudicio & Imperio in Cænobijs degentes, Abbatem sibi præesse desiderent; sinè dubio hi tales illam Domini imitantur sententiam, quâ dicit.* Non veni facere voluntatem meam, sed eius, qui misit me. *Sed hæc ipsa obedientia tunc acceptabilis erit Deo, & dulcis hominibus, si quod iubetur non trepidè, non tardè, non tepidè, aut cum murmure, vel cum responso nolentis efficiatur; Quia obedientia, quæ Maioribus præbetur, Deo exhibetur. Ipse enim dixit.* Qui vos audit me audit, *& cum bono animo à Discipulis præberi oportet, quia hilarem datorem diligit Deus. Nam cum malo animo si obedit discipulus, & non solum ore, verùm, & in corde si murmurauerit, & si impleat iussionem, tamen acceptum iam non erit Deo, qui cor respicit murmurantis; & pro tali facto, nullam consequitur gratiam, Imò pœnam murmurantium incurrit, si non cum satisfactione emendauerit.*

Constitutio.

1. QVia ab obſervantia eorum, quæ in præſenti San-ctæ Regulæ capite continentur diſciplina, boniq; ſtatus conſeruatio pendet; Ideo noſtri Eremitæ omnimodam adhibeant diligentiam in exequendis mandatis, quæ Sanctiſſimus Pater in perfectæ obedientiæ conditionibus deſcribendis nobis præbet.

2. Subijciantur ergò in omnibus ſuo ſuperiori, nec quiſquam quidquam contra eorum voluntatem, aut mandatum agere præſumat; cum rationabile valdè ſit ibi maiorem eſſe debere obedientiam, vbi auſterior, ac perfectior viuendi viget diſciplina. Sciant igitur noſtri Eremitæ, nihil eis vltrà communem viuendi vſum licere: nullam exerceant artem, nihil ex vna in alteram Cellam, aut à loco in locum transferant, neq; veſtes, vel aliud quodpiam veſtimentum ſcindant, aut alterent: Imò nec exercitium aliquod quantumvis Spirituale, abſq; ſui ſuperioris licentia aggrediantur Abſtineant etiam ab illis, quæ dicto, vel ſcripto illis interdicuntur, & ea, quæ minima ſunt, quæ queeis ſinè licentia agere licet, cum obediētiæ merito facere delectentur. Quidquid in Sacra Regula, atq; his Conſtitutionibus continetur, totis viribus ſtudeant adimplere.

3. Ad maiorem præterea propriæ voluntatis abrenunciationem noverint omnes Eremitæ noſtri propter obedientiæ votum omnibus Privilegijs, gratijs, Indultis ſeù conceſſionibus à Sede Apoſtolica iam antea in proprium cuiuſq; fauorem obtētis, penitus abrenunciaſſe,

siue eam singularitate vitæ, seù Sacrorum ordinum promotionem, siuè subiectionis exemptionem, siuè tandem quocunq; modo propriæ voluntatis effectum respicere dignoscantur.

De Taciturnitate.

CAP: VI.

F*Aciamus, quod ait Propheta;* Dixi, custodiam vias meas, vt non delinquam in lingua mea. Posui ori meo custodiam, obmutui, & humiliatus sum, & silui à bonis. *Hic ostēdit Propheta, si à bonis eloquijs interdum propter taciturnitatem debet taceri, quanto magis à malis verbis propter pænam peccati debet cessari? Ergo quamvis de bonis, & Sanctis ædificationum eloquijs perfectis discipulis propter taciturnitatis grauitatem, rara loquendi concedatur licentia, quia scriptum est* in multiloquio non effugies peccatum; *& alibi.* Mors, & vita in manibus linguæ, *nam loqui, & docere Magistrum, condecet tacere, & audire, discipulo conuenit, & ideò si quæ requirēda sunt à Priore, cum omni humilitate, & subiectione, & reuerentia requirantur, ne videatur plus loqui, quàm expedit; scurilitates verò, vel verba otiosa, & risum mouentia, æterna clausura in omnibus locis damnamus, & ad tale eloquium discipulum aperire os non permittimus.*

Constitutio.

I. TAciturnitas Sacrosancta est, dummodo Iustitiæ metas non excedat, quæ tacendi, loquendiuè tempus docet. Ideò discreta consideratione hæc Sancti

ćti Benedicti doćtrina ſecundum tempus, ac locum, ſecundum deniq; neceſſitatis, & charitatis indigentiam obſeruanda eſt; Idcircò quandoq; in hoc ſuperior diſpenſare, aliquando verò neutiquam. Declaramus itaq; indiſpenſabiles eſſe omnes per annum Dominicos dies, omnes & ſolemnitates, ac feſta Sanćtorum, quæ ex præcepto Eccleſiæ, vel Conſtitutionum veniunt obſeruanda, ambas Quadrageſimas, ac Sextas ferias cuiuſcunq; hebdomadæ, omnes deniq; dies, in quos abſtinentia transfertur. Ac inſuper à Completorio cuiuſq; diei, vſq; ad primam, ſequentes horas quoque, quæ æſtiuo tempore, orationi, vel dormitioni ſunt deputatæ.

2. Eodem modo diſpenſatio in quibuſdam locis, locum non habet, vti ſunt Eccleſia, & eius veſtibulum Sacrarium, Capitulum culparum, & Refećtorium. Imò in diebus diſpenſatis non intelligitur in vijs, quæ ſunt inter Cellas, ac in plateis antè Eccleſias, & antè Eremi portam, in quibus ſilentium frangere nefas eſt.

3. At è contrà ſic humana conditione, fraternaquè charitate, ſic exigentibus, etiam aliquando in diebus, horiſuè ſuprà prohibitis, honeſta loquendi licentia concedatur. Ideò in Dominica quinquageſimæ, ac in feſto S. Martini (quia Quadrageſimas ingreſſuri Eremitæ, ſimul charitatiuè reficiuntur) ſilentium à Prima diei vſq; ad quartam nostis hora relaxabitur. Eccleſia, Sacrario, Capitulo, ac veſtibulo ſemper exceptis, dummodo diuinæ laudes in Choro conſuetis horis, perſoluantur.

4. Ob-

4. Obtinuit insuper laudabilis consuetudo, vt bis in hebdomada hyemali tempore, & ter in æstate, per superiorem post Primam in vestibulo Ecclesiæ silentium dispensetur, quæ quidem dispẽsatio vltrà signum Completorij eiusdem diei non extenditur. Hyemem autem dicimus à festo exaltationis Sanctæ Crvcis, vsque ad Pascha, Resurrectionis. Quod verò reliquum est temporis vsq; ad idem festum, æstatem vocamus. Fiat itaq; dispensatio in hyeme feriâ tertiâ, & quinta, sed in æstate addatur Sabbatum. In quibus diebus, vel eorum aliquo si præceptivum festum inciderit, in alium non impeditum dispẽsatio transferatur. Quod si tota hebdomada festiva fuerit, in minori fiat festo; Ita vt nunquam in hyeme bis, & ter in æstate silentij dispensatio prætermittatur: Caveant tamen omnes in huiuscemodi collocutionibus aliquid sæculare, vanum, aut frivolum tractare.

5. Et quiá silentium non solum verbis, imò magis quovis importuno tumultu, ac strepitu destruitur, ideò necesse est, dum diuina officia, aut missæ celebrantur circà Ecclesiam, dum verò oratio fit, vel somni quies capitur in Cellis, vijs, aut locis publicis, ab omni strepitu, vel strepitoso manuali exercitio penitus abstineri. Si quis autem silentij temporibus, absq; superioris licentia, alterius Cellam adierit, vel pulsauerit, aut strepitum notabilem fecerit, cum officia celebrantur diuina, & Oratio, siuè dormitio fit, maximeq; nocturno tempore, accuset se in Capitulo, & secundum culpæ qualitatem, superioris arbitrio puniatur.

tur. Qui verò silentium simpliciter transgressus fuerit, plus temporis loquendo, quàm vt Psalmus 50. *Miserere* dici queat, fructuum portione, quæ vel illa die, vel sequenti illi debita, priuabitur; sic garrulæ Aues, vel delitiosæ, & omne animal latrabile, ludicrum, atq; inquietum ab Eremis nostris penitus arceatur. Permittuntur solum canes ad Custodiam, quando, & vbi necessarij videbuntur.

6. Novitijs cum Professis, nulla sit vnquam loquendi licentia, nisi illi à suo Patre Magistro, & isti á suo Priore facultatem acceperint. Cum hospitibus, siué sæcularibus, siuè Religiosis affinibus, vel amicis, vel operarijs, nulla sit conuersatio, nisi aliqua ex iusta causa iusserit Prælatus.

7. Meminerint tandem omnes quotidie, dum signum Primæ datur, ad Deum mente conuersi, hos versiculos orando dicere. *Pone Domine Custodiam ori meo, & ostium circumstantiæ labiis meis. Non declines cor meum in verba malitiæ, ad excusandas excusationes in peccatis.*

De Humilitate.

CAP. VIII.

C*Lamat nobis scriptura diuina (Fratres) dicens,* Omnis qui se exaltat humiliabitur, & qui se humiliat exaltabitur. *Cum hæc ergò dicit, ostendit nobis omnem exaltationem, genus esse superbiæ, quod se cauere propheta indicat, dicens,* Domine non est exaltatum cor meum, neq; elati sunt oculi mei, neq; ambu-

ambulavi in magnis neque in mirabilibus super me, sed quid? si non humiliter sentiebam, sed exaltaui animam meam, sicut ablactatus super matrem suam, ita retribues in animam meam, *Vndè (Fratres) si summæ humilitatis culmen volumus attingere, & ad exaltationem illam cælestem, ad quam per præsentis vitæ humilitatem ascenditur, volumus velociter peruenire, actibus nostris ascendentibus, scala illa erigenda est, quæ in somno Iacob apparuit, per quam ei descendentes Angeli, & ascendentes monstrabantur. Non aliud sine dubio descensus ille à nobis intelligitur, nisi exaltatione descendere, & humilitate ascendere. Scala verò ipsa erecta, nostra est vita in sæculo, quæ humiliato corde à Domino erigitur ad Cælum; latera enim eiusdem Scalæ dicimus nostrum esse corpus, & animam, in quibus diuersos gradus humilitatis, vel disciplinæ vocatio diuina ascendendos inseruit. Primus itaq; gradus humilitatis est, vt si timorē Dei sibi antè oculos semper ponens, obliuionem omninò fugiat, & semper sit memor omnium, quæ præcipit Deus: & qualiter contemnentes Deum, in Gehennam pro peccatis incidunt, & vitam æternam, quæ timentibus Deum præparata est, animo suo semper reuoluat, & custodiens se omni hora à peccatis, & vitijs, idest cogitationum, linguæ, oculorum, manuum, pedum, vel voluntatis propriæ, sed & desideria carnis amputare festinet. Existimet se homo de Cælis à Deo semper respici omnī hora, & facta sua in omni loco ab aspectu diuinitatis videri, & ab Angelis omni hora Deo nunciari. Demonstrat nobis hoc Propheta, cum cogitationibus nostris ita Deum semper præsentem ostendit dicens:* Scrutans corda, & renes Deus. *Et item,* Dominus nouit cogitiones hominum, quoniam vanæ sunt,

Et item dicit. Intellexisti cogitationes meas à longè, & quia cogitatio hominis confitebitur tibi; *Nam vt sollicitus sit circà cogitationes suas peruersas, dicat semper humilis Frater in corde suo. Tunc ero immaculatus coram eo, si obseruauero me ab iniquitate mea, voluntatem verò propriam ità facere prohibemur, cum dicit scriptura nobis,* Et à voluntatibus tuis auertere; *Et item rogamus Deũ in oratione, vt fiat illius voluntas in nobis. Docemur ergò meritò nostram non facere voluntatem, cum canimus illud, quod dicit scriptura:* Sunt viæ quæ videntur hominibus rectæ, quarum finis vsq; ad profundum inferni demergit. *Et cum canimus illud, quod de negligentibus dictum est.* Corrupti sunt, & abominabiles facti sunt in voluptatibus suis. *In desiderijs verò carnis, ita nobis Deum credamus semper esse præsentem, cum dicit Propheta* Domino. Ante te omne desiderium meum. *Cauendum ergò est ideò malum desiderium, quia mors secus introitum delectationis posita est. Vndè scriptura præcipit dicens,* Post concupiscentias tuas non eas. *Ergò si oculi Domini speculantur bonos, & malos, & Dominus de Cælo semper respicit filios hominum, vt videat si est intelligens, aut requirens Deum, & ab Angelis deputatis nobis quotidie, die, noctuq; Domino factori nostro, opera nostra nunciantur, cauendum est omni hora, Fratres, sicut dicit in Psalmo Propheta, ne nos declinantes in malum & inutiles factos aliqua hora aspiciat Deus, & parcendo nobis in hoc tempore, quià pius est, & expectat nos conuerti in melius, nè dicat nobis in futuro.* Hæc fecisti, & tacui.

Secundus humilitatis gradus est, si propriam quis non amans voluntatem, desideria sua non delectetur implere, sed

vo-

vocem illam Domini imitetur dicentis. Non veni facere voluntatem meam, sed eius qui misit me. *Item dicit scriptura:* Voluntas habet pœnam, & necessitas parit coronam.

Tertius humilitatis gradus est, vt quis pro Dei amore omni obedientia se subdat maiori, imitans Dominum, de quo dicit Apostolus, Factus obediens vsq; ad mortem.

Quartus humilitatis gradus est, si in ipsa obedientia duris, & contrarijs rebus vel etiam quibuslibet irrogatis iniurijs, tacitâ conscientia, patientiam amplectatur, & sustinens non lassescat vel discedat, dicente scriptura. Qui perseuerauerit vsq; in finem, hic salvus erit. *Item,* Confortetur cor tuum, & sustine Dominum, & ostendes fidelem pro Domino, vniuersa etiam contraria sustinere debere. *Dicit ex persona sufferentium.* Propter te morte afficimur tota die, æstimati sumus sicut oues occisionis; *Et securi de spe retributionis diuinæ, subsequuntur gaudentes & dicentes;* Sed in his omnibus superamus propter eum, qui dilexit nos; *Et item alio loco scriptura;* probasti nos (*inquit*) Deus, igne nos examinasti, sicut examinatur argentum. Induxisti nos in laqueum, posuisti tribulationes in dorso nostro. *Et vt ostendat sub Priore debere nos esse, subsequitur dicens.* Imposuisti homines super capita nostra, *sed & præceptum Domini in aduersis, & in iniurijs per patientiam adimplentes, percussi in maxilla, præbeant & aliam, auferenti tunicam, dimittant & pallium, angariati, mille passus vadant & duo milliaria, & cum Paulo Apostolo.* Falsos fratres, & persecutiones sustinent, & maledicentes se benedicunt.

Quintus humilitatis gradus est, si omnes cogitationes malas cordi suo aduenientes, vel mala à se absconditè commissa, per humilem confessionem Abbati non cælauerit suo. Hortatur nos de hac re scriptura, dicens, Reuela Domino viam tuam, & spera in eo, *Et item dicit,* Confitemini Domino quoniam bonus: quoniam in sæculum misericordia eius, *Et item Propheta.* Delictum meum cognitum tibi feci, & iniustitias meas non operui. Dixi pronunciabo aduersum me iniustitias meas Domino, & tu remisisti impietatem cordis mei.

Sextus humilitatis gradus est, si omni vilitate, vel extremitate contentus sit Monachus, & ad omnia, quæ sibi iniunguntur, velut operarium se malum iudicet, & indignum, dicens cum Propheta. Ad nihilum redactus sum, & nesciui, vt Iumentum factus sum apud te, & ego semper tecum.

Septimus humilitatis gradus est; si omnibus se inferiorem, & viliorem non solum suâ lingua pronunciet, sed etiam intimo cordis credat affectu, humilians se, & dicēs cum Propheta, Ego autem sum vermis, & non homo, opprobrium hominum, & abiectio plebis. Exaltatus sum, & humiliatus, & confusus. *Et item,* Bonum mihi, quia humiliasti me, vt discam mandata tua.

Octauus humilitatis gradus est, si nihil agat Monachus, nisi quod communis Monasterij regula, vel Maiorum cohortantur exempla.

Nonus humilitatis gradus est, si linguam ad loquendum prohibeat Monachus, & taciturnitatē habens, vsq; ad interrogationem non loquatur, Monstrante scriptura, quia in multiloquio non effugietur peccatum, & quod vir linguosus non dirigetur super terram.

Decimus

Decimus humilitatis gradus est. Si non sit facilis, & promptus in risu. Quia scriptum est. Stultus in risu exaltat vocem suam.

Vndecimus humilitatis gradus est; si cum loquitur Monachus leniter, & sine risu, humiliter cum grauitate, vel pauca verba & rationabilia loquatur, & non sit clamosus in voce, sicut scriptum est. Sapiens verbis innotescit paucis.

Duodecimus humilitatis gradus est, si non solum corde Monachus, sed etiam corpore humilitatem videntibus se semper indicet. Idest in opere, in Monasterio, in Oratorio, in horto, in via, in agro, vel vbicunq; sedens, ambulans, vel stans, inclinato sit semper capite, defixis in terram aspectibus, reum se omni hora de peccatis suis existimans, iam se tremēdo Iudicio Dei præsentari existimet, dicens sibi semper illud, quod Publicanus ille Euangelicus fixis in terram oculis, dixit. Domine non sum dignus ego peccator leuare oculos meos ad cælū, *Et iterum cum Propheta* Incuruatus sum, & humiliatus sum vsquequaque. *Ergò his omnibus humilitatis gradibus ascensis, Monachus ad Charitatem Dei perueniet illam, quæ perfecta, foras mittit timorem, per quam vniuersa quæ prius non sine formidine obseruabat, absq; vllo labore, velut naturaliter ex consuetudine incipiet custodire; non iam timore Gehennæ, sed amore Christi, & consuetudine ipsâ bona, & delectatione virtutum, quæ Dominus iam in operarium suum mundum à vitijs, & peccatis, Spiritu S. dignabitur demonstrare.*

Constitutio.

TAm Sancta est, tamq; plena huius capitis tractatio, vt superfluum videatur aliud quicquam hoc in loco sta-

co ſtatuere, tantæq́; vtilitatis huius lectionis ſeries apparet, vt ex ſe non inuitet modó, ſed etiam ad ſui admirationem, & continuum ſtudium propriâ virtute compellat.

De Officijs Diuinis in noctibus.

CAP: VIII,

HYemis tempore, ideſt à Kalendis Nouembris vſq; ad Paſcha, iuxtà conſiderationem rationis, octauâ hora noctis ſurgendum eſt, vt modico amplius de media nocte pauſetur, & etiam digeſti ſurgant. Quod verò reſtat poſt vigilias, à Fratribus, qui Pſalterij, vel Lectionum aliquid indigeat, meditationi inſeruiatur. A Paſcha autem vſq; ad ſupradictas Kalendas Nouembris ſic temperetur hora vigiliarum agenda, vt pauciſſimo intervallo, quo Fratres ad neceſſaria naturæ exeant, cuſtodito, mox matutini, qui incipiente luce, agendi ſunt, ſubſequantur.

Conſtitutio.

1. QVod hyemis tempore octauâ hora ſurgendum ſit, ſed iuxta noctis breuitatem, vel longitudinem hora vel protrahenda, vel retrahenda eſt:

2. Vnde ab Idibus ſeptembris, primum Matutini ſignũ horâ ſeptima pulſetur, tum à die ſeptima octobris quaſi per ſuos gradus aſcendendo, horâ ſeptima, & dimidia; ſic à Kalendis Nouembris, horâ octaua dictum ſignum fiat. Rurſus à decima Februarij ſenſim retrocedendo, horâ ſeptimâ, & dimidia. A Septima verò Mar-

Martij, hora ſeptima. A ſecunda die Aprilis hora ſexta, & dimidia. A vigeſima quinta eiuſdem hora ſexta, ſimiliter à nona Maij hora quinta, & dimidia, & à die ſecunda Iunij hora quinta.

3. Præterea iterum creſcente nocte, iterum etiam ſignum protenditur, vndè à decima Iulij pulſatur horâ quintâ, & dimidia, & à Kalendis Auguſti, horâ ſexta, & à vigeſima eiuſdem vſq; ad prædictas Idus Septembris hora ſexta, & dimidia. Excipitur nox Dominicæ Natiuitatis, in qua ſexta hora pulſatur.

4. Duplex erit Matutini ſignum, ſicut & aliarum Canonicarum horarum, primum Matutini ſignum erit quinque *Miſerere* in hyeme, ſed in æſtate quatuor *Miſerere* tantum, cum interuallo inter primum, & ſecundum duorum *Miſerere*. Vltimum verò ſignum vnius *Pater noſter*, cum Angelica ſalutatione erit.

5. Audito ergò nocturnæ laudis ſigno, velociter ſurgentes ad tantum opus, omnes ſe præparent: Et ſtatim mentem ad Deum, leuantes aliquam feruentem orationem, ſeu Pſalmum pronuncient, aut certè aliquod Paſſionis, vel Diuinitatis Myſterium meditentur, ad Eccleſiam (ſic modeſtâ grauitate ſeruata) properent, quo cum peuenerint, aperto in primis capite in ipſo introitu aqua benedicta ſe aſpergat, dicens, *Aſperges me Domine &c.* quod quidem omnes obſeruare debent, non ſolum intrantes, verùm & exeuntes, ab Eccleſia poſtea dicat. *Introibo in Domum tuam, adorabo ad templum Sanctum tuum, & confitebor nomini tuo Domine.* Et antè Altare genuflexus poſtquam aliquantulum ora-

verit, completo primo matutini signo, surgat, & chorum ingrediens in suo loco genuflectat, expectans superioris signum officij incipiendi. Reliquis autem horis, & temporibus, quoties intranda est Ecclesia, aperto capite ingrediatur, etiam si frigus maximè vigeat; & altero genu tantum ante Altare ad terram flexo se similiter inclinet, & intret chorum.

Quot Psalmi dicendi sint in nocturnis horis.

CAP. IX.

HYemis tempore præmisso in primis versu, Deus in adiutorium meum intende, Domine ad adiuuandum me festina. *In secundo ter dicẽdum est*: Domine labia mea aperies, & os meum annunciabit laudem tuam. *Cui subiungendus est tertius Psalmus, &* Gloria. *Post hunc Psalmus nonagesimus quartus cum Antiphona, aut certè decantandus, indè sequatur Ambrosianus. Deindè sex Psalmi cum Antiphonis. Quibus dictis, & dicto versu, benedicat Abbas, & sedentibus omnibus in scamnis, legantur vicissim à Fratribus in Codice super Analogium tres lectiones, inter quas tria Responsoria cantantur, duo Responsoria sinè* Gloria *dicantur. Post tertiam verò lectionem, qui cantat, dicat gloriam, quam cum incepit Cantor dicere, mox omnes de sedilibus surgant, ob honorem, & reuerentiam Sanctæ Trinitatis; Codices autem legantur in vigilijs, auctoritates tam veteris Testamenti, quàm Noui, sed & expositiones earum, quæ à nominatissimis, & orthodoxis, Catholi-*

cũsq́ Patribus facta sint. Post has verò très lectiones cum responsorijs suis, sequantur reliqui sex Psalmi cum Alleluia *cantendi. Post hoc lectio Apostoli sequatur ex corde recitanda & versus, & supplicatio, Litaniæ, idest* Kyrie eleison, *& sic finiantur vigiliæ nocturnæ.*

Constitutio.

1. CVm ad amussim Breuiarij Monastici ordo, ac forma seruanda sit, satis hic modus ac Cæremonias in nocturnis Officijs celebrandis erit recensere. Cessante secundo itaq́ Campanę signo, omnibus in choro genuflexis, vt dictum est, dato ab ipso superiore Officij inchoandi signo, assurgant omnes, & profundè inclinati dicant secretò. *Pater noster, Aue Maria, & Credo,* quibus finitis, iterum superiore signante, erigantur cuncti, & Sacerdos hebdomadarius incipiat, *Deus in adiutorium meum intende*, quod cum dicitur omnes ad Altare conuersi, se signo Crucis muniant. Cum verò dicitur, *Domine labia mea aperies*, Os tantum pollice signent. Ad *Gloria Patri*, iterum vtrinquè ad Chorum conuersi, profundé se inclinent. Postea stantes sequentia prosequantur.

2. Dum dicitur Psalmus *Venite exultemus*, ad Altare conuertant facies suas, quod & quando Euangelium super Altare legitur, semper obseruandum est. Item Sacerdos, quando Capitula, Antiphonas ad *Magnificat, & Benedictus* orationesque recitat, faciat; Et Clericus quando Responsoria, Breuia, versiculos, & lectiones Officij parui B. V. & mortuorum.

3. Tres lectiones, quas hic Pater Sanctus vicissim in Choro legi iubet, legat ille, qui vltimus est, sivè inferior Chori oppositi Hebdomadario, petita prius benedictione, nisi de homilia Euangelij desumptæ sint. Tunc quidem Sacerdotis hebdomadarij munus erit. Responsoria verò, Clericus hebdomadarius recitabit. Quando superior officium dicit, vt in solemnioribus Festivitatibus, Homiliæ, lectiones, non ipse, sed Sacerdos hebdomadarius leget.

4. Jn Eremis, in quibus sunt in Choro, præter Priorem, sex Sacerdotes, Prior ad hebdomadam faciendam non tenetur, sed solum officium in solemnioribus festiuitatibus: quod intelligitur, quando illi sex Sacerdotes, hebdomadas Sacerdotaliter faciunt. Quando verò Prior hebdomadarij munus subest, Sacerdos illi proximior homiliæ lectiones legat, atq; ità erit omninò obseruandus; non enim decet Prælatum à subdito benedici, quòd tamen in superiore nequaquam militat.

Qualiter æstatis tempore nocturna laus agatur.

CAP. X.

A Pascha autem, vsq; ad Kalendas Nouembris omnis (vt supradictum est) Psalmodiæ quantitas teneatur, excepto, quod lectiones in Codice propter breuitates noctium minimè legantur, sed pro ipsis tribus lectionibus, vna de veteri Testamento memoriter dicatur, quam breue Responsorium subsequatur, & reliqua

quæ omnia (vt supradictum est) impleantur, idest nunquam minus à duodecim Psalmorum quantitate ad vigilias nocturnas dicatur, exceptis tertio, & nonagesimo quarto Psalmo.

Qualiter Dominicis diebus Vigiliæ agantur.

CAP. XI.

DOminico die temporius surgatur ad vigilias, in quibus vigilijs teneatur hæc mensura. Idest, modulatis (vt supra disposuimus) sex Psalmis, & dicto versu, residentibus cunctis dispositè, & per ordinem in subsellijs legantur in Codice (vt supra diximus) quatuor lectiones cum responsoriis suis, vbi tantum in responsorio quarto dicatur à Cantore Gloria. *Quam cum incipit, mox omnes cum reuerentia surgant. Post quas lectiones, sequantur ex ordine alij sex Psalmi cum Antiphonis, sicut anteriores, & versus, post quas iterum legantur aliæ quatuor lectiones, cum responsorijs suis ordine, quo supra, post quas iterum dicantur tria Cantica de Prophetis, quæ instituerit Abbas, quæ Cantica cum* Alleluia *psallantur. Dicto etiam versu, & benedicente Abbate, legantur aliæ quatuor lectiones de nouo Testamento ordine quo supra;*

Constitutio.

1. REferentes nos ad noui Breuiarij ordinem hic de lectionibus, modoq; legendi solummodo agendum est. Quilibet ergo præuideat, ac perlegat, quod sibi legendum est, suis aptando signacula locis, ne se, aliosque perturbet.

2. Primi nocturni quatuor lectiones, ille legere

tenetur, qui infimum locum in Choro tenet ex opposito Hebdomadarij, siuè Nouitius, siuè professus existat. Lector in ipso lectionis initio capite inclinato, benedictionem petat, qua à superiore data, sedentibus cæteris, ipse stans legat, sed quoties benedictio petitur, omnes assurgere debent, iterumq; sedere: nemo tamen ante superiorem sedere præsumat.

3. Secundi nocturni lectiones ab eo leguntur, qui in proximo supra prædictum lectorem in eadem parte Chori, loco residet. Tertij verò nocturni lectiones, quæ ferè de homilia Euangelij recitantur, semper ad Sacerdotem hebdomadarium pertineat. Omnes lectiones à supradictis lectoribus in proprijs locis recitabuntur.

4. Hebdomadarius autem Sacerdos is dicitur, qui omnibus horis diuinis, pariter, & nocturnis diuinum opus inchoat. Cuius munus erit ad omnes horas Capitula, & Antiphonas Ad *Magnificat, & Benedictus*, in officio Regulari. Item Antiphonas, & versiculos Commemorationum, nec non versum post Antiphonam B. MARIÆ in fine officij cum suis orationibus recitare. Ac etiam *Pretiosa* post primam cum suis pertinentibus. Psalmorum gradualium, pænitentialiumq; versiculi cum litanijs, quotiescunq; dicenda sunt, per ipsum Hebdomadarium persoluantur. Missam Conuentualem quotidie celebrare, & sequenti Dominica, ac tota hebdomada primam Missam dicere tenetur.

5. Clericus hebdomadarius, qui eiusdem Chori erit

cum

eum Sacerdote prædicto, pronunciabit inuitatorium cum Psalmo *Venite Exultemus*, Antiphonas, versiculos, & Responsoria lectionum officij regularis. Lectiones, & versiculos in officio B. MARIÆ, & Defunctorum, lectionem Martyrologij, & lectionem breuem post Pretiosam; lectionem in Capitulo antè Completorium, & tandem omnes Antiphonas Psalterij in ferialibus, simplicibus, & Dominicis intonabit: nam cum integræ dicuntur, ad Chorum spectant. In omnibus Dominicis per annum, ac festis duplicibus in officio Regulari, ac in Anniuersarijs Defunctorum Clericus hebdomadarius præsens cum præterito, ambo inquam simul, Inuitatoria, & Responsoria breuia, tam in Laudibus, quàm in Vesperis in medio Chori decantabunt. Attamen in semiduplicibus, simplicibus, atq; ferijs, solus hebdomadarius in suo proprio loco, hoc munus adimplebit.

6. Jn festiuitatibus solemnioribus idem hebdomadarius Maiori, seù Priori celebranti deseruiet, & omnibus diebus festivis pacem, more solitò, acceptam prius, alijs præbebit. Et vbi solus vnus erit Clericus, vltimus professionis Sacerdos, munera clericalia obibit, tam in Choro, quam in Lectione in Capitulo ante Completorium, & quæcunq; solent Clerici peragere, deficientibus ipsis Clericis. Si verò vnus solus sit Clericus, hic in solemnitatibus inseruiet Missæ, pacemq; dabit, reliquum hebdomadarius ipse perficiet.

5. Conuersus autem hebdomadarius, diligens inprimis esse debet, vt quoties opus sit, præsens in Ec-

clesia reperiatur. Is lucernas Chori ad Matutinum, accendet, & Candelas Altaris ad Laudes, ad Missam, ad Completorium, ac etiam festiuis diebus ad Vesperas, quas diuino peracto Officio diligenter extinguet. Crucem tam ad Processiones, quæ in Ecclesia fiunt, quàm ad eas, quæ ad Infirmos cōmunicandos, vngendosuè, mortuosq; sepeliendos diriguntur, omnes antecedens portabit. Ad Missam insuper Conuentualem Sacerdoti deseruiet (nisi superiorem in solemnioribus celebrare contingat, cui Clericus hebdomadarius assistere debet) præueniat ergò tempus, seq; ad Sanctum opus præparet, vt incepta, hora, quæ Missam immediatê præcedit, solitum Campanæ signum pulset, & in Sacrario Sacerdotes expectet. Ac in sequenti hebdomada Missæ, quæ post Primam dicitur inseruiet, & die Dominico aquæ benedicendæ, responsa benedicenti Præsbytero daturus, assistere tenetur. Si verò quoties opus erit Ministerio suo præsto non fuerit, vel ipse legitimè impeditus, alium sui loco non suffecerit, suam dicat culpam in Capitulo, & à vino abstineat.

8. Quoties aliquis ex his Sacerdos, vel Clericus iusté impeditus personaliter his officijs adesse nequit, qui ei in eodem Choro proximè officio successurus est, is Socij munus adimplebit. Laico verò hebdomadario, qui professione ei inferior est, succedet. Atq; adeò Sacerdotes nouiter professi, completo professionis anno atq; à Nouitiatu egressi Sacerdotis hebdomadarij munus incipient.

9. He-

9. Hebdomadarij à vesperis Sabbati incipient, vsq; ad nonam sequentis Sabbati inclusiuè, qui nona, expleta, se in medio Chori prosternent, pro erroribus, & defectibus in officio per totam hebdomadam cómissis.

Sequitur Sancta Regula.

Post quartum verò Responsorium, incipiat Abbas Hymnum Te Deum laudamus, *quo dicto legat Abbas lectionem de Euangelio cum honore, & tremore, stantibus omnibus. Quâ perlecta, respondeant omnes* Amen, *& subsequatur mox Abbas Hymnū* Te decet laus, *& data benedictione incipiat Matutinos, Qui ordo vigiliarum omni tempore tàm æstatis, quàm hyemis, æqualiter in die Dominico teneatur, nisi fortè (quod absit) tardius surgatur, quia tunc aliquid de lectionibus breuiandum est, aut Responsorijs, quod tamen omninò caueatur, ne proueniat. Quod si contigerit, dignè indê satisfaciat in oratorio, per cuius euenerit neglectum.*

Constitutio.

1. ILle qui Choro præsidet, & absolutiones, quæ lectionibus præmittuntur, faciat, atq; Lectoribus benedictionem petentibus more solitò impendat, ac deindè *Te Deum* incipiat, & Evangelium cum stola ad humeros super pallium, in medio maioris Altaris, stantibus omnibus, illucq; respicientibus, luminibusque in eodem Altari accensis, alta & intelligibili voce decantet. Quo finito *Te decet* cum oratione currentis offi-

officijs dicat, & antequam ab Altari discedat, immediatè laudes incipiat, dicens *Deus in adiutorium meum.*

2. Quocunq; in nostræ Congregationis loco præsens in Choro fuerit Pater Maior, prædicta omnia ipse perficiet. Qui etiam in omnibus solemnitatibus primæ Classis, ac in festo Sanctissimæ Trinitatis, ac Circumcisionis Domini, nec non Purificationis, Annunciationis, & Natiuitatis B. MARIÆ diuinum Officium in primis, & secundis Vesperis, in Matutino, & Laudibus, ac Tertia, Officium, ac tandem Missam Conuentualem dicet. Eandem Missam celebrabit, quoties benedictio aliqua Candelarum, vel Cinerum, & Oliuarum, & quandocunque Nouitius induendus est, profiteriuè debet. Item Sabbato Sancto, & vigilia Pentecostes, iuxtà Missale Romanum.

Quomodo Matutinorum solemnitas agatur.

CAP. XII.

IN *Matutinis die Dominico in primis dicatur sexagesimus sextus Psalmus sine Antiphona in directum; postquem dicatur quinquagesimus Psalmus cum* Alleluia; *postquem dicatur centesimus decimus septimus, & sexagesimus secundus; deinde Benedictiones, & Laudes, Lectiò de Apocalypsi vna ex corde, & responsorium, & Ambrosianum, & versus, & canticum in Euangelio, Litaniæ, & completum est.*

Constitutio.

1. HÆc diuini officij pars, præ alijs omnibus solemniter, idest maioris vocis sono, morositateq; peragenda est. Jlluminatoq; semper Altari. Sed quia festorum dies, non pari modo, nec æqualiter recoluntur, ideò in illuminādo Altari, varius quoq; erit modus.

2. In omnibus primæ Classis solemnitatibus, & aliquibus secundæ, in quibus superior celebrare, ac officium dicere solet (vt supra dictum est) sex candelæ vnciarum quatuor ponderis pro qualibet, accendantur. Jn festis secundæ Classis, quatuor eiusdem ponderis, at in duplicibus tertiæ Classis, & Dominicis etiam quatuor, sed trium vnciarum. Jn officio verò semiduplici, aut de die infrà octauam, ac de B. MARIA in Sabbato, duæ tantum trium vnciarum. Quæ candelæ, dum *Te Deum* cantatur à Conuerso hebdomadario sunt accedendæ, & vsq; ad finem officij lucebunt. Ardebunt etiam ad Missam Conuentualem ac vesperas. verùm in ferialibus diebus, atq; in simplicibus festis, ad laudes, & vesperas, vna sola candela duarum vnciarum anté Altare lucere consueuit; idemque ad completorium seruatur.

Qualiter priuatis diebus Matutini agantur.

CAP. XIII.

DIebus autem priuatis, Matutinorum solemnitas ità agatur; idest sexagesimus Psalmus dicatur sinè antiphona in

na. in directum subtrahendo modicè sicut Dominica, vt omnes occurrant ad quinquagesimum, qui cum Antiphona dicatur. Post quem alij duo Psalmi dicantur (secundum consuetudinem, idest secundâ feria, Psalmus quintus, & trigesimus quintus. Tertiâ feria quadragesimus secundus, & quinquagesimus sextus. Quartâ feria, sexagesimus tertius, & sexagesimus quartus. Quintâ feria, octuagesimus septimus, & octuagesimus nonus. Sabbato autem centesimus quadragesimus secundus, & Canticum Deuteronomij, quod diuidatur in duas glorias. Nam cæteris diebus Canticum vnumquodq; die suo ex Prophetis (sicut psallit Ecclesia Romana) dicatur. Post hæc sequantur laudes, deindè lectio vna Apostoli, memoriter recitanda, Responsorium, Ambrosianum, versus, Canticum de Euangelio, Litaniæ, & completum est. Planè agenda matutina, vel Vespertina non transeant aliquando, nisi in vltimo per ordinem Oratio Dominica omnibus audientibus dicatur à Priore, propter scandalorum spinas, quæ oriri solent; vt conuenti per ipsius orationis sponsionem, qua dicunt. Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris, *purgent se ab huiusmodi vitio. Cæteris verò agendis, vltima pars eius orationis dicatur, vt ab omnibus respondeatur.* Sed libera nos à malo.

Constitutio.

1. CONsuetus Congregationis modus in Psalmis intonandus est, vt scilicet alternati per vices suas vtriusque Chori superiores, Psalmos, & cantica intonent. Hymnos verò incipiat, qui primus est à parte Hebdomadarij: sed Cantica Euangelica, idest *Magnificat*, & *Benedictus*. in Regulari officio Chori superior into-

intonabit, nisi ipse superior officium faciat, seu deducat, quia tunc Antiphonam dicturus, non potest vtrumque cum decore peragere. Ideo qui post eum Choro præest, dicta cantica intonabit.

2. Eiusdem superioris onus erit in laudibus, & Vesperis, Dominicam orationem post *Kyrie eleison* alta, & intelligibili voce pronunciare. *Kyrie eleison* autem semper à parte Prioris incipiet, etiamsi ipse à Choro absit, præterquam in Psalmis gradualibus, quando *Gloria Patri* à parte dicti Prioris completur.

3. Incipiet quoq; superior Antiphonas Beatissimæ Virginis in fine Horarum, idest *Salue Regina* & *Alma Redemptoris, &c.*

In Natalitijs Sanctorum qualiter vigiliæ agantur.

CAP. XIV.

IN Sanctorum verò festiuitatibus, vel omnibus solemnitatibus (sicut diximus die Dominico agendum) ità agatur, excepto, quod Psalmi, aut Antiphonæ, vel lectiones ad ipsum diem pertinentes dicantur, modus autem supradictus teneatur.

Quibus temporibus dicatur Alleluia.

CAP: XV.

A Sancto Paschæ, vsq; ad Pentecosten, sinè intermissione dicatur Alleluia, *tàm in Psalmis, quàm in Responsorijs. A Pentecoste autem, vsq; ad caput quadragesimæ omnibus noctibus, cum sex posterioribus Psalmis, tantum ad noctur-*

nocturnos dicatur. Omni verò Dominica extra quadragesimam Cantica, Matutini, Prima, Tertia, Sexta, Nonaq́ cum Alleluia *dicantur, vesperæ autem cum Antiphonis, Responsoria nunquam dicantur cum* Alleluia, *nisi à Pascha, vsq́ ad Pẽtecosten.*

Qualiter diuina opera per diem agantur.

CAP. XVI.

SEpties in die, *ait Propheta,* laudem dixi tibi, *qui septenarius numerus à nobis sic implebitur, si matutini primæ, tertiæ, Sextæ, Nonæ, Vesperæ, Completoriiq́ tempore, nostræ seruitutis officia persoluamus, quia de his horis dixit Propheta,* septies in die laudem dixi tibi; *Nam de Nocturnis vigiliis, idem ipse Propheta ait,* Media nocte surgebam ad confitendum tibi; *ergo his temporibus referamus laudes creatori nostro, super Iudicia Iustitiæ suæ, idest matutinis, Primâ, tertiâ, Sextâ, nonâ, Vespera completorio, sed nocte surgamus ad confitendum ei.*

Constitutio.

1. QVamvis Conuersi ad diuinum officium recitandum minimè teneantur, tamen cum & ipsi Religiosi sint, nullatenus à Deo septies in die laudando excusabiles sunt, ac media surgentes nocte, ipsi confiteri. Ideò ex antiqua consuetudine vice dicti officii, ad infrascriptas quotidianas preces recitandas tenentur.

2. Quotidie igitur recitabunt octoginta duas orationes dominicas, ac totidem Angelicas salutationes, ipsas in hunc modum partientes, vt scilicet Matutinis qua-

quadraginta, Laudibus decem, Veſperis ſeptem, Primæ, tertiæ, ſextæ, nonæ, ac Completorio ipſarum cuilibet horarum quinas tribuant, idq; maxima deuotione, attentione, & reuerentia perſoluant.

3. Debent inſuper ſingulis noctibus pulſante Campana ad Eccleſiam accedere, nocturnisq; laudibus perſonaliter aſſiſtere, nec indè, donec officium perſolutum fuerit, recedere. In die verò propter eorum crebras occupationes, ſi feria ſit, aut dies non feſtiuus, ad Primam, & Completorium tantum, in ſolemnitatibus, & feſtiuitatibus præceptiuis etiam veſperis interſint.

Quot Pſalmi per eaſdem horas dicendi ſunt.

C A P. X V I I.

IAm de Nocturnis, vel Matutinis digeſſimus ordinem Pſalmodiæ. Nunc de ſequentibus horis videamus. Primá hora, dicantur Pſalmi tres ſigillatim, & non ſub vna Gloria. *Hymnus eiuſdem horæ poſt verſum.* Deus in adiutorium meum intende, Domine ad adiuuandum me feſtina, *antequam Pſalmi incipiantur. Poſt expletionem verò trium Pſalmorum, recitetur lectio vna, verſus*, Kyrie eleiſon. *& Miſſæ ſint.*

Conſtitutio.

1. QVia magni intereſt, ſic hæc Prima diei hora ſuo tempore abſoluatur, vt cætera, quæ domi agenda ſunt iuſto ordine ſuccedant. Ideò primus huius

horæ

horæ signum, à tertia decima Septembris, vsq; ad Calendas Nouembris, & à decima Februarij, vsq; ad secundam Aprilis, paulo antè solis ortũ pulsandum est. Item ab ijsdem Calendis Nouembris, vsq; ad decimam Februarij, eius signum in Aurora dabitur. A secunda autem Aprilis, vsq; ad tertiam decimam Septembris orto iam *sole*. Primum signum ad spatium duorum *Miserere* protrahatur, ac interuallum totidem, vltimum verò trium.

2. Prima completa, Conuersus, qui primæ *Missæ* inseruire debet, dictam Missam Campanæ signo significabit, quam Sacerdos hebdomadarius hebdomadæ præteritæ dicere tenetur. Quæ quidem Missa nunquam prætermittenda est, vt omnes EREMITÆ ei possint assistere. Vnde ex nostris nemo omnino sit, qui quotidiè non celebret, aut Sacrum non audiat, quodsi quispiam diebus priuatis Missam audire non poterit. Prioris venia, omittat.

3. Frequentare autem celebrationes nitantur Sacerdotes, cum nullum sit Deo charius holocaustum, quàm ipsum dignissimum Eucharistiæ Sacrificium, in quo tamen nec minus prolixi, nec multũ celeres sint, sed potiùs inter vtrumq; extremum, medium tenentes, deuotè in tanto ministerio se gerant.

4. Post primam igitur, vsque ad tertiam curent omnes Sacerdotes celebrare in communi Ecclesia, sed si nec locus, nec tempus datur. Tunc cum Prioris licentia in priuatis Cellarum Oratorijs faciant. Et qui antè tertiam non poterit; postea celebret, dummodo

non

non sit tempus orationis, vel Missæ Conuentualis sinè expressa licentia.

5. Curet hebdomadarius, vt Tertia finitâ vel Nona, antè Altare præparatus inueniatur, Missam conuentualem celebraturus. Qui etiam die Dominico aquâ benedicta, omnes quot sunt in Choro, & Ecclesia, asperget, vt in Missali habetur, ad quam aspersionem omnes in Choro stare debent, nulloq; modo genuflectere. In fine autem Missæ, fratres more solito, communicabit, & Sanctissimi Sacramenti formas in Tabernaculo reseruatas mutabit, seù renouabit.

6. Nunquam apud nos Missam cantare fas fuit, sed in simplicitate EREMITICA, deuotè, voce suaui, & cum debitis cæremonijs, excepto Sabbato Sancto, & vigilia Pentecostes.

7. Decretum est, illis tantum indumentis, Sacerdotibus, seù ornamentis vtendum esse, quæ ad celebrandum sunt omninò necessaria, idest sinè pluuiali, Tunicella, alijs Pontificalibus ornamentis. Atq; in Missis quantumvis solemnibus vltrà vnum Ministrum adhiberi nefas erit, qui Minister in maioribus solemnitatibus, in quibus Maior, aut Prior celebrat, Clericus erit. In alijs omnibus sufficit Conuersus, qui Clericum, vt suprà iuuabit in thure Ministrãdo, ac in Sacrario Sacerdoti, dum se induit, ac exuit, inseruiet.

8. In solemnitatibus primæ Classis, in quibus superior celebrat, & in Communi Refectorio omnes reficiuntur, ac in tribus Missis Natiuitatis Domini, nec non in triduo hebdomadæ Sanctæ, in Missa Conuentuali

incensatur Altare, in qua turificatione modus, & Ordo Missalis Romani seruandus est: Euangelium pariter sinè aliqua particulari cæremonia in prædictis fæstis dicitur, præter incensum.

9. Quando sit dicendus hymnus *Gloria in excelsis Deo* Rubricæ Missalis Monastici monent.

10. Pax omnibus Dominicis totius anni, omnibusq; diebus festiuis de præcepto; Clericus enim hebdomadarius pacem osculandam celebranti porriget, mox adsistentibus Cunctis, incipiendo à Prælato, vel seniori vsq; ad vltimum, dicens vnicuiq; *Pax tecum* & altero respondente, *Et cum Spiritu tuo.*

11. Omnibus Dominicis ab illo Sacerdote, qui primam Missam celebrabit, benedicenda est aqua, depositâ prius planeta, & manipulo, sed cum stola, idq; in Sacrario: In alijs autem occasionibus, in quibus stola adhibenda est, sicut in Reliquiarum ostensione, & similibus, assumet Sacerdos suum pallium, seù superpellicium, stola superposita. In ministrandis autem Infirmis Sacramentis Eucharistiæ, vel vnctionis extremæ. Rituale Romanum obseruabitur.

12. Quando priuatæ Missæ in maiori Altari Ecclesiæ celebrandæ erunt festiuis diebus, antequam Sacerdos, ad Altare accedat, signum detur vnius saltem *Aue Maria* cum quinq; ictibus in fine; sed ad primam Missam, & Conuentualem signum alterum dabitur vnius *Pater noster*, & *Aue Maria* cum quinq; pariter ictibus in fine, antequam Sacerdos sacris induatur vestibus.

13. Cum in Missa dicitur Sanctus, & ad eleuationem Corpo-

Corporis Christi, si Missa priuata fuerit, cum tintinabulo ad hoc parato; si Conuentualis, cum magna Campana signum, fiet spatio vnius *Aue Mariæ*, pro qualibet vice: Quo audito omnes vbicunq; fuerint genuflectant, & capite aperto Deum in tanto Sacramento humiliter adorent. At quando in præcipuis festiuitatibus Maiorem, aut Priorem celebrare contingit, tunc prædicta signa fiant cum magna, & parua simul campana, quod pariter ad *Gloria in Excelsis*, obseruandum est.

14. Sacerdotes qui non presto sunt, quando debent in Sacrario quinq; ictibus magnæ Campanæ vocentur, Ministri verò tribus. Qui omnes solliciti ad hæc esse debent, ac se inuicem præuenire præcipuè seruientes.

15. Sed quià Missarum celebrationi lumina adesse debent ad Conuentualem in duplicibus, & semiduplicibus festiuitatibus, Dominicis, ac infra octauas ijdem Cerei, qui laudibus inseruierunt, inseruient. In simplicibus, ac ferialibus diebus duæ Candelæ duarum vnciarum ponderis ardeant, sicut in omnibus priuatis Missis, excepta Dominica palmarum, & vigilia Pentecostes, in quibus quatuor Cereoli, quatuor vnciarum ardebunt.

16. Rursus semper antè Altare maius duo Cerei in magnis Candelabris esse consueuerunt, qui in Missis Conuentualibus ad eleuationem Sanctissimi Sacramenti accendantur, nec donec Sacerdos communicauerit, extinguendi sunt. Quod pariter in minoribus Altaribus fiet, vnico tamen cereo.

Sequitur Regula.

TErtia verò, Sexta, Nona, eodem ordine celebretur ideſt verſus, Hymni earumdem horarum terni Pſalmi, Lectio, & verſus Kyrie eleiſon, *& Miſſæ ſint. Si maior Congregatio fuerit cum Antiphonis, ſi verò minor in directum pſallantur. Veſpertina autem Synaxis quatuor Pſalmis cum antiphonis terminetur, poſt quos Pſalmos lectio recitanda eſt; indè reſponſorium, Ambroſianum, verſus, Canticum de Euangelio Litaniæ, & oratio Dominica, & fiant Miſſæ. Completorium autem trium Pſalmorum dictione terminetur, qui Pſalmi directanei ſinè antiphona dicendi ſunt, poſt quos hymnos eiuſdem horæ lectio vna, verſus,* Kyrie eleiſon, *& benedictio, & Miſſæ fiant.*

Conſtitutio.

1. SIgnum Tertiæ, ab Idibus Septēbris vſq; ad Paſcha, mediâ hora poſt primam Miſſam dandum eſt; & ſi fortè poſt Primam non celebretur, ad vnius horæ ſpatium ſignum tendatur. A Paſcha autē, vſq; ad tertiam decimā Septembris, quando non ieiunatur, poſt horā ac dimidiam, poſt primam miſſam, pulſabitur; ſi verò ieiunatur, ſemihora tardius.

2. Primum ſignum tertiæ erit vnius *Miſerere*, interuallum duorum, ſecundum ſignum Item duorum. In die verò Natiuitatis Domini, & Sancti ROMUALDI tria dantur ſigna eiuſdem menſuræ.

3. Signum Sextæ, quod vnicum eſt, erit ſpatij vnius *Pa-*

us *Pater noster*, & vnius *Aue Maria*, quæ in quadragesima consecutiuè post tertiam dicitur, ac in vigilia Pentecostes, & quoties deficit Missa ordinaria Tertiæ. In duplicibus, Dominicis, semiduplicibus, simplicibus, & Ferijs, post dictam Missam ordinariam Tertia Sexta semper dicitur.

4. Nona per totum annum ea hora nunciabitur (vt ipsa, quando sola dicitur) finita, & cum Missa, ac Vesperæ subsequuntur, ipsis absolutis adsit meridies, sed in Ieiunio Regulari per mediam horam anticipari poterit. Excipiuntur hinc etiam omnes Dominicæ à Kalendis Nouembris vsq; ad Pascha, nec non dies, in quibus tempore æstiuo fit dormitiò antè Nonam. In quibus Nona, in ipso meridie signatur. Primum ergò signum, quando dormitur antè nonam, erit duorum *Miserere*, quando verò non dormitur, vnius tantum, sed interuallum, & secundũ signũ, erit duorum *Miserere*.

5. Vesperæ ab Idibus Septembris vsq; ad Pascha horâ vigesima prima signandæ sunt, exceptis Dominicis quadragesimæ Magnæ, in quibus, & toto tempore à Pascha vsq; ad festum S. CRUCIS Septembris, horâ vigesima significandæ sunt. Primum, & secundum signum erunt duorum *Miserere*, tantundem interuallum erit, at in diebus Ieiunij quadragesimæ vnicum signum vnius *Miserere* sufficit. In festis autem duplicibus ipsa signa longiora esse debent, & in festiuitatibus Natiuitatis Domini ac S. ROMUALDI tria fiant signa eiusdem mensuræ.

6. Completorij tandem signum datur circà vigesimam

mam tertiam horam, ſed adſtat Sacriſta, dum id agit, maximè in æſtate, vt poſt Completorium vſq; *Aue Maria* ſignum, ſolitæ orationis tempus ſuperſit.. In hyeme autem Completorio finito, ſtatim *Aue Maria* pulſetur, ideſt à Kalendis Nouembris vſq; ad decimam Februarij. Eadem conſideratione vti oportet, cum officium Defunctorum dicendum eſt, vt eo finito, dicatur *Aue Maria*. Signum Completorij ad tres, aut quatuor ad ſummum miſerere protrahatur. Quando autem Eremitæ omnes in Eccleſia eſſe noſcuntur, breuiari poteſt diuini officij ſignum, verum vel vno abſente ad iuſtam menſuram protrahatur.

7. Signum Campanulæ poſt lectionem Completorij non omittatur, quod vnius *Pater noſter*, & *Aue Maria* erit. Venerabile tandem ſignum Salutationis Angelicæ dicto Completorio poſt ſolis occaſum pulſabitur. In nocte verò in fine laudum Regularis officij. At in meridie poſt Nonam, aut Veſperas pro temporis qualitate.

8. Signa tribus vicibus dabuntur, vniuſcuiuſq; ſigni ſpatium erit vnius *Aue Mariæ* cum ſuis debitis interuallis. Quo audito genuflectant omnes, & aperto capite dicant *Aue Maria*. Sed toto tempore Paſchali, & diebus Dominicis à primis Veſperis non genuflectitur.

Quo ordine Pſalmi dicendi ſint.

CAP. XVIII.

I*N primis ſemper diurnis horis dicatur verſus.* Deus in adiutorium meum intende, Domine ad adiuvan-

iuvandum me festina. Et Gloria. *Indè hymnus vniuscuiusq; horæ; deindè Primâ hora Dominica dicenda quatuor Capitula, Psalmi, centesimi decimi octaui; Reliquis uerò horis, idest Tertia, Sexta, & Nona, terna Capitula supradicti Psalmi centesimi decimi octaui dicantur. Ad Primam autem secundæ feriæ, dicātur tres Psalmi, idest primus, secundus & sextus & ità per singulos dies ad primam vsq; ad Dominicam, dicantur per ordinem terni Psalmi vsq; ad decimum nonum Psalmum, ita sanè, vt nonus Psalmus, & decimus septimus partiantur in binas glorias, & sic fiat, vt ad vigilias Dominicæ, semper à vigesimo incipiatur. Ad Tertiam verò, Sextam, & Nonæ secundæ feriæ nouem Capitula, quæ residua sunt de centesimo decimo octauo, ipsa terna Capitula per easdem horas dicantur. Expenso ergò Psalmo centesimo decimo octauo, duobus diebus idest Dominico, & Secunda feria, Tertiâ feria iam ad Tertiam sextam, & nonam, Psallantur terni Psalmi, à centesimo decimo nono, vsq; ad centesimū vigesimum septimum, idest Psalmi nouem. Qui Psalmi semper vsq; ad Dominicam per easdem horas itidem repetantur. Hymnorum nihilominus, lectionum, vel versuum dispositione vniformi cunctis diebus seruatâ. & ità scilicet, vt semper à Dominica centesimo decimo octauo incipiatur. Vespera autem quotidiè quatuor Psalmorum modulatione canatur. Qui psalmi incipiantur à centesimo nono, vsq; ad centesimum quadragesimum septimum, exceptis his, qui diuersis horis ex eis sequestrantur, idest à centesimo decimo septimo, vsq; ad centesimum vigesimum septimum, & centesimo trigesimo tertiò, & centesimo quadragesimo secundo. Reliqui omnes in vespera dicendi sunt, qui in numero supradicto fortiores inueniuntur, idest centesimus trigesimus octauus & centesimus quadragesimus*

mus

mus sextus, quia paruus est, cum centesimo decimo quinto coniungatur. Digesto ergò ordine Psalmorum Vespertinorum, reliqua idest lectiones, responsoria, Hymni, versus, vel Cantica (sicut supra taxauimus) impleantur. Ad Completorium verò quotidie ijdem Psalmi repetãtur, idest quartus, nonagesimus, & centesimus trigesimus tertius. Disposito ordine Psalmodiæ diuinæ, reliqui omnes Psalmi, qui supersunt, æqualiter diuidantur in septem noctium vigilias, partiendo scilicet, qui inter eos prolixiores sunt psalmi, & duodecim per vnamquamq; constituantur noctem. Hoc præcipuè commonentes vt si cui fortè, hæc distributio Psalmorum displicuerit, ordinet, si melius aliter iudicauerit, dummodo omnibus modis id attendatur, vt omni hebdomada Psalterium ex integro numero centum quinquaginta Psalmorum psallatur, & Dominico die semper à capite repetatur ad vigilias. Quia nimis iners deuotionis suæ seruitium ostendunt Monachi, qui minus Psalterio cum Canticis consuetudinarijs per septimanæ circulum psallunt: cum legamus Sanctos Patres nostros vno die, hoc strenuè impleuisse, quod nos tepidè vtinam septimana integra persoluamus.

Constitutio.

1. AD integram perfectamq; regulæ satisfactionem, cum non semper fiat officium de feria; quilibet tùm Sacerdos, tùm Clericus qualibet hebdomada totum Dauid Psalterium siuè ore, siue memoriter priuatim recitabit.

De disciplina psallendi.

CAP. XIX.

VBiq; credimus diuinam esse præsentiam, & oculos Domini in omni loco speculari bonos & malos. Maximè tamen

tamen hoc sine aliqua dubitatione credimus, cum ad opus diuinum assistimus; Ideò semper memores simus, quod ait Prophe-ta, Seruite Domino in timore, *& iterum,* Psallite sapienter, & in conspectu Angelorum Psallam tibi. *Ergò consideremus qualiter oporteat nos in conspectu Diuinitatis, & Angelorum esse, & sic stemus ad Psallendum, vt mens nostra concordet voci nostræ.*

Constitutio.

1. IN omnibus nostræ Congregationis locis, omnes Sacerdotes, ac Clerici tàm Professi, quàm Nouitij, auditò officij signo, quotidiè ad singulas horas, tàm diurnas, quàm nocturnas, ad Ecclesiam properent, ibiq; ante Ss. SACRAMENTUM deuotè, & reuerenter officium persoluant. Quod ità strictè obseruandum est, vt si fortè pauci, Imo si duo, vel vnus tantum in EREMO præsens fuerit, illi duo vel vnus id per se in Ecclesia implere teneantur, sinè cantu tamen, secundum antiquum Stylum, morem, ac consuetudinem Religionis, distinctis verbis, voce clara, concordi, ac sonora, simul incipientes ac pariter definentes cum debitis pausis, seù punctis, monastico more; Ideò omnes ad quos spectat Psalmos incipere, responsoria, versus, & alia intonare, diligenter aduertant, vt cum voce mediocri, alta, ac sonora id faciant. Qui autem lectiones legunt, semper in eodem tono Chori incipiant, ac finiant, vt alij cōmodiùs eundem tonum sequantur, & præcipuè cum duo simul Inuitatorium, aut Responsorium concinunt,

2. Et ne decor diuini cultus perturbetur, omnes perseuerantes vsq; in finem officij, maneant in Choro, nisi necessitas naturæ indè exire cogat. Neque Prælatus pro aliquo quamvis magno negotio, dum diuinis laudibus cum alijs vacat, interpelletur, neq; ipse interpellatus foras egrediatur.

3. Officium paruum Beatissimæ Virginis MARIÆ quotidiè recitabitur, atquando in Choro non dicitur, Magister Nouitiorum cum suis Notitijs in Capitulo, vel Sacrario honestâ mora persoluat. Cæteri verò priuatim, vbi voluerint recitabunt.

4. In Choro semper recitabitur; exceptis duplicibus, Dominicis, triduo ante hebdomadæ Sanctæ infrà octauas B. Virginis, vigiliæ Natiuitatis, & Epiphaniæ Pentecostes, & Assumptionis, & in semiduplicibus, solum excipies Matutinum, quod item obseruandum in loco Capituli Generalis, quando suo debito, & ordinario tempore, celebratur, durante ipso Capitulo propter noctium breuitatem.

5. Defunctorum officium in Choro semel in hebdomada recitandum, exceptâ hebdomada Sancta, Paschatis, Pētecostes, & infrà octauam Epiphaniæ, applicata tamen semper missa, etiam si omittatur officium, quo officio Rubricæ Breuiarij præcipientis talem officij recitationem prima quoq; die mensis non impedita, fit satis. Declarantes propter Anniuersaria, quæ fiunt, per annum, tolli obligationem talis Defunctorum officij prima mensis non impedita, & cuiuslibet hebdomadæ in quadragesimis.

6. Et

6. Et quia modestia, & reuerentia interior,non parum interiorem deuotionem iuuat, ideò quilibet pro virili cæremonias, maximè quæ in Choro fiunt cantari solent, seruare studeat. Jllicitum quippè imò turpe reputatur, si stantes in Choro ad aliquam sedilium partem dorsum, latusuè reclinent, aut cubitis innitantur, nisi Senectus, vel infirmitas defectum excuset, quod tamen omni modestiâ, grauitateq; fiat, nè scandalo, aut admirationi Nouitijs, ac Iunioribꝰ sint. Tandem quando omnes genuflexi manent, Chorus, Chorum alterum respiciat.

7. Verùm superior, cum post Cantica *Magnificat*, & *Benedictus* altâ voce totum recitat *Pater noster*, stabit versâ facie ad Altare. Stabit item, quando dat benedictiones, stat etiam Hebdomadarius, quando recitat orationes.

8. Capitis profundæ inclinationes, semper fiunt, & *Gloria Patri*, in Hymnorum vltimis versibus ad Sanctus, Sanctus &c. *Fiat misericordia tua Domine &c. Te Deum laudamus.* Ad *Te decet laus &c.* post lectum Euangelium in Matutino: ad Primam in secundo Hymni versu. *Deum precemur supplices &c.* Ad tertiam cum dicitur. *Nunc Sancte nobis &c.* & *Veniat super nos misericordia &c.* Ad Vesperas, quando dicitur. *Sit nomen Domini benedictum.* quando dicitur *ò Gloriosa Domina*, & *Maria Mater gratiæ &c.* ac tandem quoties nominatur IESUS, & MARIA inclinetur caput.

9 Cum in hymno *Pange lingua &c.* dicitur *Tantum ergò quæsumus &c.* & in festiuitatibus Beatæ Virginis

primæ aut secundæ Classis, quando intonatur *Aue Maris stella &c.* ac in Pentecoste ad *Veni Creator Spiritus &c.* genuflectendum ad primos quatuor versus vtriusque hymni, sicut in hymno Crucis in versibus, *O Crux aue spes vnica &c.* ad primos duos versus tantum quod pariter toto passionis tempore obseruandum erit, & semper in Psalmo *Venite exultemus*, ad verba, *Venite adoremus, & procidamus ante Deum &c.*

10. Ad omnes lectiones, & Responsoria, exceptis officij parui B. MARIÆ, & in initio Euangelij, quod antè lectiones homiliæ recitatur, sedebunt.

11. Dum Psalmi canuntur, ac Cantica veteris Testamenti, & lectiones in officio regulari legũtur, ac mortuorum, operto capite manebunt, exceptis lectoribus, qui nudum, aut seminudum pro temporis qualitate habebunt, & sic in hyeme in Choro inter vtrumque signum omnes operto, in æstate aperto capite erunt.

12. Jn omnibus alijs, quæ ad cultum diuinum pertinent, aut suis Cæremonijs, & obseruantijs, tàm in Ecclesia, & Choro, quàm extra, ab Idibus Septembris vsque ad Pascha Resurrectionis, dimidium capitis detegitur, & à Paschate vsq; ad Idus prædictas, totum opertum tenetur. Excipe tamen toto anni tempore principium diuini officij, quousq; psalmi cantari incipiant, quando legitur Euangelium, aut eleuatur Ss. SACRAMENTUM, quovsq; Sacerdos (aut alij si qui sint) cõmunicauerit, quando datur signum salutationis Angelicæ, quando dicitur *Salue Regina*, aut alia similis Antiphona, in quibus totum caput aperiendum.

13. Ad

13. Ad hanc autem obseruantiam non adstringuntur infirmi, nisi in quantum ipsis videbitur, & placuerit, dummodo omnia faciant sciente, & consentiente superiore, qui poterit, & post Pascha & ante Idus Septembris, si fortè nimirum frigescet, dispensare, vt quisque saltim dimidium caput operire valeat, sicut in hyeme.

14. In Cæremonijs cum decore faciendis, multum iuuat vna omniũ conformitas, vt scilicet omnes simul, & semel æqualiter caput aperiant, & operiant. Si item in erigendo se, & inclinando, incipiẽdo aliquid, & finiendo, genuflectendo, & assurgendo, & tandem in omnibus, idem tempus, eundem domum, formam deniq; ac mensuram eamdem obseruent.

15. Finito verò officio nemò exurgat, nisi superior erectus incipiat abire, aut signum dederit discedendi, ipso in Choro remanente. Studeant insuper, non solum in Cæremonijs conformes per omnia esse, sed etiam in vestitu, incessu, & cæteris omnibus.

16. Jntrent in Ecclesiam cum modestia, habitu cõposito, solitisq; vestibus, & signanter cum pallio, sinè quo nullus (etiam si hospes fuerit) chorum aut Refectorium intrare præsumat: Et si quis hospes sæcularis, aut Regularis illuc ingressus fuerit, per Sacristam blandè prius admonitus extrahatur, nisi à Priore, vel de eius licentia introductus fuerit.

17. Processiones, quæ licet apud nos non sint in vsu sicut in sæcularium Ecclesijs, fieri tamen debent, quando præcipiuntur à summo Pontifice ad conse-

quendas Indulgentias, quæque à Missali præscribuntur, in quibus Ritualis Romani ordo omninò seruandus est.

18. In Processionibus Feriarum Quintæ, & Sextæ maioris Hebdomadæ, singuli EREMITÆ, singulas candelas duarũ vnciarum accensas gestabunt, quod ad honorẽ Ss. SACRAMENTI inconcusse obseruabitur, quod item faciendum, cum ad tumulum deferũtur Defuncti. Duarum pariter vnciarum erunt Candelæ, quæ in triangulo dicta Sacra hebdomada ad Matutinum accenduntur; illæ verò quæ in Altari ad Crucis adorationem accenduntur, trium vnciarum erunt: eiusdẽ item ponderis debent esse tres illæ, quæ nouo igne primæ in arundine accenduntur Sabbato Sancto, & tales erunt illæ, quæ in die Purificationis EREMITIS distribuuntur; priuatis in cellulis conseruandis.

19. Cereus autem Paschalis sex librarum circiter erit, qui à die Sabbathi Sancti, vsq; ad Ascensionem Domini, completo Euangelio dicti Festi in Missis conventualibus, Vesperis, ac Laudibus perpetuò ardebit.

20. Cera, quæ in nostris Ecclesijs consumitur debet esse alba exceptis illis cereis, quæ in triduo Maioris hebdomadæ in officijs, & Missa feriæ sextæ insumũtur, & in Anniuersario omnium Defunctorum, quę erunt ceræ communis.

21. Ad Crucem feriâ Sexta in Parasceue adorandam, Celebrans depositis solum crepidis alij verò EREMITÆ pedibus nudis, singillatim peragant, secundum eorum gradum, quod pariter ad mandatum in die

Cæ-

Cænæ Dñi obseruabunt. Prophetiæ Sabbathi Sancti, ac Vigiliæ Pentecostes, inter Clericos, & Sacerdotes distribuuntur, secundum superioris ordinem, semper verò à Iunioribus, ac vltimis sumatur initium.

De reuerentia Orationis,

CAP. XX.

SI cum hominibus potentibus volumus aliqua suggerere, non præsumimus, nisi cum humilitate, & reuerentia, quanto magis Domino Deo vniuersorum cum omni humilitate, & puritatis deuotione supplicandum est, & non in multiloquio, sed in puritate cordis, & compunctione lachrymarum nos exaudiri sciamus? & ideò breuis debet esse, & pura oratio, nisi forte ex affectu inspirationis diuinæ gratiæ protendatur. In Conuentu tamen omninò breuiter, & facto signo à Priore, omnes pariter surgant.

Constitutio.

1. QVamvis EREMITICA vita continua debeat esse oratio, illa tamen cõmunis quam hic Sancta præcipit Regula breuis erit, vnius scilicet horæ spatij bipartiti bifariã, mediæ scilicet horæ de mane, & mediæ pariter de sero post cõpletorium. Oratio tẽpore æstiuo, à Pascha videlicet Resurrectionis, vsq; tertiam decimam Septẽbris, propter noctiũ breuitatem, post nonã erit, nisi ieiunetur, si verò Ieiunatur, post Sextæ. Hyemis verò tempore post Matutinas Laudes fiet.

2. Signum verò tàm primum, quàm secundum Orationis, erit Campanulæ, ad spatium vnius *Aue Maria*, cum quinque ictibus in fine, quod semper omnique tem-

tempore obſeruabitur, etiam ſi oratione completa, pulſetur ſignum *Aue Maria*, quæ oratio in communi fiat, ideſt ſtatim completo Matutino in hyeme, ac ſtatim finitâ Nona, aut Sexta in æſtate, ac illico finito completorio toto anni curſu, cum non debeant EREMITÆ á Choro, Eccleſia, aut Cappellis diſcedere, niſi oratione completa, exceptâ vrgente aliqua neceſſitate, ac veniâ à ſuperiore acceptâ, & conuerſi qui non adſunt, accedant ad Eccleſiam anticipatè, ità vt ad ſignum orationis ſint ibi præſentes: Officium Beatiſſimæ Virginis immediatè poſt, à Nouitijs recitabitur.

3. Solliciti ſint noſtri EREMITÆ lucrari Indulgentiam vulgo dictam, *Exaudiat*, ſpecialiter noſtræ Congregationi ab VRBANO VIII. conceſſam. Jllas PAULI V. & alias ſi quæ ſint. Meminerint etiam omnes præter hanc præſcriptam, orandi tempora, formamq; per breues aſpirationes ardenti deſiderio frequenter iaculatas, orationi incũbere, ſic enim adimplebitur, quod ſcriptum eſt; oportet ſemper orare & non deficere, & illud *Orate ſinè intermiſſione*. Hic ſiquidem vitæ EREMITICÆ finis eſt.

De Decanis Monaſterij.

CAP. XXI.

SI maior fuerit Congregatio, eligantur de ipſis fratres boni Teſtimonij, & Sanctæ Conuerſationis, & Conſtituantur Decani, qui ſollicitudinem gerant ſuper Decanias ſuas in omnibus ſecundum mandata Dei, & præcepta Abbatis ſui. Qui Decani tales eligantur, in quibus ſecurus Abbas par-

Constitutio.

1. HIc de culpis grauioribus agitur, quæ ſunt, quando EREMITA deliberato animo id agere non dubitat, quod à ſuperiore, vel publicè, vel ſibi priuatim vetitum, vel è contra noluerit agere, quod impoſitum eſt.

2. Grauiores etiam culpæ ſunt, contumacia videlicet, rebellio, iniuriæ illatio, percuſſio, blaſphemia, contemptio Regulæ & Conſtitutionum, ſed multò magis mandatorum DEI & Eccleſiæ, quæ quidem abſque peccato mortali operari non poſſunt, & hæc pauca pro exemplo poſita ſufficiant.

3. Attamen nè hic ſuperiores temerè, nimis citò murmuratoribus credentes, extrà ordinem aliquando procedant, quoties iſta corrigenda ſunt, ſuperior, ad quem pertinet, præmiſſa diligenti inquiſitione, niſi reus crimen confiteatur, & duorum ſaltem teſtium aſſertione ad caſtigationem iuſtis conſiderationibus perſonæ, & delicti, adhibitis, cum timore, & charitate procedat, quæ quidem in ſcriptis redigenda ſunt, vt Capitulo Generali, aut Dietæ conſtet, ſuperiores, contrà delinquentes Iuridice proceſſiſſe.

4. Pœnæ quidem pro his grauioribus delictis infligendæ, & ſi ad arbitrium ſuperiorum relinquuntur, aliquæ hic ad exemplum enarrantur, vt pane, & aqua in Communi Refectorio in terra refici, toties quoties Prælato videbitur expedire, diſciplinam circularem publicè in Capitulo culparum ſuſcipere, vel à ſe ipſo

ſemel,

ſemel, vel pluries facere. aut ante oſtium Eccleſiæ, ſeu Chori iacere, ſuper quem omnes tranſire, ac etiã diſcretè calcare debeant, conſortio fratrum eum penitus priuare, in propria Cella ſequeſtrare, delinquentem degradare, ideſt infra omnes ſui Ordinis ponere, eum voce actiua, & paſſiua priuare, & ſi fuerit Prælatus, eum deponere: carceri mancipare, ibiq; ieiunijs, abſtinentijs, flagris, manicis, ac compedibus ferreis, affligere, ac grauare, & ſimilibus pænis mulctare. Declarando Corporis pænam infamiam non afferre, nec priuationem, aut ad officia inhabilitatem, niſi delictum, propter quod datur carcer, de ſui natura, inhabilitatem, aut infamiam afferat.

5. Et ſi quiſpiam contra Caſtitatem, quod Deus auertat, deliquerit, carceretur, ibiq; abſtinentijs, diſciplinis mulctetur; Etſi peccatum etiam ſæcularibus innotuerit, ijſdem alijſque ad Patrum Maioris, & Viſitatorum arbitrium, pænis puniatur. Quod ſi delinquens fuerit Prælatus, deponatur, & alijs pænis ad Patrum ſuperiorum, vt ſupra, arbitrium mulctetur.

6. Sed nè Iuſtitiæ prætextu ſcandala oriantur: præcipitur, vt ſemper leuibus culpis, ſecretæ dentur pænitentiæ.

De his qui ſinè iuſsione Abbatis iunguntur excommunicatis.

CAP. XXVI.

S*I quis præſumpſerit ſinè iuſſione Abbatis, fratri excommunicato, quolibet modo ſe iungere, aut loqui cum eo,* *vel*

post fratrum refectionem solus accipiat, mensura, vel hora, qua præuiderit Abbas ei competere, vt si verbi gratia *fratres reficiat sexta horâ, ille frater nona, si fratres nona, ille vespertina, vsq; dum satisfactione congruâ veniam consequatur.*

Constitutio.

1. SCiebat vtiq; Sanctus Pater scriptum esse, pro mensura peccati erit, & plagarum modus: Ideò ne à recto Iustitiæ tramite declinemus, culparum qualitates nosse, aliæ enim leues, aliæ graues, grauiores, aliæ gravissimæ.

2. Declaratur itaq; leues culpas esse intelligendas, errores, seù transgressiones illas Regulæ, & Constitutionum, quæ parui momenti esse noscuntur, veluti sunt defectus, qui circa cæremonias admittuntur, puta non genuflectere, non operire, vel operire caput debito tempore, vel hora, tardè ad Chorum, seù Ecclesiam venire, silentium paucis verbis violare, vas aliquod, vel aliud incautè frangere, & huiusmodi innumera. Animaduertendum tamen est, has culpas de sui natura leues, malitiâ, seu deprauatâ intentione, & ex consuetudine, graues fieri posse. Æquum igitur erit leuiores culpas mitioribus pænis deleri, quæ licet arbitrariæ sint, poterit tamen delinquens verborum secretâ admonitione primò, deindè si opus est publicâ reprehensione corripi: mox aliquâ leui pænitentia, puta Psalmum dicere quinquagesimum, aut Corona Domini, abstinere à fructibus, vino, vel pitantia, ac protestationem coram omnibus facere, terram osculari, & simile.

 3. Gra-

3. Graues autem culpæ ſunt, ſi frater cum fratre intrà, vel extra EREMUM lites, contentionesuè habuerit, ſi quis alicui fratri opprobrium dixerit, ſi quis mendacium de Induſtria dixiſſe deprehenſus fuerit, ſi quis ſilentium violare in conſuetudinem duxerit, ſi quis ſilentium in Eccleſia, Sacrario, aut Capitulo ſinè neceſſitate procaciter fregerit. Si quis ieiunia regularia ſinè cauſa, & licentia non ſeruauerit, & ſimilibus; Pæna autem graui culpæ debita, erit, vt deliquens culpam ſuam dicat in Capitulo, & ieiunet in pane, & aqua ſemel, vel pluries ad arbitrium Prioris, fratrum pedes deoſculetur, dicat ſemel, vel pluries ſeptem Pſalmos pænitentiales, & cætera huiuſmodi. Declarãtes, quod vbi in Conſtitutionibus dicitur, quempiam grauiter eſſe puniendum, aut corigendum ſinè addito, intelligendum de ſimilibus pænis hic ſupradictis.

De grauioribus culpis.

CAP. XXV.

SI autem frater, qui grauioris culpæ noxa tenetur, ſuſpendatur à menſa ſimul, & ab oratorio: nullus ei fratrum in vllo iungatur conſortio, neq; in colloquio; ſolus ſit ad opus ſibi iniunctum perſiſtens in pænitentiæ luctu, ſciens illam terribilem Apoſtoli ſententiam, dicentis. Traditum huiuſmodi hominem Sathanæ in interitum carnis, vt Spiritus ſaluus ſit in die Domini. *Cibi autem refectionem ſolus percipiat, menſura, vel hora, quæ præuiderit ei Abbas competere, nec à quoquam benedicatur tranſeunte, nec cibus, qui ei datur.*

Con.

cliterio, ac linteaminibus penitus, & in perpetuum denegatis.

3. Opertoria omnibus vniformia dentur, nempè stragula Dalmatina, vulgò sclauinæ, villosa, & aspera, numquam meliora, ac lanea permittantur, cui verò vnum opertorium non sufficit, addatur secundum, & non vltra.

4. Pro ceruicali, sacculus paleis similiter plenus singulis lectis adaptetur, plumeum namq; aut laneum EREMITAM habere strictè prohibetur.

5. Verùm quæ de austeritate lectisternij dicta sunt ad infirmos, & debiles, senioq; confectos non extenduntur, cum quibus superior arbitrio suo charitatiuè poterit dispensare.

6. In hospitio foresium, ac Peregrinorum eiusdem formæ, & ornatus, lectuli parentur.

De Excommunicatione Culparum.

CAP. XXIII.

SI quis frater contumax, aut inobediens, aut superbus, aut murmurans, vel in aliquo contrarius existens Sanctæ Regulæ, & præceptis Seniorum suorum contemptor repertus fuerit. Hic secundum Domini nostri præceptum admoneatur semel, & secundò à Senioribus suis; si non emandauerit, obiurgetur publicè coram omnibus, si verò neq; sic correxerit, si intelligit qualis pœna sit, excommunicationi subiaceat: si autem improbus est, vindictæ Corporali subdatur.

Constitutio.

1. HOc, & alijs ſequentibus Capitulis, de excommunicatione agit Sanctus Pater, pænaq; culpis infligenda; At quia inter nos non viget excommunicatio regularis, & Eccleſiaſtica, maiorem requirit tractationem; ideo hic ſolũ de pænis culpis dandis, tractabitur.

2. Multâ prudentiâ, ſagaciq; Iudicio Superiores, iuſtâ quaſi trutina librent, non ſolum culparum qualitates, earumq; circumſtantias, verùm etiam, & conditiones, ingeniũ, naturamq; errantium conſiderent, aut ſalubri conuenientiq; remedio vtantur; ſæpè enim pharmacus, quod vni prodeſt infirmo, alteri nocet, ideoq; aliter Iuuenis, ſenſualiter, vno modo, qui ex malitia, alio, qui ex fragilitate deliquit, corrigẽdus erit. His ac alijs ſimilibus conſiderationibus ad culparum correctionem deueniat ſuperior, vt humilibus parcat, ſuperboſq; deprimat.

Qualis debeat eſſe Excommunicationis modus.

CAP. XXIV.

SEcundum modum culpæ excommunicationis vel diſciplinæ debet extendi menſura. Qui culparum modus in Abbatis pendeat iudicio. Si quis tamen Frater in Leuioribus culpis inuenitur, tantum à Menſæ participatione priuetur. Priuatus autem à Menſæ Conſortio, iſta erit ratio, vt in Oratorio Pſalmum, aut Antiphonam non imponat, neq; lectionem recitet, vſq; ad ſatisfactionem. Refectionem autem cibi

partiatur onera sua, & non eligantur per ordinem, sed secundum vitæ meritum, & sapientiæ doctrinam. Quod si quis ex eis aliqua fortè inflatus superbia repertus fuerit reprehensibilis, correctus semel, & iterum, & tertiò, si emendare noluerit, deijciatur, & alter in loco eius, qui dignus sit, subrogetur, & de Præposito eadem constituimus.

Constitutio.

1. QVamuis apud nos Decani non eligantur, magna tamen sollicitudo, curaq; particularis, ergà nouiter Professos adhibenda est; Ideoq; statuitur, vt Nouitij post emissam professionem, etiam per annum sub cura, & disciplina Patris Magistri maneant, quo anno post Professionem durante, etiam si Sacerdotes sint, vocem in Capitulo minimè habeant, culpamq; cum alijs Nouitijs dicent, post dictum tempus, loci Prior curabit, vt bis in hebdomada in suam cellam euocati, suorum Spiritualium exercitiorum exactam rationem reddant, etsi Clerici fuerint, in materia etiam SACRAMENTORUM eos erudiat, quod si Prior fuerit impeditus, alium ad hoc idoneum Sacerdotem subrogabit, alias pænæ Patrum visitatorum arbitriæ subiaceat.

Quomodo dormiant Monachi.

CAP. XXII.

SIngulı per singulos lectos dormiant. Lectisternia pro modo conuersationis, secundum dispensationem Abbatis sui accipiant, si fieri potest omnes in vno loco dormiant: si autem multitudo non

ſinit, deni, aut viceni cum ſenioribus ſuis, qui ſuper eos ſollicitì ſint, pauſent. Candela iugiter in eadem Cella ardeat vſq; mane. Veſtiti dormiant, & cincti cingulis, aut funibus, & cultellos ad latus non habeant, dum dormiunt, nè fortè per ſomnium vulnerentur dormientes. Et parati ſint Monachi ſemper, vt facto ſigno, abſq; mora ſurgentes feſtinent inuicem ſe præuenire ad opus Dei, cum omni tamen grauitate, & modeſtia. Adoleſcentiores fratres iuxtà ſe non habeant lectos, ſed permixti ſint cum Senioribus: ſurgentes verò ad opus Dei, inuicem ſe moderatè cohortentur propter ſomnolentorum excuſationes.

Conſtitutio.

1. DOrmiant noſtri EREMITÆ ſoli ſemper in ſuis Cellulis, niſi extrà EREMUM, vel in itinere cum Socio dormire neceſſitas cogat. Induti, ac veſtiti, pręcinctiq; eiſdem veſtibus (pallio, ac tibialibus ad eorum arbitrium exceptis) quibus per diem amicti incedunt, quas neq; itineris, neq; æſtus causâ exuere licet, neque vnquam fas ſit ſola tunica, neque ſolo tunicello vti; ſi quis ſecus fecerit, ter in pane, & aqua ieiunet. Omni modeſtâ cōpoſitione, at non ſupini quieſcant. Sint autem ſollieiti antè primam noctis horam cubitum ire, vltra quam ſinè ſuperioris licentia immorari non licet, & tranſgreſſor, culpam in Capitulo dicat.

2. Lectuli ex ligneis tabulis ſimplici ſchemate compoſiti ſint, & vniformes, quibus pro culcitra, ſtramenta palearum apparentur, & ſi alicui magis placuerit ſtorea cōcedatur, plumea verò culcitra, aut laneo anacli

vel mandatum ei dirigere, similem sortiatur excommunicationis vindictam.

Constitutio.

IVxta Sacræ Regulæ præscriptum nemo cum Carceratis loquatur, neuè eis auxilium, fauorem, aut aliquod adiutorium præbeat, declarantes eos, qui captos ad fugam hortati fuerint, vel consilium, siuè auxilium quocunq; modo dederint, quin etiam si eos velle fugere sciuerint, & non superioribus reuelauerint, eadem Carceris pæna plectantur. Reliqui verò (excepto Carceris Ministro) qui allocuti eos fuerint, grauiter puniantur. Quod & de sequestratis in Cella, & silentio constrictis, intelligatur.

Qualiter debeat esse Abbas sollicitus circà Excommunicatos.

CAP: XXVII.

OMni sollicitudine curam gerat Abbas circà delinquentes Fratres, quia non est opus sanis Medico, sed malè habentibus, & ideo vti debet omni modo, vt Sapiens Medicus immittere quasi occultos Consolatores senipctas, idest Seniores sapientes Fratres, qui quasi secretè consolentur Fratrem fluctuantem, & prouocent eum ad humilitatis satisfactionem & consolentur eum, nè abundantiori tristitiâ absorbeatur, sed (sicut ait Apostolus) confirmetur in eo charitas, & oretur pro eo ab omnibus. Magnoperè enim debet sollicitudinem gerere Abbas, & omni sagacitate, & Industriâ curare, ne aliquam de ouibus si-

bi creditis perdat. Nouerit ſe infirmarum curam animarum non ſuper ſanas tyrannidem exercere; & metuat Prophetæ comminationem, per quem dicit Deus. Quod Craſſum videbatis, aſſumebatis, & quod debile erat proijciebatis, *& Paſtoris boni pium imitetur exemplum, qui relictis nonaginta nouem ouibus in Montibus, abijt vnam ouem, quæ perierat quærere. Cuius infirmitati in tantum compaſſus eſt, vt eam ſacris humeris ſuis dignaretur imponere, & ſic reportare ad gregem.*

Conſtitutio.

SEquantur Sanctæ Regulæ doctrinam omnes, qui alijs præſunt. Diſcant inquam errantem ouem quęrere, inuentam humeris ſuis imponere, ac tandem ad gregem reducere. O quàm peruerſè agunt Paſtores illi, quin etiam contagioſos hircos blanditijs demulgent, manſuetas autem oues, atq; fætoſas vbiq; percutiunt, & irritant: ſed væ illis, ac animabus illorum, qui ſtrictam rationem de animabus illorum reddent, qui culpâ, & negligentia eorum perierunt.

De his qui ſæpius correcti non emendauerint.

CAP: XXVIII.

SI quis Frater frequenter correptus pro qualibet culpa, ſi etiam excommunicatus non emendauerit, acrior ei accedat correptio, ideſt verberum vindicta in eum procedat, quod ſi nec ità correxerit, aut fortè (quod abſit) in ſuperbiam elatus, etiam defendere voluerit opera ſua, tunc Abbas

faci-

faciat, quod sapiens Medicus, si exhibuit fomenta, si vnguenta adhortationum, si medicamina scripturarum diuinarum, si ad vltimum vltionem excommunicationis vel plagas virgarum, & si viderit nihil suam præualere industriam, adhibeat etiam (quod maius est) suæ, & omnium Fratrum pro eo orationem, vt Dominus, qui omnia potest, operetur salutem circà infirmum Fratrem. Quod si nec isto modo sanatus fuerit, tunc iam vtatur Abbas ferro abscissionis (vt ait Apostolus) Auferte malum ex nobis, *& iterum.* Infidelis si discedit, discedat ne vna ovis morbida totam gregem contaminet.

Constitutio.

1. Hic iam de atrocissimis criminibus agitur, quorum prima incorrigibilitas est, circa quam VRBANI VIII. decreta *de Apostatis, & eiectis* omnino obseruentur. Grauissimæ item culpæ sunt, aliquem ad mortem vulnerare, suum Prælatum percutere, pluries à Religione discedere, & eo magis si cum scandalo, ac Religionis infamiâ fecerit, ex quibus alia similia delicta facilè dignoscentur.

2 Si quis igitur de supradictis, aut similibus criminibus, vel culpis, vel earum aliquâ conuictus fuerit, pænis, & afflictationibus carceris, flagrorum, seù Ergastuli. Et si delicti grauitas (quod DEus auertat) postulat, perpetuo poterit carceri mancipari, & hæc vltima Iudicia expoliandi, eijciendi, aut ad ergastula, aut perpetuo carceri condemnandi solum Capitulo Generali, aut Dietæ reseruantur, aut infrà annum Patri maiori, & omnibus visitatoribus; in quibus Iudicijs

Peritorum consilio vtantur: in ferenda sententia, in expoliatione, & eiectione, obseruetur decretum VRBANI VIII. *de Apostatis & eiectis.*

3. Debent nostri Superiores locales, contra huiusmodi delinquentes procedere, culpabilesq; repertos carcerare, eorum tamen causas iudicare nullatenus possunt, sed quam primum supradictos certiorare.

4. In similibus grauissimarum culparum causis quoad fieri potest, Iuris ordo seruandus circà Iudicij substantialia, omissis solemnitatibus, & Apicibus Iuris; at si Prælatus fuerit in causa, non ad ipsum inquisitio pertinebit, ac Iudicium, sed ad duos Seniores Patres de mandato eiusdem Prioris; postea verò completo processu, Deoq; datis defensionibus, clausoq; sigilloq; benè munito, ad competentes Iudices transmittatur, nempè ad Capitulum Generale, aut Dietam, aut infrà annum ad Patres, Maiorem, & visitatores: quem ordinem si quis Prior obseruare noluerit, à Capitulo Generali, aut Dieta, aut à Visitatoribus in actu visitationis grauiter pro culpæ qualitate puniatur: sed contrà illos, qui propria delicta fatentur, pænitentiamq; acceptant, defensionibusq; renunciantes, præsentibus duobus testibus, qui propria manu sicut Reus, se subscribant, processus neutiquam fiat.

5. At nè sub prætextu Iustitiæ Diabolo ansa præbeatur malignandi, statuitur, vt si accusator ille fratris sui delatum crimen non probauerit, aut ex malitia illum accusare, conuictus fuerit grauiter, secundum delicti grauitatem puniatur, talionisq; pænæ subiaceat,

si

si ità expedire iudicabitur, vndè in visitationibus, Fratres omnes suas depositiones subscribant, ac denunciationes, quod pariter Priores obseruabunt. Qui autem scribere nesciunt, signo Crucis signent.

Si debeant recipi Fratres egreßi de Monasterio.

C A P: X X I X.

Frater, qui proprio vitio egreditur, aut proycitur de Monasterio, si reuerti uoluerit, spondeat priùs omnem emendationem vitij, pro quo egressus est, & sic in vltimo gradu recipiatur, vt ex hoc eius humilitas comprobetur: Quod si denuo exierit, vsq; tertio, itâ recipiatur. Iam verò postea sciat omnem sibi reuersionis aditum, denegari.

Constitutio.

1. SI quis Apostatauerit, aut fugæ sè dederit, non segnes, negligentesue sint superiores in perquirendo, procurandoue eius regressu, & reuersus infra hebdomadam, circulari disciplina mulctetur, & ad mensem carceris custodiâ puniatur, & reuertens infra mensem, vltrà pænas prædictas professionis loco, voceq; actiuâ, & passiua per biennium priuetur; sed si post dictum tempus ad aliquam ex nostris EREMIS reuertatur, recipiendus à superiore, & si habitum deposuerit, ab excommunicatione incursa absoluatur iuxtà formam Ritualis, nunciando Patri Maiori, ac Visitatoribus, qui vel in loco à quo, vel in quo est, culpam coram omnibus in Capitulo dicere ordinabunt,

ac disciplina circulari mulctetur: tum solitò longo scapulari spolietur, & alio mutilato vsque ad cingulum curto induatur, quod distinctum portabit, & in hac pænitentia erit. Nouitius sub omnibus alijs vno anno, si semel aufugerit, si autem bis, biennio, si autem ter, triennio, dictumq; pænitentiæ tempus incipiat à die traditionis Scapularis supradicti breuis, ac mutilati, quo tempore durante, carebit uoce actiuâ, & passiuâ, diesq; fugæ eius solitò in libro adnotetur.

2. Huius nouitiatus tempore completo, nouo Scapulari vestiatur, & ut prius cingatur, & ab eo, die suæ professionis tempus incipiet, absq; vlla spe ascendendi amplius ad gradum pristinum, nec eligendi in Prælatum, nisi post annos octo, à duobus Capitulis Generalibus, dispensetur.

3. Quod si antè discessum, flagitium aliquod patrauerit, vel postquam recessit, habitum EREMITICUM deposuerit, aut irreligiosè vixerit, vltrà supradictas pænas, conijciatur etiam in Carcerem, ac pane, & aqua, disciplinisque ad superioris arbitrium plectatur.

4. Si quis Romam iuerit, sinè superiorum debitâ licentia immediatè carceri mancipetur, statimq; Superiores certiores reddantur, qui quid agendum erit, ordinabunt, vltrâ pænam à CLEMENTE VIII. statutam, priuationis actiuæ, & passiuæ pro Clericis, Mensisque vnius Carceris, pro Laicis, quæ pæna à solo Summo Pontifice relaxari poterit. Qui absq; licentia ab aliquo ex nostris locis discesserit, & ad alte-

rum

rum iuerit, ad menſem pæna Carceris, aliisq; pænitentijs Superiorum arbitrio puniatur.

5. Sed ſi quiſpiam ad Patrem maiorem ſinè eius licentia pro recurſu iuerit, pari pænâ puniatur, niſi cauſam ſui recurſus probauerit, à D. P. Maiore iudicanda.

De Pueris minori ætate qualiter corripiantur.

C A P. X X X.

OMnis ætas, vel intellectus, proprias debet habere menſuras; Ideoq; quoties Pueri, vel Adoleſcentes ætate, aut qui minus intelligere poſſunt, quanta pæna ſit excommunicationis. Hi tales cum deliquerint, ieiunijs nimis affligantur, aut acribus verberibus coerceantur, vt ſanentur.

Conſtitutio.

CVm in noſtra Congregatione adultâ Nouitij recipiantur ætate, nihil de pueris, aut Iunioribus, de quibus in hoc Regulæ Capite fit mentio, ad nos pertinebit. Non enim illis robur naturæ ineſt ad EREMI labores perferendos, neq; mentis diſcretiò ad tentationum fluctus ſuperandos.

Qualis debeat eſſe Cellerarius Monaſterij.

C A P. X X X I.

CEllerarius Monaſterij eligatur de Congregatione Sapiens, maturus moribus, non multum edax, non elatus

tus non turbulentus, non iniuriosus, non tardus, non prodigus, sed timens Deum. Qui omni Congregationi sit sicut Pater. Curam gerat de omnibus, sinè iussione Abbatis nihil faciat, quæ iubentur custodiat, Fratrem non contristet. Si quis autem Frater ab eo aliqua fortè irrationabiliter postulat, non spernendo eum contristet, sed rationabiliter cum humilitate malè petenti, deneget. Animam suam custodiat, memor semper illius Apostolici præcepti. Quià qui benè ministrauerit gradum bonum sibi acquirit. Infirmorum Infantium hospitum, pauperumq; cum omni sollicitudine curam gerat, sciens sinè dubio, quià pro his omnibus in die Iudicij rationem redditurus est. Omnia vasa Monasterij, Cunctamq; substantiam ac si Altaris vasa sacrata conspiciat, nihil ducat negligendum, neq; auaritiæ studeat neq; prodigus sit, aut extirpator substantiæ Monasterij, sed omnia mensuratè faciat, & secundum iussionem Abbatis sui. Humilitatem antè omnia habeat, & cui substantia non est, quæ tribuatur, sermo responsionis porrigatur bonus, quia scriptum est, Sermo bonus super datum optimum. *Omnia, quæ ei iunxerit Abbas, ipse habeat sub cura sua, à quibus cum prohibuerit, non præsumat. Fratribus constitutam Annonam sinè aliquo typo, vel mora offerat, vt non scandalizentur, memor diuini eloquij, quid mereatur, qui scandalizauerit vnum de pusillis. Si Congregatio maior fuerit, solatia ei dentur, à quibus adiutus & ipse æquo animo impleat officium sibi commissum. Horis competentibus dentur, quæ danda sunt, & petantur, quæ petenda suut, vt nemo perturbetur, neq; contristetur in Domo Dei.*

Constitutio.

1 QValitates, & onera Cellerarij tam exactè depinxit hic Sanctus Pater, vt omnes nostrorum locorum Cellerarij, hoc Regulę Sanctę Caput, non solum legant attentè, ac sæpè, sed etiam omnia in eo contenta strenuè adimplere nitantur.

2 ELigatur itaquè Cellerarius à Capitulo Conuentuali, qui saltem Professionis suę quinque annos habeat, exceptis Cellerario, ac Censuario Abbatię Montis Coronę, qui à Capitulo Generali eliguntur, quē Cellerarium loci Prior proponet, qui si non probetur à Capitulo, alterum proponet, & si etiam hic improbetur, denuncietur superioribus, qui opportunè prouidebunt, & si infra annũ necesse sit, de Cellerario prouidere possit Prior, de consensu superiorum.

3. Sit talis Cellerarius, qui si non omnes, saltem pręcipuas conditiones in Sancta regula requisitas habeat, & quemadmodum illi omnium rerum (cum superioris tamen autoritate) cura, & administratio committitur, ità ipse codicem rationum conficere teneatur, in quo data, & accepta ab eo fideliter notata, distinctè appareant intus in scriptura, foris verò per Abacum. Item alium habeat Codicem, in quo debita, & credita, statusq; domus pariter appareat, quibus adde, & Libellũ diùrnũ, seú diuturnalem nuncupatũ, in quo breuiter quidem, sed exactè cuiuslibet diei expensas, & exactiones describet.

4. Ad eius ergò curam pertinebunt omnia Eremi bona, mobilia, & Immobilia, reditus & prouentus,

tus, siuè in pecunijs, siuè in fructibus consistant. Eius item erit credita exigere, debitaq; iusto tempore ac sinè mora Creditoribus soluere, caueat nè cum pauperibus, qui non sunt soluendo, durè, rigidèuè procedat. Lites, ac controuersias fugiat, temporaliũ rerum, sed quando necesse sit de aliquo interesse tractare, modis debitis, omnia media, ac remedia concordiæ prius tententur. Ad ipsum parum spectabit necessaria emere, superflua, quę superabundant, Domi vendere. Annonam insuper, & quęcunq; ad Eremitarum victum pertinent, diligenterq; ac prudenter colligere, ac prouidere, & in locis aptis collocata sapienter conseruare.

5 Ea verò, quę ad fratrum indigentias spectant, siuè vestimentorum, siuè suppellectilium Cellarum, siuè alimoniorum, diligenter parare debet, non singulatim, minutimue eas indies emendo, sed in notabili summa, vel quantitate, temporibus, locisq; opportunis, semel, vel bis in anno, dando prius superiori schedulas rerum emendarum, & secundum suum placitum omnia operentur.

6 Curet autem, vt vasa omnia, tám quę mensę deseruiunt, quam quę in cella communia, vel priuata, & pręcipuè sciphi, seù crateres, quibus bibimus, omnia Lutea, vel fictilia sint, aut certè lignea, nec vnquã vitrea, seù alterius cuiuscunq; rei in vsum deduci queant. Idque etiam in hospitum hospitijs seruandum erit. sicut prouidus Paterfamilias ea curet emere, nec propter rerum inopiam, iusta petentibus, negare cogatur.

Super

7. Super omnia sataget Cellerarius debito tempore Luna crescente ligna incidere, & intrà menses Septembris ad sūmum, vnicuique iustā quantitatem tribuerè. Animaduertat tamen, nè in cedendis lignis, syluę extirpentur, sed potius conseruentur; & circa vias publicas ad ornatum, & vmbrā illarum, aliquę arbores relinquantur. è conuerso caueant Eremitę, nè huiusmodi lignorum abundantiā malé superflueq; abutantur, ne, & ipsi propter hoc & Purgatorij ignes diutius experiantur.

8. Et sicut Cellerarius omnia cum consensu sui superioris facerè tenetur, Ità, & singulis mensibus eiusdem, aut cui ipse voluerit, administrationis suę rationem reddet.

At si Cellerarius propria voluntate, non autem superiori obediendo, se gerat, tunc superior cum duobus senioribus Domus, illum amouere possit, quamuis á Capitulo Generali electus fuerit.

9 At quia Cellerarius solus rei domesticę administrandę pondus portare nequit, frater Conuersus pro Dispensatore ei adiungatur, qui, & ipse Idoneus sit ad huiusmodi munus exercendū. Ei ergò omnia, quę ad vsum Domus, & Eremitarum tàm in victu, quàm in vestitu sunt necessaria, committuntnr. vndè magnam debet adhibere diligentiam, vt cuncta munda, beneq; disposita suis singula in locis collocentur, & cautè custodiantur, cautiusq; distribuantur.

10. Eidem etiam addatur Cellę vinarię custos, qui eam benè custodiat, vinū per singulas Cellas, oportu-

no tempore deferat. Poma item, & agrumina distribuat iuxta superioris ordinationem, curans nè communis eorum aceruus marcescat.

De ferramentarijs Monasterij
Cap. XXXII.

Substantię Monastery in ferramentis, vel vestibus, seù quibuslibet rebus, prouideat Abbas fratres, de quorum vita vel moribus securus sit, & eis singula (vt vtile iudicauerit) consignet custodienda, atque recolligenda, ex quibus Abbas breuem teneat, vt, cum sibi in ipsa assignata fratres vicissim succedunt, sciat quid dat, aut quid recipit. si quis autem sordide, aut negligenter res Monastery tractauerit, corripiatur, si non emendauerit, disciplinę subiaceat.

Constitutio.

1 Sub nomine substantię hoc loco Pater Sanctus ferè omnia mobilia, cuiuscunq; speciei existant plane comprehendere videtur. Quapropter non ab vno, sed à pluribus Ministris custodienda sunt. Qui omnes quotannis à Conuentuali Capitulo in singulis Locis, statim post ingressum noui Prioris eligendi sunt. Quorum primus erit Sacrista, cui vasa sacra, vestes, & omnia ornamenta Altaris, & Sacrarij custodienda, tractanda, atq; dispensanda committuntur. Ideoq; cum Inuentarij confectione eadem recipere, & omni tempore finito, omnium rationem reddere tenetur, quod si non fecerit à superiore corripiatur. Quę ornamenta & sacrarij suppellectilia secularibus, eorumq; Ecclesijs sinè assensu Capituli Conuentualis, commodam

dari non licebit.

2. Sacristę etiam officium erit horologium temperare, ſingulaſq; horas canonicas tam diurni, quàm nocturni officij pulſu campanę, congruis temporibus, debitisq; interpoſitis ſpatijs, & alia quęcunque ſimili egent ſono, ſignificare, qua in re quoties horam pulsandi pręterire, ſiuè pręuenire contigerit, à Priore corrigatur, Item Eccleſiam, Sacrarium, atq; Capitulum, vaſa ſacra, ſacraſq; veſtes, Altariumq; ornamenta, vniuerſalem, dènique Eccleſię ſacrarijq; ſuppellectilem, munda, beneque compoſita, ſuisque in Locis conſtituta ſumma cum diligentia cuſtodire, Lampades, tám antè Tabernaculum S. S. Sacramenti, quam alibi ardere ſolitas, expolitas tenere, & accenſas continuo ſeruare, ſimili & modo Lucernas in Choro (niſi adſint Nouitij) & ipſas mundas, ſuis aptando locis ſingulis noctibus paramenta Altarium, ſecundum officij qualitatem mutabit, ac tandem quidquid ad bonum, fidelemq; Eccleſię ac Sacrarij Cuſtodes pertinet, exactè peraget, idq; auxiliantibus Nouitijs, & ſi opus ſit, ſocius addatur.

3. Specialiter, & ſuper omnia ſacras Reliquias expoſitas, atq; autenticas cuſtodiat, de quibus nemini quidquam auferre, avt aſportare licebit, ſub pęna diſciplinę circularis, neq; reus abſolutionis beneficio niſi prius facta reſtitutione gaudebit.

4. Secundus inter rerum domeſticarum Cuſtodes, erit Bibliothecarius, qui communis Bibliothecę curã gerat, perpolitam tenens ac ab humiditate, alijsq; ne-

cessarijs diligētijs, custodiat, libros ōnes, cōpetēti ordine, & secundum eorū materias distinctos, in eo locabit, quo facilius ille, qui quæritur, inueniatur. Caueat nè in illa Codex aliquis contra bonos mores, aut Lasciuus, aut tractans, vt dicitur, de Cauallaria, & similes multoq; plus Libri prohibiti, aut suspensi, nisi legendi & retinendi adsit licentia.

5. Super omnia autem caueat, nè aliquis Codex sua incuria pereat, quod vt melius adimplere possit, Catalogum, seu Indicem conficiat, in quo omnes libros, tàm eos qui in communi Bibliotheca, quàm eos, qui ad Eremitarum vsum in priuatis cellulis continentur, de quibus Indicem particularem conscribet, cūq; aliquis ab Eremo discedit, omnes libros, quos in Cella inuenerit ad Bibliothecam asportabit.

6. Adsit quoq; ferramentarius, qui ferramenta, seu Instrumenta manualis operis, in aliqua ad hoc deputata officina custodiat, claue obserrata; vndè quoties opus erit, proferat, tradatq; operarijs volentibus, opere tamen consumato, eadem in ipsam officinam restituere curabit, vt benè tractentur, curabit etiam, vt necessaria fiant, si desint, & confracta reficiantur.

7. Multum interest nostrarum Eremorum syluas immunes conseruari, ideoq; illarum custos Iuuenis robustusq; esse debet, qui singulis quibusq; diebus semel, vel etiam bis, si oportuerit, nemora circuire, vicinorumq; animalia ab ipsis arcere, damnaq; omnia declinare. Quare syluarum Custos, ex oblatis semper erit (vel quod honestius est) merè Laicus mercede

condu-

conductus, qui habitũ regularem omninò non deferat.

8. Nec solum supradicti officiales, verùm etiam omnes, quicunq; ad suam cuiuscunque generis obedientiam, aliqua habuerint Instrumenta, eadem benè tractare, reficere, & custodire non negligant, quia res omnes Monasterij sacras reputandas, ac de earum administratione negligenti, Deo rationem esse reddendam certum est; si quis autem infra mensem, post acceptam obedientiam, ac officium, Inuentariũ non conficiet omnium, quæ sub custodia habet, ac in fine anni rationem non reddet, à Superiore puniatur.

Si quid debeant Monachi proprium habere.

CAP. XXXIII.

PRæcipuè hoc vitium radicitùs amputetur de Monasterio, ne quis præsumat aliquid dare, aut accipere sine iussione Abbatis, neq; aliquid habere proprium, nullam omninò rem, neq; codicem, neq; tabulas, neq; graphium, sed nihil omninò; quippe quibus nec corpora sua, nec voluntates licet habere in propria potestate, omnia verò necessaria à Patre Monasterij sperare, neq; quicquam liceat habere, quod Abbas non dederit, aut permiserit, omniaq; omnibus sint communia, vt (sicut scriptum est) nec quisquam suum esse aliquid dicat, vel præsumat. Quod si quisquã huic nequissimo vitio deprehensus fuerit delectari, admoneatur semel, & iterum, si non emendauerit, correctioni subiaceat.

Consti-

Constitutio.

1. GEneralis prohibitio huius Capituli omnē prorſus proprietatem à vero Religioſo arcere dignoſcitur. Quamobrem præceptū iſtud ſtrictè ab omnibus, & ſingulis Eremitis noſtris obſeruandum eſt: Ita certè, vt nullus ōnino Eremita (præter cellerariū, ſeu in eius defectu ipsū loci Priorem pecuniā, vel in minima quantitate, neq; in Cella ſua, neq; extra eam, neq; per ſe, neq; per alium, non nomine depoſiti, vel dati, aut quouis alio titulo, ſeu colore retinere poſſit. Qui autem ſecùs fecerit, carceri mancipetur, & ibi pane, & aquâ, & diſciplinis ſecundum qualitatem culpæ, ſuperioris plectatur arbitrio.

2. Si quiſquam, (quod Deus auertat) aliquo modo proprietarius deprehendatur, vltra pænitentiam in hac ſacra Regula, & conſtitutione, pænæ etiam Ecclesiaſticæ priuationis vocis actiuæ, ac paſſiuæ, per biennium poſitæ in ſacro Concilio Tridentino ſeſs. 25. cap. 2. ſubiaceat.

3. Quod ſi Cellerarius in ſua adminiſtratione aliquā fraudem in damnum loci, ſeu proximi commiſerit, officio priuetur, & ſimili pænæ ſubiaceat. Prælatus verò tali vitio infectus à Viſitatoribus puniatur, & Viſitator, ac Maior à Capitulo Generali.

4. Quin, & res ipſæ, quæ ſingulis ad proprium, ac neceſſariū vsū ab ipſis Prælatis, tàm ad victū, & veſtitū quàm ad alias neceſſitates conceſſæ ſunt, ſingulæ ad nutum Prælati illis permiſſæ cenſentur: Caueant autem

tem Priores nè ſuperflua, curioſa, ac pretioſa aliquo modo fratribus vſum permittant, vt ornamenta Reliquiarum aut Agnus Dei aurati argentati, margaritis, aut gemmis pertexti Horologia item, quæ tùm ictibus, tùm ſignis horas prænunciant. Item picturæ oleo factæ, exceptis Oratorijs, prohibentur.

5. Et ne hoc vitium inualeſcere queat, frequentèr aut ſaltem bis in anno Prior cum Cellerario, aut ex ſenioribus aliquo Eremitarum cellas viſitet, ac diligenter ſcrutetur, atq; indè quidquid ſuperfluum inuenerit, illico extrahat, quod ſi pretioſum aliquid, quod malitiosè abſconditum, ac reſeruatum fuerit, inuenerit, pro prima vice ſemel in pane, & aqua delinquens ieiunet, ſecundâ vice circulari diſciplinam plectatur, tertio carceribus vt ſuprà puniatur.

6. Quamobrem quò ſemper cellarum omnium Priori ingreſſus pateat, vnius formæ ſera erit, ita vt vna clauis cunctas cellas aperire, & claudere valeat, exceptis officinis, ſacrario, Superioris, Viſitatoris, & Cellarij Cellis.

7. Sciant autem Eremitæ illis non licere in die, ſiuè intus, ſiuè foris exiſtant, oſtium cellæ, obſerrare, niſi eremo ingreſſi illa die non ſint reuerſuri, quo caſu clauis tùm cellæ, tùm officinæ per ipſos forſan adminiſtrata, Priori tradenda eſt.

8. Non tamen putent noſtri Eremitæ rerum conceſſarum primam benedictionem, perpetuam eſſe; ſed neceſſarium eſt, ſingulis annis in ingreſſu noui Prioris (etiam ſi idem ſit) nouam de omnibus, quæ

ad vſum habent, humiliter petere; licebit autem Priori omnia confirmare, vel minuere, prout melius iudicauerit.

9. Studeant nihilominus ipſi Prælati ſemper, & in omnibus pauperiores ſuis ſubditis eſſe, vt diſcipuli vidētes Magiſtri opera, glorificent Deum, poſſunt autē ſibi aſſumere, quæ alijs iuſtè permittuntur.

10. Dum Eremicolæ de loco ad locum in familiam proficiſcuntur, illa ſolum, quibus induti ſunt veſtimenta deferant, & aliquem Codicem deuotum Prioris arbitrio, qui verò indumenta aliuduè ſinè Prioris licentia deferet, ſecundum culpæ qualitatē corripiatur, ac totus ad locum, vnde diſceſsit, remittatur. Diſcedens autem teneat Indicem rerum omnium, quas ſecum fert, Priori exhibere, & per eundem, viſis tamen prius omnibus, ſubſcriptionem recipere, quod ſi Priores negligant, à viſitatoribus puniantur: quod & de tranſitu de cella in cellam ſtrictè obſeruabunt.

11. Itinerantes verò, pecunias pro viatico acceptas non niſi ad neceſſaria itineris expendant, ſi quis aliquid aliud emerit, eo priuetur, & ſuperioris arbitrio puniatur.

12. Qui ad alium Religionis locum deſtinantur, ſtatim ac ad locum peruenerint, quique ad extera loca negotiorum causâ mittuntur, vt ad proprium Locum reuerſi fuerint, pecunias, quœ ex viatico superſunt, Cellerario, avt eo abſente, Priori, nihil penitus ſibi retinentes conſignent.

Si omnes æqualiter debeant necessaria accipere:

CAP. XXXIV.

SIcut scriptum est, diuidebatur singulis, prout cuiquè opus erat, vbi non dicimus, vt personarum (quod absit) acceptio sit, sed infirmitatum consideratio, vbi qui minus indiget, agat Deo gratias, & non contristetur qui verò plus indiget, humilietur pro infirmitate, & non extollatur pro misericordia, & itá omnia membra erunt in pace, antè omnia nè murmurationes malum pro qualicunq; causa, in aliquo qualicunq; verbo, vel significatione appareat. Quod si deprehensus fuerit quis, districtiori disciplinæ subdatur.

Constitutio.

1. SVper hæc æqualitatis verba, non solum Prælatis, sed etiam Ministris omnibus præcipitur, quatenus omnibus petentibus, atq; indigentibus, faciles, benignosq; se præbeant, numquam, quod præstare possũt, negãtes, atq; õnib9 æqualiter secũdũ cuiusq; necessitatem tribuentes. Qvibus autem satisfieri nequit, blandè saltim, ac consolatoriè loquantur.

2. Quicunq; ergò partialis ergà aliquem deprehensus fuerit, Superior, aut Cellerarius sit, aut Dispensator, aut quicunq; ex Ministris aliquis, qui non indigenti tribuat, & deneget indigenti, quod licitè dare potest, aut duris respondeat verbis, à Visitatoribus in actu visitationis, aut à Capitulo Generali, aut à Dieta puniantur.

De Septimanarijs coquinæ.

CAP. XXXV.

FRatres sie sibi inuicem seruiant, vt nullus excusetur à coquinæ officio, nisi aut ægritudine, aut in causa grauis vtilitatis quis occupatus fuerit, quià exinde maior merces acquiritur. Imbecillibus autem procurentur solatia, vt non cum tristitia hoc faciant, sed habeant omnes solatia secundum modum congregationis, aut positionem loci. Si maior congregatio fuerit, Cellerarius excusetur à Coquina, vel si qui (vt diximus) in maioribus vtilitatibus occupantur. Cæteri verò sibi sub charitatê inuicem seruiant. Egressurus de septimana, Sabbatho munditias faciat, linteamina, cum quibus ipsi fratres manus, ac pedes tergunt, lauet, pedes verò, tùm ipse qui egreditur, tùm ille, qui intraturus est omnibus lauet, vasa ministerij sui munda, & sana, Cellerario consignent, qui Cellerarius item intranti consignet. vt sciát quid dat, aut quid recipit. Septimanarij autem ante vnam horam refectionis accipiant super statutam Annonã, singulos biberes, & panẽ, vt horâ refectionis sinè murmuratione, & graui labore seruiant fratribus suis. In diebus tamen solennibus, vsq; ad missas sustineant. Intrantes autem, & exeuntes hebdomadarij in Oratorio mox matutinis finitis, Dominica omnium genibus prouoluantur, postulantes pro se orari. Egrediens autem de septimana, dicat hunc versum. Benedictus es Domine Deus, qui adiuuisti me, & consolatus es me. Quo dicto tertio, accipiat benedictionem egrediens, subsequatur ingrediens, & dicat Deus in Adiutorium meum intende, Domine ad adiuuandum me festina, & hoc idem tertio repetatur ab omnibus, & acceptâ benedictione ingrediatur.

Con-

Constitutio.

1. QVia Eremitica institutio, quæ commune Refectorium non nouit, minimè patitur per hebdomadarios, seù varios coquinæ Ministros, tale ministerium adimpleri. Idcircò semel electus Coquus per annum in sua obedientia perseueret.

2. Cuius partes erunt Cibos pro Eremitis, ac hospitibus parare, ac coquere, præueniendo tempus, vt horis competentibus, sinè mora ad singulas Eremitarum Cellas (vt moris est) cuiq; ciborum portiunculam, quæ illi contingit, deferat; Ad quem etiam spectat singulis Cellis oleum, sal, & acetum, quoties opus est ministrare.

3. Erit insuper continuus temporum, dierumue obseruator, vt secundum eorum diuersitatem, ciborũ qualitatem mutare possit, secundum nostrum Eremiticum morem. Præcipua tamen eius curà erit, vt omnes æqualia recipiant: Infirmis, senibus, ac debilibus exceptis, quibus (Priore sciente, & annuente) charitate comite indulgere, ac inseruire non omittant. Insuper vasa, quæ ab Eremitis sibi nitida restituenda sũt, vnoquoque mane è cellulis in coquinam asportabit.

4. Statis quoque temporibus sollicitè à cellerario sibi non solum comestibilia, verùm etiam vasa, Linteamina, aliaq; ad suum officium necessaria petere, atq; recipere debet.

5. Vbi maior est fratrum numerus, illi socius (sicut regula iubet) adiungatur, omneque aliud opportunum auxilium præstetur. Semper autem in corde suo reti-

retineat Coquus, ſe non hominibus, ſed Chriſto miniſtrare, qui dixit, Qui mihi miniſtrauerit, honorabit illum Pater meus.

De Infirmis fratribus.

CAP. XXXVI.

INfirmorum cura ſuper omnia adhibenda eſt, vt ſicut reuera Chriſto, ita eis ſeruiatur; quia ipſe dixit, infirmus fui, & viſitaſtis me, & quod feciſtis vni de his minimis meis, mihi feciſtis, *ſed ipſi infirmi conſiderent, in honorem Dei ſibi ſeruire, & non ſuperfluitate ſua contriſtent fratres ſuos ſeruientes ſibi. Qui tamen patienter portandi ſunt, quia de talibus copioſior merces acquiritur. Ergò cura maxima ſit Abbati, ne aliquam negligentiam patiantur. Quibus fratribus infirmis, ſit cella per ſe deputata, & ſeruitor timens Deum, & diligens, ac ſollicitus. Balneorum vſus infirmis quoties expedit offeratur: ſanis autem, & máximè Iuuenibus tardius concedatur. Sed & carnium eſus infirmis, omninoq; debilibus, pro reparatione concedatur, vt vbi meliorati fuerint, à carnibus more ſolito omnes abſtineant. Curam autem maximam habeat Abbas, ne à Cellarijs, aut ſeruitoribus negligantur Infirmi: quia ad ipſum reſpicit, quicquid à diſcipulis delinquitur.*

Conſtitutio.

1. CElla, quam pijſſimus noſter Pater infirmis præcipit, deputari pro communi valetudinario intelligitur, in quo non vna tantum, ſed plures Cellulæ exiſtant, quæ pluribus exiſtentibus infirmis, ſingulis ſingulæ conſignentur Cameræ, ne alter alteri impedimento eſſe queat.

2. Hoc

2. Hoc valetudinarium, quamprimum in vnaquaq; nostra Eremo fiat, in loco salubri, & à concursu domesticorum semoto. Adsit ibi Sacellū ad celebrandū, sit & officinula, in qua diuersa Pharmaca, puta vnguēta, olei conditi varia genera, herbarum distillationes, succi, & fasciculi, nec non saccarum, & confectiones, aliaq; huiusmodi pro Infirmorum vsu afferuentur. Adsit quoque Coquina, pro cibis infirmorum decoquēdis. Omnis quippè Camercula suum habeat Caminū cum lectulo sine linteaminibus tamen, Eremitico more, quamuis grauescente morbo ceruical etiam plumeum, & anaclyterium laneum concedi possit.

3, Qui uerò ad Infirmorum curam præficitur, non solũm perpetua diligentiâ, magnâque charitate illis seruire debet, verùm etiam in præparandis rebus necessarijs viriliter insudabit. Super omnia autem morbo laborantibus, peritorum Medicorum visitatio non desit, aut saltem infirmitate accedente, ad eos plena informatio, cum qualitatibus tùm infirmi, quàm morbi, mittatur, & omnia secundum eorum consilium (nulla expensarum ratione habita) fiant.

4. At sicut Superiores, & infirmorum Præfecti sollíciti esse debent in medicis consulendis, & accersēdis, ita nemini licebit Medicum adire, eumq; de sua infirmitate informare, sinè Superiorum licentia, imò in vnaquaque Eremo Medicus à Capitulo Conuentuali eligatur, qvi toti loci familiæ medeatur, nec aliquo àlio medico vti valeat, nisi in grauium infirmitatū consultationibus.

5. Hoc etiã ſtrictè prohibetur, ne quis Eremitarum in ſæcularium domibus, etiam Conſanguineorũ, nec in publicis Xenodochijs, imò nec noſtris in Hoſpitijs curetur. Qui verò ſecùs fecerit, & ſuperior permittẽs grauiter à Viſitatoribus puniatur.

6. Sit Prior frequens infirmorum viſitator, & Miniſtrorum ſollicitator, & cum opus fuerit Infirmario Socium, qui diu, noctuq; infirmorum lectulis aſſiſtat, ſecundum indigentiam, dare non negligat.

7. Pro ſolamine inſuper infirmorum, charitatisq; causâ, cuilibet quoties in die libuerit (prohibitis temporibus exceptis) eos inuiſere, ibiq;, ſeruatâ tamen omnimoda modeſtia, ſilentium frangere licebit, ad ſubleuãdum quoad melius potuerit animum Infirmi. Caueant autem Eremitæ, nè tali benignâ charitatiua indulgentia abutantur, finem immutando, quod vtiq; fieret, ſi quispiam, (quod abſit) valetudinarium, non ex principali charitatis obiectu, frequentaret, ſed ad violandum procaciter ſilentium, vana, curioſa, & quod peius eſſet murmuratoria colloquia, immiſcendo, ad quod præcauendum, vltrà Infirmarium, non poterũt niſi duo ſimul eodem tempore in Infirmi cellula commorari, quiq; tertius aderit, panis aquæuè pænitentia plectatur, ſuamq; in Capitulo culpam dicat. Si quis autem diutius, vltra diſcretionis terminos immoretur, frequentiusq; ibidem reperiatur, ita vt reliqui excludantur. Inuigilet in hoc ſummopere ſuperior, eiq; valetudinarij ingreſſum, quouſq; ſibi placuerit, prohibeat, nè alterius indiſcretio tale charitatis opus non impedi-

pediat: Nemo tamen infirmos reclusos sinè facultate superioris, nec eos, qui in proprijs Cellis, vbi valetudinarius adest, inuisere, aut visitare permittitur.

8. Balneorum vsus rarò, vel nunquam, (si fieri potest) concedatur, quod si vrgens necessitas cogat, trium medicorum, aut certè duorum consilio fiat, de consensu tamen Capituli generalis, aut Dietæ, aut infrà annum, Maioris, ac Visitatorum (nisi Domi balneatio fiat) quiq; aliter fecerit, & superior, qui hoc permiserit, ambo à Visitatoribus puniantur. Balneandis nihilominus, sufficiens pecuniarum prouisio, cum prudente, maturoq; socio, detur.

9. Carnium esus medicorum suasu morbo laborantibus intrâ valetudinarium, vbi aderit, & commodè fieri poterit, concedatur, & vbi non adest valetudinarium, aut plenum fuerit: propria in Cellula, aut alibi, prout expedire superiori videbitur, concedatur.

10. Qui tamen carnibus vescũtur, ab omnibus Cibis ægrotis vètari solitis penitꝰ abstineãt, ideoq; carnibus indigẽtes, ad instructionem, & medicorum consilium regantur, circa qualitatem, & quantitatem, nec tempore, quo carnibus vescuntur, aliud illis concedatur, nisi quod medicus præscripserit, & in hoc Prior inuigilet, qui non concedet, vt quis eodem tempore pisces, & carnes edat, aut quidpiam infirmo insalubre, & noxium, & super hoc inquirant visitatores ad plectendos delinquentes. Insinuatur tamen Prioribus charitas, & vt secundum infirmitatis qualitatem, grauitati morbi compatiantur. Postremò summopere caueant superi-

periores, nedum conualeſcentibus, ſenibus, ac debilibus rationaliter indulgent, ſanis offendiculum pateat.

11. Ante omnia ſagaciter attendat Prior, nè anima ipſius infirmi, ſuis ſolatijs priuetur, ſuauiter illi ſuadēs atq; adeò (ſi ita res poſtulat) iubens quatenus peccata ſua confiteatur, ſacramq; ſumat communionem. Vbi verò mortis periculum imminet, ſacro eum inungat oleo. Et tandem, ſicut in Eccleſiæ Rituali continetur, quantum fieri poterit, ad felicem exitum adhortetur.

12. Profectò ſi infirmis, dum viuūt, cura (quam diximus) adhibenda eſt, multò magis eiſdem defunctis exequiarum charitas, ac ſuffragiorum impendenda. Defuncto igitur Infirmo, ſignum Angelicæ ſalutationis (vt omnibus notum ſit, quod pro eo orare incipiant) ſtatim pulſandum erit. Fiunt etiam tria ſigna per ictus, cum eadem Campana, ſingula per quatuor *Miſerere* protracta. Primum ſtatim poſt *Aue Maria*. Secundum cum defertur ad Eccleſiam: tertium donec ſepultus ſit perdurabit.

13. Deinde (ſi ità expedit) ſequenti mane, ſin minus eadem die proceſſionaliter ad Eccleſiam cum feretro corpus prædefuncti deferatur, omnibus Eremitis præſentibus, ac binis, concomitantibus, ibiq; piè, ac deuotè funeralia perſoluantur, ſecundùm Rubricas in fine Breuiarij poſitas; quod ſi manè fiat, miſſa præſenti cadauere celebretur, quâ expleta, depoſita caſula, ac manipulo, reliquum exequiarum explebit.

14. Præthereà, & pro defunctis quatuor Anniuerſaria ſingulis annis celebrentur. Quorum primum illud

eſt,

eſt, quod iubet Eccleſia Kalendis Nouembris; ſecun-
dum feriâ ſeruanda poſt feſtum Ss. MARTINI pro Ere-
mitis, ac Congregationis Benefactoribus. Tertium fe-
riâ ſecunda poſt primam Dominicam Quadrageſimæ
pro Genitoribus Eremitarum. Quartum in vno quo-
què loco poſt octauam Epiphaniæ, pro animabus Ere-
mitarum eo anno defunctorum, quod ſi præſcripti di-
es à feſtis duplicibus impediantur, in alios oportunos
dies transferantur. In quibus Anniuerſarijs, quoties-
cunq; fiunt, quilibet Sacerdos quamprimum poterit
vnum Sacrum faciet pro ſalute earum animarum, pro
quibus [illegible] ſarium celebratur, & ſatis erit pro eis
appli[illegible] fratres pro vnoquoq; An-
niu[illegible]
[illegible]

debitum persoluit, pro eo totum defunctorum officium, idest vesperas cum tribus nocturnis, inuitatorio, ac Laudibus, & hoc circum circa feretrum antiquæ sepulturæ demandetur, cum oratione in fine *Absolue quæsumus Dñe &c.* recitabũt, eo quo à Breuiario ordine disponitur, ac pro eiusdem anima vnum trentesimum.

17. Insuper omnes tenentur intrà duorum Mensium spatium, à die habitæ notitiæ alicuius mortis computandum, Sacerdotes pro anima defuncti priuati, tres Missas celebrare; Clerici tria Psalteria, concludendo singulos Psalmos cum versu *Requiem æternam*, Conuersi, & oblati ducentos *Pater noster*, & d... s *Aue Maria.* Si erat Prælatus, quand... ...er tria

*5. missas. S... ...quin-

Cl... [illegible]

regulæ auctoritas eis prospiciat. Consideretur semper in ijs imbecillitas, & nullatenus eis districtio Regulæ teneatur in alimentis, sed in eis pia consideratio, & præueniant horas Canonicas.

Constitutio. ?

QVoniam ipsa senectus morbus perpetuus est, ratio ipsa postulat senio confectos, quasi Infirmos, ac debiles esse tractandos: vnde senes, qui sexagesimum annum expleuerunt, non tenentur ad ieiunium panis, & aquæ. Propterea in visceribus Iesu Christi omnes admone[illegible] vt cuncti ad quos eorum cura spectat. Prælati[illegible] semper misericordes, & compati-ente[illegible]ordiam con[illegible] l[illegible]

nisi soliùs legentis ibi audiatur. Quæ verò necessaria sunt comedentibus, & bibentibus, sic sibi inuicem ministrent fratres, vt nullus indigeat petere aliquid. Si quid tamen opus fuerit, sonitu cuiuscunq; signi potius petatur, quam voce, nec præsumat ibi aliquis de ipsa lectione, aut aliud eo quidquam requirere, ne detur occasio maligno, nisi fortè Prior pro ædificatione voluerit aliquid breuiter dicere; frater autem Hebdomadarius accipiat mixtum prius, quàm incipiat legere propter Cōmunionem Sanctam, & ne fortè graue sit ei Ieiunium sustinere. Postea autem cum Coquinæ Hebdomadarijs, & seruitoribus reficiat. Fratres autem non per ordinem legant; aut cantent, sed qui ædificent uadientes.

tre

Ecclesiæ, nec non durante Capitulo Generali in loco, vbi celebratur. In quibus dieb9 Clericus, qui in Choro est hebdomadarius, communis mensæ lectioni incumbit, qui absolutè à superiore benedictione petitâ, & accepta, legere incipiet. In secunda verò mensa, erit Lector hebdomadæ præteritæ Clericus.

3 Signa autem duo danda sunt tam prandij, quàm cænæ, quando communiter fratres reficiuntur, quæ singula viginti ictus Campanulæ rari, quorum interualla duorum *Miserere* erunt. Secundæ verò Mensæ vnicum erit eiusdem Mensuræ, & si dies erit Ieiunij pro collatione serotinam, ad Cellas vinum cum aliquibus fructibus deferatur, quod semper obseruabitur, excepto loco, vbi celebratur Generale Capitulum.

4 Reliquis verò totius anni diebus horâ prandij, vel cænæ, acceptâ ciborum portione sibi à ministris tradita, Eremita more solito Mensam benedicat, quâ finita benedictione, aliquantulum ex Biblia, aut alio Spirituali libro legat, & deinde cibum ad Dei gloriam sumat, non tamen omittat, cùm corpus reficit, mentem ad Deum leuare, & quasi Christum continuò ante se habens, Spiritum, meditando, recreare. Postea paulisper legat deindè gratias agat.

5. Cæterum quoties dies abstinetiæ panis, & aquæ occurrerit, non super mēsam, sed in terra sedens, tabula supposita, pedibus nudis aut seminudis) sinè vllo apparatu panem tanquam cinerem cum gemitu, & humilitate manducet, & aquam velut potum lachrymarum, verâ contritione bibat.

6. Ab hac obseruatione, ac reficiendi modo eximuntur duæ solemnitates, scilicet Ss. MARTINI, & Dominicæ quinquagesima, in quibus propter ingressum Quadragesimarum, quadam piâ, ac charitatis plenâ libertate alacriùs, lautiusque bis in die reficiuntur Fratres, & quamvis simul, atq; in eadem Mensa, non tamen in Refectorio, sed in alio quodam ad hoc præparato seorsum loco. Quæ nihilominus recreatio, cum religiosa modestia, omni prorsus profano, sæculariuè luxu expulso, imô expressè prohibito fieri debet; ideò non licebit à sæcularibus instrumenta ad sonum sumere.

7. At quia per consuetudinem solet Priori præcedenti hebdomada fratres suos, bipartitos tamen, non vna die, omnes foras ad aliquod loci membrum, seruatâ ibidem eadem, quâ in Eremo modestia, ad comedendum mittere, eadem quidem die sub vesperam reuersuros, ibique in prædicto recreationis loco simul Cænaturos.

8. Caueant autem in sæcularium, aut Regularium domibus comedere, quod si quis secus fecerit, grauiter puniatur, sicut illi, qui post Prioris recessum, in loco recreationis permanebunt, & qui in talibus recreationibus quidquam fecerit, aut fieri permiserit, nostro statui repugnans.

9. Vbi non erit membrum Eremi, ad fratres pro dicta recreatione mittendos, debent Prioresdomi concedere. Consueuit item singulis annis tempore vindemiæ, vnâ die Eremitas recreationis causâ mittere.

De

De menſura ciborum.

CAP. XXXIX.

SVfficere credimus ad refectionem quotidianam, tàm ſextæ, quàm Nonæ omnibus menſis cocta duo pulmentaria, propter diuerſorum infirmitates, vt fortè, qui ex vno non potuerit edere, ex alio reficiatur, ergô duo pulmentaria cocta fratribus ſufficiant, & ſi fuerint inde poma, aut naſcentia leguminum addatur, & tertium.

Conſtitutio.

1. QVia Eremitica auſteritas maiorem victus auſteritatem requirit; ideò in cibis miniſtrandis infraſcriptus ſeruandus erit. A Paſcha Reſurrectionis, vſq; ad exaltationem S. CRUCIS (exceptis feriâ quarta, & ſexta, in quibus ieiunatur, ſingulis diebus in mane vnicum pulmentum miniſtrabitur, ſed ſi feſtum duplex primæ, vel ſecundæ Claſis celebratur, pitantia addatur. Ad Cænam etiam pitantia dabitur, & inſuper quando ſuperiori videbitur dari poterit pulmentum ex herbis decoctis, quod intelligitur in DOMINICIS tempore hyemali.

2. Acetarium ex herbulis condire nemini prohibetur in cæna, quod etiam de mane in diebus Ieiuniorum, extrà quadrageſimas, & abſtinentias, & quando in Ieiunijs vnum tantum ferculum defertur, permittitur. At qui nemini licebit acetarium à Miniſtro delatum, & quod quis ſibi fortè parauerat manducare, quia tunc vnum relinquere omninò debet.

3. Si quis extrà dies ieiuniorum ſemel tantum, quaſi ie-

si ieiunaturus, vellet refectionem accipere, mane horæ refectionis solita tribuatur, quicquid alijs tam manè, quam serò alijs dandum erit.

4. Ieiunium quartæ feriæ in æstate, si officium feriale occurrit, cum vno pulmento quadragesimali, ac acetario fiat; at si de festo etiam simplici agi contingat, aut de die infra octauā, aut vbi Capitulum Generale celebratur, tunc duo pulmenta crassa ministranda erunt, intellige minestram, & pitantiam: idem in Rogationum militabit, etiam si de simplici sola fieret cōmemoratio, quibus diebus ieiunium, vt in quarta feria dictum est supra, seruandum erit.

5. Feriâ verò sexta æstiuo tempore in pane, & aqua ieiunetur additis fructibus, seù agruminibus, vel herbulis cum sale sinè aliquo condimento. Sed si in feria sexta aliquod duplex festū inciderit, abstinētia transfertur, & duo pulmenta quadragesimalia deferantur, idest minestra, ac pitantia, quod in omnibus sextis ferijs per annum obseruetur: abstinentia verò in alium diem ieiunij, qui duplici careat, transferatur. Quod si omnes dies sint duplices, feriâ sexta etiam duplici fiat abstinentia, & hoc strictissimè obseruandum, vt nulla decurrat per annum hebdomada sinè aliqua panis, aquæquè abstinentia.

6. Qui tamen in sexta feria abstinere voluerit (nisi in communi reficiatur) abstineat in Domino. Declarando quando abstinētia ex pænitentia fit, extrà quadragesimas fieri cum fructibus.

7. Ab Idibus septembris vsq; ad Pascha (vt Pater San-

Sanctissimus præcepit)perpetuum indicitur Ieiunium, exceptis Dominicis diebus, in quibus Ieiunium ad cuiuscunq; arbitrium relinquitur Quamobrem in mane pulmentum cum ferculo simul datur, vt qui vnâ refectione vti voluerit, liberé possit, sed ei, qui de sero cænare voluerit tunc pitãtia de sero detur, & de mane pulmentum, si ità placuerit.

8. Ab eadem die festo S. CRUCIS, vsq; ad festum S. MARTINI, & à Natiuitate Domini, vsq; ad quinquagesimam, ter in hebdomada nempè Dominica, feriâ tertia, & quinta, cum pulmento pitantia ex ovis ministratur, quod in omnibus festis duplicibus intra eadem tempora obseruatur: Et quando Anniuersaria cum tribus nocturnis celebrantur; Atqui feria secunda, & Sabbatho pulmẽtum crassum cum insalatitio defertur. Feria verò sextâ abstinetur, vt supra.

9. Postremò in vtraquè quadragesima singulis Dominicis, & feriâ quinta cum festis duplicibus, duo fercula macra quisq; habere debet; feriâ tertia, & Sabbatho, vnum simili condimento pulmẽtum cum acetario, feriâ verò secunda, quarta, & sexta in pane, aqua ac sale, addita etiam herbula cocta vnius tantum speciei, & volenti, panis coctus in aqua, & sale concedatur. In quibus ferijs, vel earum aliqua, si festum duplex inciderit, abstinentia relaxatur, dummodo in hebdomada semel fiat, vt supradictum est, & in abstinentiæ diebus conuersis per continuum laborem, vinum cum fructibus, quos in Cellulis habent, conceduntur.]

10. At Vigilia Nativitatis Domini (nisi venerit in

die abstinentiæ) & Sabbatho Sancto Ieiunium cum vino, fructibus, soloq; pulmento seruabitur.

11. Præter Quadragesimas, & alia ieiunia ab Ecclesia indicta, ex speciali Religionis nostræ deuotione ieiunetur, in Vigilia Epiphaniæ, Purificationis, Natiuitatis B. MARIÆ, ac S. Patris nostri ROMUALDI septima februarij, quæ habet octauā, sed non in festo altero de mēse Iunij, in quibus vigilijs ieiunatur, cibis quadragesimalibus, cum ferculis, quæ alias illa die danda forent.

12. Quoties autem in sexta feria Natiuitatis Domini aut S. ROMVALDI festiuitas occurret, ouorum & casei pulmentaria comedantur, Ieiunium verò minimè soluitur. Intrà septa Eremi nunquam licet feriæ sextæ Ieiunium violare, neque quoad ciborum qualitatem, exceptis supradictis, sed neque hospitibus, neq; operarijs, aut seruientibus in ferijs sextis oua, seù lacticinia ministrare licet, nisi infirmitate, aut debilitate laborent, aut personæ valdè nobiles, multumq; delicatæ fuerint, aut alia ex causa superiori bené uisa nostri omninò tàm intrà, quàm extrà Eremos oua, aut quodcunq, crassum strictissimé prohibentur edere.

13. Si deniquè ea die festum S. MARTINI contigerit celebrari solita, illius diei recreatio, præcedenti die, fieri consueuit.

14. Ouorum pitantia, duo oua, piscium recentium, sex vncias Salsamentorum bené expurgatorum, quatuor ponderis vncias non excedat in pulmentis condendis, singulis Eremitis ouum vnum, & casei quantum necesse est tribuatur.

15. Et

15. Et quia hic pulmenta crassi, & macri appellatione disponuntur, declaratur illud Macrum dici, quod sinè ouis, aut lacticinijs fit, crassum illud quod ouorum casei, butyri, lactisuè mixtione cōditur, macrum quippe pro crasso, & non crassum pro macro fas est ministrare.

16. Strictè quoq; prohibetur, ne quis in priuata Cella aliquid, quod pulmenti speciem sapiat, coquat, præter fr uctus, vt sunt poma, & crumina, & qui contra fecerit semel in aqua; & pane mulctetur.

17. Præter comestibilia, quæ è coquina Eremitis deportantur, per singulas Cellas saltem semel in hebdomada, vel bis, si commodè poterit, vel pluries in æstate, iusta fructuum portio deferatur Dari quoq; aliquando solent, secūdum temporum qualitatem, acrumina, radices, vel aliud huiusmodi. Nulla tandē hebdomada trāseat sinè aliqua prædictorum portiuncula.

18. Casei quoq; pitantia sex vnciarum ponderis erit, quæ die Dominico tantum singulis datur, cuiusq; discretione in totam hebdomadam compartienda.

19. Omnia ergo quæcunq; Eremitis ministrātur ex decoctis Epulis, si cuiquam supersit, quod scilicet non manducauerit, in crastinum sibi reseruare omninò nequit, sed eadem die foras deponat, sic & vasa, quibus vsus est, munda in Armarium à Coquo asportanda.

20. Vetatur etiam cunctis ex Cellarum, seù commūnibus hortulis acrumina, fructus, sellaros finiculos, seu quid simile, sinè licentia superioris, colligere, & carpere, omnes tamen poterunt ex proprijs, aut communi-

munibus hortulis, herbulas sibi ad proprium vsum sumere; solus autem Coquus vndecunq; pro Coquinæ vsu colligere poterit.

21. Collatio serotina fit cum fructibus, vel pane, benedictione præmissa, & gratiarum actione subsequente: sed in quadragesimis, in diebus abstinentiæ pro collatione, panis tantum adhibeatur.

Sequitur Regula.

PAnis libra vna pro mensa sufficiat in dies, siuè vna sit refectio, siuè prandij, & cœnæ. Quod si cœnaturi sunt, de eadem libra tertia pars à Cellerario reseruetur, reddenda cœnaturis. Quod si labor fortè factus fuerit maior, in arbitrio, & potestate Abbatis erit, (si expediat) aliquid augere, remotâ præ omnibus crapula, vt numquam subrepat Monacho indigeries, quià nihil sic contrarium est omni Christiano quomodo Crapula, sicut ait Dominus noster. Videte ne grauentur corda vestra crapula, & ebrietate. *Pueris verò minori ætate non eadem seruetur quantitas, sed minor, quàm maioribus, seruata in omnibus parcitate.*

Constitutio.

QVia complexiones hominum variæ existunt, nulla certa panis mensura nobis á maioribus nostris, constituta inuenitur. Quin potiùs secundum antiquorum ritum, tanta panis quantitas, quoties recens coquitur, cuiq; à ministro in Cellam defertur, quanta rationabiliter ei sufficere possit, quousque recens iterum deportetur: verùm pane deficiente mittat foras in armariolo buc-

lo buccellum pro signo, & statim supplementum ab eodem ministro recipiat. Panis tandem cibarius, seu communis, bonus, beneq; conditionatus, & non nimis delicatus, aut exquisitus erit.

Sequitur Regula.

CArnium verò quadrupedum omninò ab omnibus abstineatur comestio præter omninò debiles, & ægrotos.

Constitutio.

I. QVadrupedum appellatione hoc loco, & bipedum carnes comprehendi minimè ambigitur, ac proinde esus omnium carnium Quadrupedum, & bipedum, ac volatilium, Eremitis prohibitus censetur, imò verò, & etiam omnium rerum, quæ per commixtionem carnis sapore, vel gustum contraxerunt, nec non earum quæ iusculo, seu adipe conditæ sunt. Quæ prohibitio semper, & vbiq; tam in Eremo, quàm extrà in itinere, ac omni tandem loco indispensabilis omninò maneat, nisi morbi necessitas aliter requirat: Et tunc superiores, medici consilio si haberi potest, faciliter concedant, modo supra expresso.

2. Atque per hanc prohibitionem, nec sæcularibus quidem cuiuscunq; status, aut conditionis fuerint, intra Cruces Eremi, carnes concedi nequeunt, quod & in oblatis, atque famulis obseruabitur.

3. Transgressores verò, qui vel manducauerint vel manducare permiserint, disciplinâ circulari plectatur, ac tribus diebus in pane, & aqua ieiunent; Et si delinquens

quens fuerit Prælatus, à visitatoribus, si autem visitator, aut maior, à Capitulo Generali, aut dieta eadem pænitentia puniatur, & qui manducari à sæcularibus permiserint, ter in pane, & aqua ieiunent.

De Mensura potus.

CAP. XL.

VNusquisque proprium habet donum ex Deo, alius sic, alius verò sic, & ideo cum aliqua scrupolositate à nobis mensura victus aliorum constituitur. Tamen infirmorum contuentes imbecillitatē credimus, heminam vini per singulos sufficere per diem. Quibus autem donat Deus tolerationem abstinentiæ, propriam se habituros mercedē sciant. Quod si aut loci necessitas, vel labor, aut ardor æstatis amplius poposcerit, in arbitrio Prioris consitat, considerando in omnibus ne subrepat satietas, aut ebrietas, licet legamus vinum omnino monachorum non esse, sed quià nostris temporibus id Monachis persuaderi non potest, saltem vel hoc consentiamus, vt non vsq; ad satietatem bibamus, sed parcius, quia vinum apostatare facit etiam sapientes: vbi autem necessitas loci èxposcit, vt nec suprascripta mensura inueniri possit, sed multo minus aut ex toto nihil, benedicant Deum, qui ibi habitant, & non murmurent. Hoc autem antè omnia admonemus, vt absq; murmurationibus sint.

Constitutio.

1. QVia inter Eremitas nostros magna est citrà vini potum diuersitas, ideò vasculum, quod quisq; de consensu Prioris in Cella habet, singulis diebus non prohibitis Minister impleat. 2. Sed

2. Sed diligenter aduertant Prælati, nè vascula modestiam, sobrietatemq; Eremiticam excedant, magis autem aduertant subditi, vt semper Religiosam parsimoniam constanter retineant, nec vnquam vinum, nisi aqua dilutum, bibant, & dum bibunt (secundum Eremitarum antiquam consuetudinem) sedeant, ambabus manibus craterem tenentes.

Quibus horis oporteat reficere fratres.

CAP. XLI.

A Sancto Pascha, vsq; ad Pentecostem ad Sextam reficiant fratres, & ad seram cænent. A Pentecoste autem tota æstate, si labores agrorum non habent Monachi, aut nimietas æstatis non perturbat, quartâ, & sexta feria ieiunent vsq; ad nonam, reliquis verò diebus ad sextam târdent. Quæ sexta prandij, si opera in agris habuerint, aut æstatis feruor nimis fuerit, continuanda erit, & in Abbatis sit prouidentia, & sic omnia temperet, atq; disponat, qualiter animæ saluentur, & quod faciunt fratres, absq; vlla murmuratione faciant. Ab Idibus autem Septembris, vsq; ad caput quadragesimæ, ad nonam semper reficiant fratres. In quadragesima autem vsq; ad Pascha, ad Vesperam reficiant. Ipsa tamen Vespera sic agatur, vt lumine lucernæ, non indigeant reficientes, sed luce adhuc diei omnia consumentur, sed & omni tempore, siuè Cænæ, siuè refectionis hora, sic temperentur, vt cum luce diei fiant omnia.

Constitutio.

1. ÆStivo tempore cùm non ieiunatur, hora prandij erit post sextam, hora verò cænæ, post vesperas antè tamen Completorium.

2. In hyeme qui diebus Dominicis cænare de sero voluerit, propter dierum breuitatem ad sanitatem tuendam, post completorium licebit, post orationem (ita etiam de collatione serotina in alijs diebus intellige) sed inter prandium, & cænam quidquam potus, aut cibi sumere non licet.

3. In Ieiuniorum diebus post nonam reficiant fratres, sed in Quadragesima post Vesperas.

4. Hæc est nostræ Congregationis vitæ forma, quam omnes Professi, ac Nouitij obseruare tenentur, nec sinè Superioris licentia, nec in totum, nec in partem quidquam addere, vel relaxare possunt.

5. Si autem aliquis Spiritu Sancto inflammatus, maiori austeritate vti desiderat, cum Prioris benedictione agat, dummodo sua singularitate alijs admirationem, Ministrisq; molestiam non inferat.

6. Superiores veró relaxandi, perinde ac restringendi, sibi ipsis, sicut cæteris, discretionẽ magistrã auctoritatem habent, & specialiter cum oblatis, qui non sicut professi ad tantam obseruantiam non tenentur.

Vt post completorium nemo loquatur.

CAP. XLII.

OMni tempore silentio studere debent Monachi, maximé tamen nocturnis horis, & ideó omni tempore siuè Ieiunij, siuè prandij, si tempus fuerit prandij, mox, vt surrexerint à Cæna, sedeant omnes in vnum, & legat vnus collationes,

ones, vel vitas Patrum, aut certè aliquid, quod ædificet audientes, non autem Eptaticum, aut Regum; quia infirmis intellectibus non erit vtile illa hora hanc scripturam audire: alijs verò horis legantur; si autem ieiunij dies fuerit, dicta Vespera pauco interuallo, mox accedant ad lectionem collationum, vt diximus, & lectis quatuor, aut quinq; folijs, vel quantum hora permittit, omnibus in vnum concurrentibus per hanc horam lectionis, Si quis fortè in assignato sibi commisso, fuerit occupatus, occurrat. omnes ergò in vnū positi compleant, & exeuntes à Completorio nulla sit licētia denuo cuiquam loqui aliquid. Quod si inuentus fuerit quisquam præuaricari hanc taciturnitatis regulam, grauiori vindictæ subiaceat, excepto si necessitas hospitum superuenerit, aut fortè Abbas alicui aliquid iusserit. Quod tamen, & ipsum cum summa grauitate, & moderatione honestissimè fiat.

Constitutio.

1. VEspertinæ lectionis, quam hic fieri præcipit Pater Sanctus, in nostra Societate, hic fuit, & erit semper præscriptus modus. Pulsante completorij signo, omnes Fratres ad Ecclesiam decore seruato, concurrent, vbi ante Sacramentum flexis genibus manebunt, signo postea completo, cunctis aulam Capituli ingressis, & attentè audientibus, ibi Clericus hebdomadarius, ad quartam horæ partem, vel donec per Superiorem, signum datum, more solito fecerit, librum collationum, siuè alium vulgarem similem, vt & Laici intelligant, alta, & intelligibili voce perleget.

2. Vndè surgentes, ad Ecclesiam reuersi comple-

torium persoluent, & vsque ad horam primam finitam sequentis diei, in perpetuo, inuiolabilique silētio permanebunt.

3. Si verò aliquis ad hanc lectionem non venerit, dicat suam culpam, & corripiatur à Superiore.

De his, qui ad opus Dei, vel ad mensam tardè occurrunt.

CAP. XLIII.

AD horam Diuini officij mox, vt auditum fuerit signum, relictis omnibus quæcunq; fuerint in manibus, summâ cum festinatione curratur, cum grauitate tamen, vt scurilitas non inueniat fomitem. Ergò nihil operi Dei præponatur. Quod si quis ad nocturnas vigilias post gloriā psalmi nonagesimi quarti (quē propter hoc omnino protrahēdo, & morosè volumus dici) occurrerit, non stet in ordine suo in Choro, sed vltimus omnium, aut in loco, quem talibus negligentibus, seorsum constituerit Abbas, vt videatur ab ipso, vel ab omnibus, vsq; dum completo opere Dei publica satisfactione pæniteat. Ideò autem eos in vltimo, aut seorsum iudicauimus debere stare, vt visi ab omnibus, vel pro ipsa verecundia sua êmendentur. Nàm si extra oratorium remaneant, erit fortè tàlis, qui se, aut collocet, aut dormiat, vt certè sedeat foris, vel fabulis vacet, & detur occasio maligno, sed ingrediatur intro, vt nec totum perdat, & de reliquo emêndetur. Diurnis autem horis, qui ad opus Dei post versum, & gloriam primi psalmi, qui post versum dicitur, occurrerit, lege quàm suprâ diximus, in vltimo stet, nec præsumat sociari choro

psal-

psallentium, vsq; ad satisfactionem, nisi fortè Abbas licentiam dederit permissione sua, ita tamen, vt satisfaciat reus ex hoc.

Constitutio.

1. MOdus à regula præscriptus, sic à nobis hodie vsui est, aut quandocunque aliquis Sacerdos, vel Clericus in Choro, seu etiam Laicus extra eum, excepto Matutini, vel primæ officio, abesse deprehenditur, statim hebdomadarius frater eumdem vocabit, in alijs verò horis diei, Sacrista, cui officij signandi cura est, pigros quoque accersendi curam habebit. Vigilabit nihilominus Prior, aliquo à Choro deficiente (vt moris est) signum statim dare festinet, & vocetur.

2. Ipse verò rarditatis amator, post scilicet completo Venite exultemus in Matutino, & in alijs horis incepto primo psalmo accedens, extra Chorum, in ea parte, in qua ipse residet ad terram profundé humiliatus tamdiu maneat, donec illi Superior signum præbuerit, vt assurgat, quo facto in suam sedem ascendet. Quod & Conuersi obseruabunt in horis, in quibus in Ecclesia sistere debent, atque ideò quando tardè venerint, vel inde recesserint, durante officio, in Chori porta veniam petere, ibique Superioris signum expectare.

3. Si quis propter negligentiam ad matutinum non venerit, ieiunet semel in pane, & aqua.

Sequitur Regula.

AD horam verò refectionis, qui antè versum non occurrerit, vt simul omnes dicant versum, & orent & sub vno omnes accedant ad mensam. Qui per negligentiam suam, aut vitium non occurrerit, vsque ad secundam vicem pro hoc corripiatur, si denuò non emendauerit, non permittatur ad mensæ communis participationem, sed sequestratus à consortiò omnium, reficiat solus, sublatâ ei portione sua vini, vsq; ad satisfactionem, & emendationem. Similiter autem patiatur, qui, & ad illum versum non fuerit præsens, qui post cibum dicitur. Nec quisquam præsumat antè statutam horam, vel postea quidquam cibi, vel potus percipere; sed etsi cui offertur aliquid à Priore, & accipere renuerit, hora, qua desiderauerit hoc, quod prius recusauit, aut aliud omninò non percipiat, vsq; ad emendationem congruam.

Constitutio.

QVod Pater Sanctus de tardè ad mensam venientibus disponit, idem in nostris Refectorijs (licet rarius accidat) strictius obseruetur.

De his, qui excommunicantur quomodo satisfaciant.

CAP. XLIV.

QVi pro grauioribus culpis ab oratorio, & à mensa excommunicantur, horâ qua opus Dei in oratorio percelebratur, antè fores oratorij prostratus pronus omnium de oratorio exeuntium pedibus se proijciat, & hoc tamdiù faciat, vsque dum Abbas iudicauerit satisfactum esse. Qui cum ius-

iussus ab Abbate venerit, prouoluat se ipsius Abbatis pedibus, deindè omnium vestigijs fratrum, vt orent pro eo, & tunc si iusserit Abbas, recipiatur in Choro, vel in ordine, quo Abbas decreuerit, ità sanè, vt psalmum, aut lectionem, vel aliud quid, non præsumat in oratorio imponere, nisi iterum Abbas iusserit, & omnibus horis, dum completur opus Dei, proijciat se in terram in loco, in quo stat, & sic satisfaciat, vsque dum ei iubeat iterum Abbas, vt quiescat iam ab hac satisfactione. Qui verò pro leuibus culpis excommunicantur, tantum à mensa, & oratorio, satisfaciant vsq; ad iussionem Abbatis, & hoc semper faciant, vsq; dum benedicat, & dicat sufficit.

Constitutio.

1. ERemita, qui quomodolibet in foro exteriori excommunicatus declaratus fuerit iuxtà nostrorum priuilegiorum facultatem, debitâ præmissa satisfactione absoluatur, seruata omninò forma super hoc Ritualis Romani, quæ nunquam omittatur.

2. Insuper casibus, omnibus, qui accidere possunt, consulendo, statuitur, vt quinquies in anno, quilibet Prior in sua Eremo, suos subditos generaliter obsoluat, at vbi Pater maior fuerit, suum id munus erit, quæ absolutiò tradenda est in Capitulo culparum de sero antè Completorium, in Vigilijs Natiuitatis Domini, Paschæ, Resurrectionis, Pentecostes, Assumptionis B. M.V. & Capitulo Generali absoluto, lectâ tabula. Sic autem fiat, omnes Eremitæ congregati, ac genuflexi; sacerdos primus recitabit *Confiteor Deo &c.* & postea adhibita super pallio stola superior stans dicat *Misereatur*

tur &c. & Indulgentiam &c. poſtea abſolutionem ſecundum ſequentem formam, recitabit.

3. Si tenemini aliquibus vinculis, ſiuè ſententijs excommunis maioris, vel minoris, ſuſpenſionis, vel Interdicti, ſiuè pænis quibuſcunq; tàm à Iure, quàm ab homine latis, vel alias quotieſcunq;, & quomodolibet incurſis, auctoritate Apoſtolica mihi commiſſa, & vobis conceſſa, in quantum ſe extendunt gratiæ, & privilegia noſtra. Ego abſoluo vos omnes Iuriſdictioni meæ ſubiectos tam præſentes, quàm abſentes ab omnibus vinculis, cenſuris, & pænis prædictis, & reſtituo vos Sacroſanctæ Eccleſiæ gremio, ac vnitati fidelium, & diſpenſo vobiſcum ſuper omni irregularitate, ſiuè irregularitatibus ſi quas, vel ſi quas contraxiſtis, & abſoluo vos ab omnibus defectibus, & negligentijs cõmiſſis in adminiſtratione ordinum, & Sacramentorum & officiorum veſtrorum, & à tranſgreſſionibus Regulæ, & Conſtitutionum, admonitionumq; maiorum veſtrorum, & earum pænitentijs incurſis, non tamen ſub huiuſmodi abſolutionis prætextu, vel expectatione commiſſis, vel dimiſſis: Aboleoq; à vobis omnem infamiæ & inhabilitatis maculam, vndecunq; contractam, & reſtituo, ac habilito vos ad ſtatus, famam, & executionem ordinum, & officiorum veſtrorum, nec non ad omnes gradus dignitatum, & honorum, ad participationem quoq; privilegiorum omnium; & beneficiorum Eccleſiaſticorum, in quantum poſſum, & indigetis, In nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti Amen. Iniungat poſtea omnibus vnum *Pater* & vnum *Aue Maria*.

De

De his, qui falluntur in oratorio.

CAP. XLV.

SI quis dum pronunciat psalmum, responsorium, aut antiphonã, vel lectionẽ, fallitur, nisi cũ per satisfactionem, ibi coram omnibus humiliatus fuerit, maiori vindictæ subiaceat, quippe qui noluit humilitate corrigere, quod negligentiâ deliquit. Infantes verò pro tali culpa vapulent.

Constitutio.

1. CIrca emẽdationẽ errorũ, qui in Choro occurrere solẽt, consuetudo antiqua nostræ Cõgregationis tenuit, ut qui versiculum, Responsorium, Antiphonam, Capitulum, orationem, lectionemuè dicendo peruerterit, & qui alium errare facit, Chorumuè perturbat; finito officio in medium Chori exiens, ibi prostratus super terram, signum superioris, vel pænitentiam immobilis expectet. At qui in verbis tantum, seù ceremonijs naturali defectu labitur, secundum qualitatem erroris, vel genuflectit statim, vel certè in proprio loco caput profundè inclinat; Quòd si enim tremore, negligentiauè sopitus, facere recusat, iussu Prioris, finito officio, foras exire, & condignam pænitentiam suscipere cogitur.

2. Et si aliquis in illis rebus, quæ fieri, aut dici debent in Choro, vel alibi, si ille qui iuxta errantem manet, tacitè signo, alioué modo defectui mederi potest, cum submissa voce moneat, attamen cum alta, siuè manifesta correctio desideratur, tunc quoad professos corri-

corrigendos, ſolius Prioris officium eſt. Nouitios verò ipſorum Magiſter inſtruat, atq; corrigat. Non tamen Priori prohibitum eſt, & Nouitios in choro, & vbique corrigere, & reprehendere, tandem nulli priuato licet ſuperioribus præſentibus aliquem errantem reprehendere, ſeù emendare, niſi Prælatis negligentibus, ſiuè non aduertentibus, talis error ſcandalum, abſurdumuè eſſet allaturus, eo enim caſu, non erit indecens, ſed oportuna talis correctio.

3. Animaduertant tamen omnes, vt correctiones homini in diuinis officijs, nutu potius, ſignoué faciant, quàm ore aperto, nè perturbatio ſequatur. Vndè conſultius erit in his, quæ pauci momenti ſunt, diſſimulare, quàm pro nihilo officium interrumpere, vel alios in admirationem ducere.

De his, qui in aliquibus rebus leuibus delinquunt.

CAP: XLVI.

SI quis dum in labore quouis in Coquina, in Cellario, in Monaſterio, in piſtrino, in horto, in arte aliqua dum laborat, vel in quocunq; loco aliquid deliquerit, aut fregerit quidpiam, aut perdiderit aut aliud quid exceſſerit; vbi, & non veniens continuò antè Abbatem, vel Congregationem, ipſe vltrò ſatisfecerit, & prodiderit delictum ſuum, cum per alium cognitum fuerit, maiori ſubiaceat emendationi: Si animæ peccati cauſa latens fuerit, tantum Abbati, aut Spiritualibus ſenioribus patefaciat, qui ſciant curare ſua, & aliena vulnera, non detegere, ac publicare.

Con-

Conſtitutio.

1. DIſcretiſſime Sanctus Pater (ſicut ſagaciſſimus animarum Medicus) ſanciuit debere vnum quēquè ægrotum ſuam detegere infirmitatem, latens enim morbus curari non poteſt, Idcircò Eremitæ noſtri omnes Conſtitutionum tranſgreſſiones, defectusq; manifeſtos in Capitulo culparum, coram omnibus dicant, quatenus ſuperior vnicuiq; vulneri congruentia adhibeat medicamenta.

2. Oblati quoq; in Capitulo culpam dicère tenentur, vti faciunt profeſſi, ſed antè omnes etiam nouitios, qua dicta omnes ſimul diſcedant.

De ſignificanda hora operis Dei.

CAP. XLVII.

NVncianda hora operis Dei, die, noctuq; ſit cura Abbatis, vt aut ipsè, nunciare aut tali ſollicito fratri iniungat hanc curā, vt omnia horis cōpetentibus cōpleantur, Pſalmos autem, vel Antiphonas poſt Abbatem ordine ſuo, quibus iuſſum fuerit imponant. Cantare autem, & legere non præſumat, niſi qui poteſt ipſum officium implere, vt ædificentur audientes, quod cum humilitate, & grauitate, & timore fiat, & cui iuſſerit Abbas.

Conſtitutio.

1. LIcet vt ſuprà Capitulo trigeſimo ſecundo dictum eſt, diuinum officium Campanę ſigno nunciare, munus eſſe ſacriſtæ; Inuigilabit tamen ſuperior, vt id opportunis, congruisq; horis peragatur; & vt hoc, vt decet, exequatur; ſtatuitur, vt in omnibus noſtris Ere-

mis vnica sit campana magna ad canonicas pulsandas horas, duæ verò minores, ad alias domus obedientias significandas.

2. Horologium quoque necessarium est, atque ideò vbi non fuerit, quamprimum, fiat, vt domus seruitia ordinatim currant, Sacristæ autem si necesse sit, à Capitulo Conuentuali, aut, à Priore socius detur.

3. Circà psalmorum, & antiphonarum intonationẽ dictum est in Capitulo tertiodecimo.

De opere manuum quotidiano.

CAP. XLVIII.

OTiositas inimica est animæ, & ideò certis temporibus occupari debent fratres in labore manuum, certis iterum horis, in lectione diuina. Ideoq; hac dispositione credimus vtraq; tempora ordinari, idest vt à Pascha, vsq; ad Kálendas octobris, mane exeuntes à prima, vsq; ad horam penè quartam laborent quod necessarium fuerit: Ab hora autem quarta, vsq; ad horam quasi sextam lectioni vacent.

Constitutio.

1. Considerantes Patres, non posse adimplere, quod sanctà regula præcipit, propter continuas officiorum, & missarum occupationes, cauetur nè vllo vnquam die non impedito festo de præcepto, aut temporis iniurià, aut à feruenti calore in æstate, in sole scilicet in leone, ab horario corporali exercitiò vacent.

2. A die Resurrectiònis Dominicæ, vsq; ad festum Exaltationis S. Crucis post secundam missam, campanulæ

nulæ signo, omnes Eremitæ ad locum per superiorem designatum operaturi concurrent, vbi præmissa genibus flexis salutatione Angelica, in proposito opere per horam integram exercebuntur; Reliquo verò anni tēpore idipsum, & eodem ordine finitâ sexta fieri consueuit. Ab soluto tandem opere incipiente superiore, dicitur psalmus Deprofundis pro Defunctis cum versiculis, & oratione Deus veniæ largitor.

3. Nouitij cum suo Magistro seorsum huiusmodi exercitium persoluere tenentur, nisi superiori aliud visum fuerit.

4. Pigri verò ac negligentes, seù recusantes venire, grauiter corripiantur: qui sua sponte horam exercitij excedere voluerint, non illis prohibetur. verum quādo adest Capitulum culparum, aut fit Panis, vel communis tonsura, illa die non tenentur. ad manuale opus. In panis confectione si numerus Fratrum sufficiat, semper lectiò adesse debet.

5 Signa autem exercitij, & Panificij erunt viginti campanulæ ictus.

6. Possunt præterea, imò debent vnusquisque in proprijs cellis, aut alibi priuatim, aliquod opus exercere, vti scribere, libros legere, signacula, vel globulos coronæ perficere, coclearia, sportulas, iunceas, mattas, & similia. Prohibentùr tamen Coclearia, coronasue ex ebore, aut alijs pretiosis materijs conficere.

Sequitur Regula

*P*Ost sextă autem surgentes à mensa, pausent in Lectulis suis cum omni silentio, aut fortè qui voluerit sibi legere, sic legat, vt alium non inquietet. Agatur nona temporibus, mediante octaua hora, & iterum quod faciendum est, operentur vsq; ad vesperam: si autem necessitas loci, aut paupertas exegerit, vt ad fruges colligendas per se occupentur, non contristentur Quia tunc veré monachi sunt, si de labore manuum suarum viuunt, sic, vt & Patres nostri, &, Apostoli. Omnia tamen mensuratè fiant propter pusillanimes A Kalendis autem octobris vsq; ad Caput quadragesimæ vsq; ad horam secundam plenam lectioni vacent. Hora secunda agatur tertia, & vsq; ad Nonam omnes in opus suum laborent, quod eis iniungitur. facto autem primo signo horæ nonæ, disiungant se ab opere suo singuli, & sint parati cum secundum signum pulsauerit.

Constitutio

1. QVià homini à natura insitum est post laborem anhelare quietem, ideò æstiuo tempore à Pascha scilicet Resurrectionis vsq; ad Exaltationem S. Crucis statuitur, vt Eremitæ sumpta refectione paululum quiescant, Ita vt noctis, & meridiei somnus septem horarum saltem spatium æquet.

2. Sacrista igitur post prandium, hora scilicet, ac dimidia post dictam sextam, vel Nonam solita campanula dormitionis signum dabit, ad spatium vnius Pater noster cum ictibus quinque.

3. Audito itaq; signo, vnusquisque in cellam suam se reci-

se recipiat, & in lectulo suo, vel si maluerit sedendo per horam, & dimidiam, vel duas quiescat. sed qui dormire nolit, quietus in silentiò maneat, nè ipse alijs aliquo modo impedimento sit, quod superiores animaduertere debent.

4. Dormitionis finis, erit signum Nonæ, sed quando ieiunatur, pulsanda erit campanula per duo Pater noster cum ictibus quinque.

5. Qui post matutinum quiescere exoptat, ab ipso superiore licentiam obtineat.

Sequitur Regula

POst refectionem autem, vacent lectionibus suis, aut psalmis. In quadragesimæ verò diebus, à mane vsque ad tertiam plenam lectioni vacent, & vsque ad decimam plenam operentur, quod eis iniungitur. In quibus diebus quadragesimæ accipiant omnes, singulos Codices de Bibliotheca; quos per ordinem exintegro legant, qui Codices in capite quadragesimæ, dandi sunt. Ante omnia sanè deputetur vnus, aut duo seniores, qui circumeant Monasterium, horis, quibus vacant fratres lectioni, & videant ne forté inueniatur frater accidiosus, qui vacet otiò, aut fabulis, & non sit intentus lectioni, & non solum sibi inutilis sit, sed etiam alios extollat. Hic talis si (quod absit) repertus fuerit, corripiatur semel, & secundô, si non emendauerit, correctioni regulari subiaceat, taliter vt cæteri metum habeant. Neque frater ad fratrem iungatur horis incompetentibus. Dominico die lectioni vacênt omnes, exceptis, his, qui varijs officijs deputati sunt. si quis veró itá negligens, & desidiósus fuerit, vt non velit, aut non possit meditari, aut lege-

legere, iniungatur ei opus, quod faciat, vt non vacet. Fratribus infirmis, aut delicatis talis opera, aut ars iniungatur, vt nec otiosi sint, nec violentiâ laboris opprimantur, aut effugentur, quorum imbecillitas âb Abbate consideranda est.

Constitutio.

1. AD sacræ regulæ complementum in vnaquaque Eremo, deputetur Pater. qui bis in hebdomada, scilicet die lunæ, ac Iouis per horam antè vel post vesperas lectionem moralis Theologiæ habeat, post quam inter se mutuò fratres conferant, quod etiam in Aduentu, & quadragesima obseruabitur, & si quis ex prædictis diebus impeditus fuerit, in altero suppleatur, In illis verò locis, vbi commodè lector haberi non poterit, curabit Pater Prior jisdem temporibus, ac horis, vt deijsdem materijs per fratres differatur, vbi ipse cum omnibus Choristis interueniet, iuxta constitutionem Clementis. V I I I.

2. Insuper quilibet sacerdos, Clericusuè vnicum sacræ Bibliæ caput, vel alterius libri spiritualis in dies legat, quia lectio præmissa multum iuuat orationem.

De Quadragesimæ obseruatione.

CAP. X L I X.

LIcet omni tempore vita Monachi quadragesimæ debent obseruationem habere, tamen quia paucorum est ista virtus; ideò suademus istis diebus quadragesimæ omni puritate vitam suam custodire, omnès pariter negligentias aliorũ temporum, his diebus Sanctis diluere. Quod tunc dignê fit, si ab omnibus vitijs nos temperemus, Orationi cum fletibus, lectioni,

ctioni, & compunctioni cordis, atq; abstinentiæ operam demus. Ergo his diebus augeamus nobis aliquid ad solitum pensum seruitutis nostræ, orationes peculiares, Ciborum, & potus abstinentiam, & vnusquisq; super mensuram sibi indictam aliquid propriâ voluntate, cum gaudio Spiritus Sancti offerat Deo. Id est subtrahat corpori suo de cibo, de potu, de somno, de loquacitate, de scurrilitate & cum Spiritualis desiderij gaudio, Sanctum Pascha expectet. Hoc ipsum tamen, quod vnusquisq; offert Abbati suo suggerat, & cum eius fiat oratione, & voluntate Quia quod sine permissione Patris Spiritualis fit, præsumptioni deputabitur, & vanæ gloriæ, non mercedi. Ergo cum voluntate Abbatis omnia agenda sunt.

Constitutio

SI veris Cænobitis tantopere expedit in quadragesima Regularibus institutis aliquid addere, certè nobis Eremi cultoribus necessariu videtur, totum integrum annum, ne dum quadragesimas quibusdam piorum operum additamentis exornare. Ideo Eremita singulis ferijs sextis totius anni, horâ, quæ cuiq; commodior visa fuerit, quisq; in sua Cella se ipsum flagris tamdiu cædat, quamdiu bis psalmum quinquagesimum pronunciando immorabitur, quam flagellationem seu disciplinam in hebdomada maiori, in memoriam passionis Dominicæ triplicabunt, scilicet eam feriâ quarta, quinta, & sexta faciendo· Hortantur insuper Patres omnes coeremitas, vt in honorem quadragesimæ singulis diebus abstinentiæ eam frequentent, & pro-

fessi, qui toto anni curriculo voluerint, valeant sine alia licentia, at Nouitij habeant consensum sui Magistri.

2. Si qüis ad certum tempus, vel perpetuo voluerit Cilicio vti, sicut; multi Sanctorum Patrum fecerunt quod maximè in quadragesima fieri solet, de licentia Patris Spiritualis & Nouitij sui Magistri, valeant.

De fratribus qui longè ab oratorio laborant, aut in via sunt.

CAPVT. L.

FRatres, qui omnino longè sunt in labore, & non possunt occurrere hora competenti ád oratorium, & Abbas hoc perpendit, quia ita est agant ibidem opus Dei, vbi operàntur, cum tremore Diuino flectentes genua· similiter qui in itinere directi sunt, non eos prætereant horæ constitutæ, sed vt possunt agant sibi, & seruitutis pensum, non negligant reddere.

Constitutio.

Notent omnes Religiosi, ex hac S. Patris exhortationeminem ab officio, horisuè Canonicis, vel alio debito orationis ex constitutione Ecclesiæ, vel ex professione, votoq; contracta, propter opera manualia immunem fieri, neq; itineris labore. Semper igitur domo nostri Eremitæ Choro addicti, debitum Diuini officij ac Laici orationum suarum integrum deuotè persoluāt.

De fratribus, qui non satis longè proficiscuntur

C A P. L I.

FRatres, qui pro quouis reſponſo proficiſcuntur, & eadem die ſperant reuerti ad Monaſterium, non præſumant foris manducare, etiamſi à quouis rogentur, niſi fortè eis ab Abbate ſuo præcipiatur. Quod ſi aliter fecerint, excõmunicẽtur.

Conſtitutio?

1. QVod hic de excommunicatione dicitur, de Regulari intelligendum eſt, ideo qui foras êxeunt, nec congruo refectionis tempore reuerti poterunt in noſtris (ſi adſunt) hoſpitijs, aut alibi reficiantur de ſui licentia Prælati, tacitâ, vel expreſſa. & ſi extra Eremum pernoctare coguntur, vbi noſtra aderunt hoſpita, neq; ſuperiores extra illa dormire nequeant, neque extrà illa comedere ſine licentia: & qui ſecùs fecerint, ſemel in pane, & aqua ieiunent.

2. Non poteſt Prior ſibi, neq; ſuis veniam dare itinerandi vltra quinquaginta milliaria, ſed ſolius Patris Maioris, aut vicemaioris, munus erit, quod ſi dictus Pater maior, aut vice maior longè abeſſet, & periculum eſſet in mora, tunc Prior cum ſuo Capitulo Conuentuali, talem impartiri licentiam poterit, & qui tali ordinationi non paruerit, carcerali pæna per menſem puniantur.

De oratorio Monaſterij.

C A P. L I I.

ORatorium ſit hoc, quod dicitur, nec ibi quicquam aliud geratur, aut condatur expleto opere Dei, omnes cum ſummo ſilentio exeant, & agatur reuerentia Deo, vt frater

qui fortè sibi peculiariter vult orare, non impediatur alterius improbitate, sed si alter vult sibi fortè secretus orare, simpliciter intret & oret non in clamosa voce, sed in lachrymis, & intentione cordis. Ergò qui simile opus non facit, non permittatur, expleto opere Dei, remorari in oratorio, sicut dictum est, nè alius impedimentum patiatur.

Constitutió.

1 DOmus Dei Ecclesia est, quæ Domus orationis vocatur; Ideò Sanctus Benedictus ab exercitió, oratorium appellat. Cum ergò oratiò silentium, & quietem desideret, necesse est ab Ecclesia omnem strepitum, omnemq; tumultum propulsare: In tota itaq; Ecclesia, sed præcipuè in Choro, Summum, perpetuumq; silentium seruetur, vt non solum ibi omnis superflua locutio, seú vociferatio prohibita intelligatur, sed etiam omnis strepitus, qui ad aures peruenire, seù mentem distrahere valeat, qualis est sedilium demissiò, seù eleuatio, librorum indiscreta reuolutio, inurbana tussis, inmodesta consputatió, atq; oscitatiò, & alia similia, & maximè quando aliquid secretè dicitur, vel recitantur lectiones, antiphonæ, & similia, ac in missa cum legitur Euangelium, & dum canon, ac alia secreta peraguntur.

2. Cura sit insuper sacristæ nè aliquis per Ecclesiam deambulet; nemini item in Ecclesia alium alloqui licet, seu alta voce orare. Quicunq; ergò colloquentes, quacunq; diei hora, vel noctis inuenti fuerint, illo vel sequenti die, in pane, & aqua abstineant. In reliquis

quis supradictis defectibus Prioris discretioni, correctio, vel pænitentia relinquitur.

De Hospitibus suscipiendis.

CAP. LIII.

OMnes peruenientes hospites, tanquam Christus suscipiantur, quià ipse dicturus est. Hospes fui, & suscepistis me, & honor cōgruus omnibus exhibeatur, maximè tamē domesticis Fidei, & Peregrinis. vt ergò nunciatus fuerit hospes occurratur ei à Priore, vel à fratribus cum omni officiò charitatis, & primitus orent pariter, & sic sibi socientur in pace, quod pacis osculum non prius offeratur, nisi oratione præmissa propter illusiones Diabolicas. In ipsa autem salutatione omnis exhibeatur humilitas omnibus venientibus, siuè discedentibus hospitibus inclinato capite, vel prostrato omni corpore in terra. Christus in eis adoretur, qui & suscipitur. suscepti autem hospites ducantur ad oratorium, & postea sedeat cum eis Prior, aut is, cui iusserit ipse. legatur coram hospite Lex diuina, vt ædificetur, & post hæc omnis ei exhibeatur humanitas Ieiunium à Priore frangatur propter hospitē, nisi fortè præcipuus sit dies Ieiunij, quod non possit violari. fratres autem Ieiuniorum consuetudines prosequanur· Aquam in manibus Abbas hospitibus det, pedes hospitibus omnibus, tam Abbas, quam cuncta Congregatiò lauet: Quibus lotis, hunc versum dicánt, suscepimus Deus misericordiam tuam in mediò Templi tui. Pauperum autem, & Peregrinorum maximè susceptiò omni curæ exhibeatur. quià in ipsis Christus magis suscipitur nam diuitum terror, ipse sibi exigit honorem. Coquina Abbatis, & hospitum per se sit, vt incertis horis superuenientes hospites, qui nunquam desunt Monasteriò,

non inquietent fratres, in quam Coquinam ingrediantur duo fratres ad annum, qui officium benè impleant. Quibus (vt indigent) ſolatia adminiſtrentur, vt abſque murmuratione ſeruiant. Et iterum quando occupationem minorem habent, exeant, vbi eis imperatur, in opera, & non ſolum in ipſis, ſed & in omnibus officijs Monaſterij iſta ſit conſideratiò, vt quando indigent, ſolatiá accomodentur eis, & iterum quando vocant, obediant imperanti.

Conſtitutio.

1 HOſpitia loco commodo tam hoſpitibus, quam ſuscipientibus, & ab officinis, & Eccleſia aliquantulum, & multo plus à ſolitarijs cellulis ſint ſeparata, quo hoſpites maximè, qui de longinquo venerunt, benignè deducantur, adſint ibi lectiſternia per omnia Eremitis ſimilia; ſed cum perſonæ dignitas, ſeù hoſpitis infirmitas mollioribus egerit, ipſe Prior pia adhibita conſideratione, eadem concedere valebit.

2. Frater ille ad hoc charitatis munus deputatus, præſcriptas in Regula qualitates habeat, ad quem pertinebit menſam parare, menſæq; prouidere neceſſeriá, & ea hoſpitibus miniſtrare. Nec tantum Dominorum neceſſitatibus, ſed etiam famulorum, iumentorumq; (ſecundum loci facultatem) benignè ſatiſfaciat Huic ſi opus habuerit, ſocius & ipſe diligens, ac pius dabitur

3 Nec non illis Sacerdos, qui aſſociet hoſpites in, Ecclesiam, perque Eremum, vt fieri ſolet deducat, atque reducat, nec vltra agat, niſi à ſuperiore habeat in mandatis

Super

4 Super omnia tamen vnusquisq; eorum in suo Mini isterio sagaciter attendat, ne in aliquo Peregrinos offendat sed potius, tam verbis, quam factis eos ædificare nitatur, pietatis virtutisq; exemplis coram ipsis semper insistendo.

5. Eisdem & Ministris (quia hodie ob varias occupationes officiorum, rerumq; domesticarum) Prior non potest, tam manuum, quam pedum lotioni incumbat. hoc addito, quod ad pedum lotionem præter versiculū. Suscepimus Deus &c. Psalmum. misere re: vel alios, siue Hymnos addant. si quis autem hanc pedum lotionem prætermiserit, semel in pane & aqua ieiunet.

6 Discedentibus hospitibus itineris, directio si alias ignorant, negari minimè debet.

7 Caueant autem Priores, ne in suis locis Banditos, ære alieno grauatos: vel alia ex causa sæculari Curiæ obnoxios (nisi coacti fuerint) hospitio recipiant, qui secus fecerit secundum culpæ grauitatem puniatur.

Si debeat Monachus literas, vel Eulogia suscipere.

CAPVT LIV

Nullatenus liceat Monacho nec à parentibus suis, nec á quoquam hominum, nec sibi literas, aut eulogia, vel quælibet munuscula accipere, aut dare sine præcepto Abbatis sui. Quodsi etiam à parentibus suis ei quidquam directum fuerit, non præsumat suscipere illud, nisi prius indicatum fuerit Abbati, quod si iusserit suscipi, in Abbatis sit potestate, cui illud iubeat dari,

dari & non contristetur frater, cui forté directum fuerat, vt non detur occasio Diabolo: Qui autem aliter præsumpserit, disciplinæ Regulari subiaceat.

Constitutio

1 CVm violatio huius Capituli, sine vitio proprietatis atq; inobedientiæ esse non possit, ideo strictè omnino in eo contenta inuiolabililter obseruentur in litteris dandis seù recipiendis, quam munusculis hinc inde mittendis, vel in alijs quibuscunq; rebus præter fructus, qui mutuò inter Eremitas dari possunt.

2 Et ad maiorem paupertatis obseruantiam, prohibetur nè priores cuiquam Eremitæ petendi pecunias à parentibus, vel Amicis, sub quouis prætextu, ac colore etiam eleæmosynæ pro Missis ad singularia sibi comparanda, facultatem faciant. quod itá strictè prohibetur, vt is pro proprietario habeatur, qui huiusmodi eleæmosynis, particularia sibi emit, cum non possit superior talem licentiam impartiri. sed huiusmodi eleæmosynæ Cellerario consignentur, qui ad introitum, sicut rem emptam, ad exitum describat: Prior qui aliter permiserit, à Visitatoribus puniatur, & subditus proprietarij pęna mulctetur.

3. Quod vt facilius suum sortiatur effectum, teneantur Priores subditorum litteras antequam ad eorum manus perueniant aperire, ac legere, nisi fortè à Maiore, aut visitatoribus sint directæ, quas sub pęna circularis disciplinæ. aperire non possunt, si constet ab eis

missas,

missas, quod facilè innotescet, sin in fronte apparet M. aut V. sic interim Pater Maior, ac visitatores obseruabunt, vt vnus alterius litteras non aperiat.

4. Sic pariter locorum superiores teneantur, vt supra legere, quas subditi scribunt Epistolas, & ad suum arbitrium mittent, vel retinebunt: subditi verò, qui furtiuè mittent, sinè superiorum scientia, manifestata fraude, pro qualibet vice per decem dies, subtus omnes degradati maneant, dummodo grauis sit transgressio, quod arbitrio Prioris relinquitur, quod etiam in recipiendis Epistolis intelligatur.

5. Sic grauiter plectatur quilibet subditus, qui alterius priuati literas reserare præsumpserit, & multò grauius puniatur quicunq; sui Prioris Epistolas aperuerit: nec superior absente Priore illius aperire poterit nisi prius licentiam dederit.

6. Omnes Epistolæ in loco, vbi adest Pater Maior ipsi tradantur, qui suis sibi retentis, reliquas integras Priori transmittet, nisi ob rationabilem aliquam caussam dicto Patri Maiori visum fuerit alicuius illius familiæ Epistolas aperire.

7. Nemo vti potest Congregationis, aut particularis loci sigillo, præterquam superiores respectiuè.

De vestimentis, vel calceamentis Fratrum.

C A P. L V.

V*Estimenta Fratribus secundum locorum qualitatem, vbi habitant, vel rerum temperiem dentur, quia in frigidis*

gidis regionibus amplius indigetur, in calidis verò minus. Hæc ergò consideratio penes Abbatē sit. Nos tamen mediocribus locis, sufficere credimus Monāchis singulis Cucullam, & Tunicam, Cucullam in hyeme villosam, in æstate puram, aut vetustam, & Scapulare propter opera, indumēta pedum, pedules, & caligas. De quarum rerum omnium colore, aut grossitudine non causentur Monachi, sed quales inueniri possunt in Prouincia in qua habitant, aut quo vilius comparari potest. Abbas autem de mensura prouideat, vt non sint curta ipsa vestimenta vtentibus eis, sed mensurata; Accipientes noua, vetera semper reddant in præsenti deponenda in vestiario propter pauperes, sufficit enim Monacho duas Tunicas, & duas Cucullas habere propter noctes, & propter lauare ipsas res. Iam quod superfuerit, superfluum est, & amputari debet: & pedules, & quodcunq; est vetustum reddant, cum accipiunt nouum. fæmoralia hi, qui in via diriguntur de vestiario accipiant, qui revertentes lota ibi restituant: etiam Cucullæ, & Tunicæ sint aliquantò, his, quas habere soliti sunt, meliores quas exeuntes in viam accipiant de vestiario, & reuertentes restituant. Stramenta autem lectorū, sufficiant matta, sagum, lena, & capitale, qui tamen lecti frequenter ab Abbate scrutandi sunt, propter opus peculiare, & si cui inuentum fuerit, quod ab Abbate non acceperit, grauissimæ disciplinæ subiaceat. Et vt hoc vitium peculiare radicitus amputetur, dentur ab Abbate omnia, quæ sunt necessaria, idest Cuculla, Tunica, pedules, caligæ, brachile, cultellus, graphium, acus, mapula, tabulæ, vt omnis auferatur necessitatis excusatio. A quo tamen Abbate semper consideretur illa sententia actuum Apostolorum, quod dabatur singulis, prout cuiq; opus erat. Ita ergò, & Abbas consideret infirmitates indigentium, non malam voluntatem Inuiden-

uidentium. In omnibus tamen Iudicijs suis Dei retributionem cogitet.

Constitutio.

1. PRior, ac Cellerarius specialiter curabunt, vt pannorum prouisio, & eorum omnium, quæ ad hoc necessaria sunt, congruo fiant tempore, ita vt antè Sanctorum omnium solemnitatem, aut ad summum Sancti MARTINI Eremitarum quilibet, vestes, quibus indiget, recipiat.

2. Et ad hoc de mense Augusti per Priorem tam Cellæ, quam fratres visitentur, inquirendo, & inuestigando, quod vnicuiq; loco, personæué desit, indè memoriale diligenter conficiendo. Nemo tamen Prælatis, aut Ministris molestus sit, antè tempus, sed patienter expectet, donec eorum negligentia manifesta fiat, & tunc necessitate constrictus, humiliter, quæ sibi desunt, poscat.

3. Cuncti itaq; nostræ Congregationis Eremitæ albi coloris amictum sinè aliqua admixtione deferant, quo per vestium candorem, animi innocentiam præseferant quam habere debent.

4. Indumentorum materia vilis, rudis, paruiq; pretij semper quærenda est, puta leuidensa, quæ rasciam mulionum vulgò, seù sclauonica dicitur, ex qua Tunicellæ, & Scapularia fiant, quæ cuilibet annis singulis dari consueuit.

5. Tunicella ad dimidium Tibiarũ descendat. Scapularium verò quatuor digitorum altius tunica dependeat, cui circa collum cucullus consutus sit. T 2 6.

6. Tunica item ex panno rudi, ac ſtricto ſingulis danda eſt, licet non quotannis, ſed quando Prælatus opus eſſe iudicabit, quæ pro choriſtis vſq; ad talos protrahatur, pro conuerſis quatuor digitorum breuior ſit.

2. Pallium quoq; ex rudi, ac villoſo griſo, indigentibus, non omnibus dandum, palmo tunica breuius, ligneo globulo antè pectus clauſum.

8. Habeat inſuper aliud pallium vetuſtum ad commodum lotionis, cui ratione itineris, vel pluviæ adnecti poterit, Caputium, dummodo dictum Caputium in choro, Eccleſia, aut Refectorio non appareat, quodq; nunquam à pallio ſeiunctum geſtare poſſunt Eremitæ.

9. Eiuſdem rationis, ac formæ Conuerſorum pallium cum Caputio erit, ſed eorum tunica palmo breuior

10. Conceditur etiam volentibus alia veſtis, vulgò guardacuore, ex Tunicarũ panno, qua ſubtus vtimur, ad genua vſq; deſcendens: cuius vice ſi quiſpiam maluerit Tunicellam, poterit Prior concedere.

11. Dentur etiam tibialia, vulgò Calzette, quæ paulo ſupra genua protrahantur, quia femorialia non permittũtur Eremitis, quãquam campeſtria vulgò mutandæ ex tela linea tantum ſubtus aperta concedantur.

12. Habeant inſuper ſinguli vdones, ſiuè pedules (vulgò ſcarpini) ex griſo, ſeu lazza, rudiſſimo panno, ac punctas ſecundum conſuetudinem: & cingulũ exora panni, quo ſuper Scapulare Profeſſi, Nouitij ſubtus cingantur, & conuerſi ex corio, cum annulo ex oſſe ad maioris digiti latitudinem, & Scapularis longitudinem.

13. Cala-

13. Calapodia lignea tecta, quæ pro calceis, crepidisuè succedunt, quoties opus erit. Si etiam vnicuiq; pars calceorum, qui non sint nimis alti, more Eremitico. Possunt etiam Eremitæ habere albos galeros, sed non ex fina lana, seu pretiosa, sed ordinaria, & communi, caueantq; ne solo vnquam bireto vtantur.

14. Stricte prohibetur nè chirothecas, ocreas, vel aliquod aliud vestium genus induere, siuè gestare audeant, volentes insuper (iuxta regulam) vt nouis vestibus receptis, illico vetera Dispensatori restituantur, benignè propter munditiam indulgentes, vt duas subuculas, duas tunicas nouam scilicet, & veterem, duo similiter Scapularia cum duobus biretis, ac geminatum par punctarum, nec aliud duplicatum habeant, nec vnquã tela pro pedulis, nec subtus tibialibus vtantur, nisi pro marsupio iuxtà nostrum antiquum vsum, nec ante, vel in fæmoralibus ad sæcularium morem.

15. Ex eodẽ panno ac rascia induantur oblati, sed horum Tunica habeat os citrà collum erectum, & Scapulare sinè Caputio supra datur Tunicam, ea quatuor digitorum breuius, & corio sicuti conuersi cingantur, eorum pallium erit sicuti conuersorum, sed breuius.

16. Qui oblatorum habitus quovis quæsito colore ac prætextu nec causa deuotionis concedi possit.

17 Peritum ergo in arte sartoria eum esse oportet, cui hoc munus delegatur (ad quod munus nullus sæculariũ admittatur, nisi in Tibialibus scindendis, suendisuè) in scindendis vestibus iusta seruetur mensura, in dandis æqualitas, neminem contristando: Quod si non fecerit per Priorem, aut eõ negligente, per visitatores,

corri-

corripiatur, atq; puniatur. Quæq; in vestibus emendentur, & in debitam formam reducantur. Neq; vestibus nouis induantur Eremitæ, nisi à Priore, vel superiore prius benedictionem acceperint.

De Mensa Abbatis.

CAP. LVI.

MEnsa Abbatis cum hospitibus, & Peregrinis sit semper, quoties tamen minus sunt hospites, quos vult de fratribus vocare, in ipsius sit potestate, seniorum vnum tamen, aut duos semper cum fratribus dimittendos procuret propter disciplinam.

Constitutio.

1. QVoniam apud nos neq; Priores, neq; etiam Pater Maior, propriam Mensam habent, sed vna, & eadem est illis cum ministris, ac seruientibus ciborum portio, soliq; sicut cæteri omnes, in priuata cella manducant. Ideò quæ hic iubet Sanctus Pater, nec obseruare possunt, cum penitus vsui Eremitico contraria existant. Minus etiam cum Peregrinis, hospitibusuè esse conuenit Mensam Prælatorũ nostrorum, cum hodiè frequentia aduentantium vix dinumerari queat, nisi hospes Prælatus Religiosus, aut vir insignis fuerit; tunc enim cum illis in hospitio poterunt manducare, charitatis, ac reuerentiæ causa.

De Artificibus Monasterij.

ARtifices si sunt in Monasterio, cum omni humilitate, & reuerentia faciant ipsas artes si tamen iusserit Abbas.

Quodſi aliquis ex eis extollitur, pro ſcientia artis ſuæ, eo quod videatur aliquid conferre Monaſterio, hic talis euellatur ab ipſa arte, & denuo per eam non tranſeat, niſi fortè humiliato, ei iterũ Abbas iubeat. Si quid veró ex operibus artificum, venundandum eſt, videant ipſi per quorum manus tranſigenda ſunt, nè aliquam fraudem præſumant inſerre. Memorentur Ananiæ & Saphiræ, ne fortè mortem, quam illi in corpore pertulerunt, hanc iſti, vel omnes qui aliquam fraudem de rebus Monaſterij fecerint in Anima patiantur. In ipſis autem pretijs non ſubrepat auaritiæ malum, ſed ſemper aliquantulum vilius detur, quam ab alijs ſæcularibꝰ datur, vt in omnibus glorificetur Deus.

Conſtitutio.

AD huius Sanctæ Regulæ obſeruantiam, ſtatuitur, vt nemo inſcio Priore artẽ aliquam exerceat, & quid quid Eremitæ fecerint, ſiuè Coronas, ſiuè coclearia, aut aliud ſuperiori deferant aut de eius mandato Cellerario in communem diſpenſam deferendum, nec cuiquam promittere, multò minus donare, aut vendere ſine expreſſa Prioris licentia. Et qui aliter fecerint grauiter puniantur iuxta culpæ qualitatem, & in hoc inuigilet Prior, ita vt infallibiliter obſeruetur.

De diſciplina ſuſcipiendorum fratrum.

CAP. LVIII.

NOuiter veniat ſi quis ad conuerſionem, non ei facilis tribuatur ingreſſus; ſed ſicut ait Apoſtolus, probentur Spiritus ſi ex Deo ſunt. Ergò ſi veniens perſeuerauerit pulſans, & illatas ſibi iniurias, & difficultatem ingreſſus, poſt quatuor, aut quinque dies, viſus fuerit patienter portare, &

persistere, petitioni suæ, annuatur ei ingressus, & sit in Cella Hospitum paucis diebus; postea autem sit in Cella Nouitiorum, vbi meditetur, & manducet, & dormiat.

Constitutio.

1. AD hanc considerationem probationemuè, quam in recipiendis Nouitijs hic Pater Sanctus requirit, multa sunt hodiè attendenda quorum primum sit ætas, nam minores viginti annorum inceptorum, aspectuq; puerili aut maiores quadraginta quinque ad Eremiticam vitam tanquam insufficientes, ac debiles recipi non possunt, licet in maioribus per Capitulum Generale, vsq; ad quinquagesimum dispensari possit, quæ ætatis ratio, & in Oblatis habenda est.

2. Diligenter inquirantur; an sint Rei, aut delictorum cōmissorum suspecti, pro quibus iam cōdemnandos fore timetur, si supra vires ære alieno grauati, aut ratiocinijs reddendis alicuius administrationis obnoxij, ita vt per hoc lis mota, vel mouenda dubitetur, & vt non sæculi humaniui respectu, sed ex deuotionis, spiritusuè feruore, sponte Religiosam vitam eligant, iuxtà Bullam Sixti V. eiusquè moderationem. Matrimonio quoquo modo obligati, manifesta infamia notati, ac hæreseos suspecti, omninò excludendi sunt; Perquiratur & diligentissimè de eorum legitimis natalibus, moribus, vitæq; anteactæ.

3. Postremè professi alterius Religionis non recipiantur, nisi habita prius informatione vitæ, ac morum eorum, ac licentiæ petitæ, licet non obtentæ suorum Supe-

Superiorum: & quod non discedant ab eorum Religione ob malas satisfactiones; se maioris perfectionis desiderio, cautè tamen, ac prudenter procedendum, ita vt solummodo Capitulum Generale tales Professos, Nouitiosuè recipere queat.

4. Si quis recipiatur, qui non manifestauerit se fuisse Nouitium alterius Religionis, aut aliquam grauem, incurabilem, aut contagiosam infirmitatem tacuerit, & si talis profiteatur, eijciatur, tanquam professus contrà voluntatem vocalium, qui receperunt, seruata tamen forma sacri Concilij Tridentini *Cap. 19 Sess. 25.* de Regularibus, & declarationi Sacræ Cõgregationis supradicti Concilij 23. Ianuarij 1666. quod tunc procedit, quando in Capitulo pro habitu suscipiendo, professioneué emittenda, interrogatus, ac intimatus fuerit, suam professionem fore nullam, si quid ex supradictis negauerit, quæ protestationes, ac intimationes, semper in libro actuum Capitulariũ Eremi ascribi registrentur.

5. Cessantibus igitur impedimentis, congregentur simul Patres, Maior, Prior, Visitatores, ac Nouitiorum Magister, aut eorum maior pars, absentibus alijs, ità vt minoris partis absentia, non præiudicet: In alijs verò locis, vbi non fuerit Pater maior, eodem modo Prior, Nouitiorum Magister, ac duo Sacerdotes ad hoc à Capitulo conuentuali specialiter electi insimul conueniant, & coram eis Nouitius constitutus, diligenter citra scientiam (si ad Clericatum assumendus erit) ad quem gradum nemo, nisi sufficienter latinam calleat linguam non admittatur, & de alijs vt supra.

6. Qui verò in Cōuerſorum Claſſem aſciſci debent, & ipſi de ingenij vigore,& induſtria, & aptitudine, imò promptitudine ad obedientiam, de corporis viribus, ſed ſuper omnia tàm Clerici, quàm Conuerſi, de ſpiritu, an ex Deo ſit, ac mundum ex devotione, perfectionisque zelo mundo renuncient, an verò leuitas, vel neceſſitas aliqua de mundo depellat, interrogetur: ſi vouerunt Religionem, ſi ad toleranda aduerſa, & ad obediendum prompti ſunt.

7. Item prudenter, ac ſagaciter, qui ingredi cupit Religionem, interrogetur, an aliquam habeat ſecretam infirmitatem, ſi Parentes filij, aut ſorores ſua præſentia, ac induſtria egent. Manifeſtentur ei difficultates, laboresq; quos in Religione paſſurus eſt, at ſi ità examinatus idoneus, liber, & conſtans â ſupradictis Patribus inuētus fuerit, & approbatus, tunc conuocato Capitulo cōuētuali, ipſe Pater maior, vel eo abſente, idem Prior proponat, ac calculis de more iactis, ſi maiorē partem obtinuerit, electus intelligatur, atq; inter Nouitios in Nouitiatu admittatur, quod ſi ſecùs, honeſtè dimittatur

8. Semel verò receptus à Gñali, vel Cōuentuali tantùm Capitulo, non autem à quouis Prælato eijci poteſt.

9. Iſta prima receptio, non ſtatim ad habitum ſuſcipiendum factam intelligatur, ſed ſolum ad probationem quadraginta dierum, quibus elapſis, tunc noua Capituli approbatione habitus ei concedatur, habita prius à Patribus Maiore, ac viſitatoribus venia, quibus primò qualitatis Nouitij informatio tranſmittatur.

10. Interim prædicta quadragenaria probatione duran-

durante, antequam proprijs vestibus exuatur vt S. Pater monet, Regulam hanc cum constitutione diligenter perlegat, aut si litteras nescit, ab alio legatur, aut summariè substantialia innuentur. Qui accuratè attendere curet, quid sibi faciendum, ac adimplendum est, in eò gradum, ad quem admissus est; & pluries ei dura, & aspera, quæ sustinere debet replicentur, nè amplius ignorantiam valeat allegare.

11. Nec ignorare fas est si in eo statu, seu gradu ad quem semel assumitur, perpetuò esse mansurum, aut saltem ad altiorem nunquam sibi ascensum esse futurum, quam quam ad inferiorem descendi (quale est è Clerico conuersum fieri) plena reseruetur Capitulo Generali dispensandi auctoritas.

12. Præterea antè habitus susceptionem, Nouitius Generalem Confessionem cum suo Magistro faciat, aut cum alio ex expositis Patribus ad maiorem libertatem confessionis. Quibus omnibus, & singulis, feliciter cum Dei adiutorio expeditis, noua Capituli approbatione præmissa, habitus ei more solito tradatur, vt supra dictum est.

13. Ex decreto Sanctæ Memoriæ Alexandri VII. quolibet quarto mense Nouitius in Capitulo Conuentuali calculis exponatur, vbi si maior suffragiorum pars contraria fuerit, dimittatur; si verò maior pars propitia, ac fauens, aut etiam æqualis existat, prosequatur suum Nouitiatum, quod de duobus intermedijs scrutinijs intelligatur; In approbationibus autem ad habitum, & professionem, maior pars fauorabilis omninò esse de-

bet; dicta autem duo intermedia ſcrutinia fieri ſolent pro omnibus Nouitijs ſimul, licet non omnes in quarto exiſtant menſe, ſecundum diſcretā prudentiā Patris maioris, aut Prioris reſpectiuè, dum modo dicta tria ſcrutinia præcedant.

14. Oblati à Capitulo Conuentuali recipiūtur, præmiſſâ licentia Patris maioris, ac viſitatorum quolibet tempore, & loco, vbi ſub diſciplina alicuius Patris maneant, quouſq; religioſos mores, & quæcunq; ad verum Chriſtianum, neceſſaria ſunt ad ſalutem animæ didicerint. Habeatur tractatus prius, ac diligens fiat inquiſitio de eorum vita, ac moribus, atque etiam de valetudine, corporisq; viribus, ac ſi aliquo impedimēto detineantur.

15. Qui poſtquam annum expleuerint in habitu Religionis, non niſi à Capitulo Generali, Dietæ, aut Patris maioris, ac Viſitatorum, & ex graui admodum cauſa expelli poſſint, licet ad eorum beneplacitum redire poſſint ad ſæculum.

16. Cum benè ſe in Religione geſſerint, poſt ſeptennium in Conuerſorum numerum à Capitulo generali coaptari poſſunt, ex ſola tamen gratia, ac beneplacito dicti Capituli Generalis. Et ſciendum quod quando pro Conuerſis proponuntur, ſi maior pars votorum fauorabilium deficeret, non ideò à Religione excluduntur, ſed vt prius, oblati, remaneant.

17. In eorum inſuper ingreſſum publico mediante Inſtrumento Deo ſe offerent, Religioniq; gratis ſeruire promittent, renunciantes eorum medio iuramento cuicunq;

cunq; mercedi, aut remunerationi pro laboribut exhibitis; qui verò tale noluerint conficere instrumentum, reijciantur; At si aliqua in ingressu Religionis dederint siuè mobilia, siuè immobilia, siuè pecunias numeratas in discessu singula sinè fructibus restituantur, Si quis oblatus sponte exierit, vel à Religione licentiatus fuerit, numquam recipiatur.

18. Non possunt Oblati pecunias, aut rem aliquam propriam penes se retinere, sed omnia apud Cellerarium ad conseruatiònem deponantur, vt suprà, & si bona stabilia possideat, non faciat fructus suos, donec in Religione vixerint, sed intra primum annum de bonis, ac fructibus ad eorum libitum disponere teneantur, quia in Religione nihil proprium habere possunt.

Sequitur Regula.

ET Senior ei talis deputetur, qui aptus sit ad lucrandas animas, qui super eum omninò curiosè intendat, & sollicitus, si verè Deum quærit, & si sollicitus est ad opus Dei, ad obedientiam, ad opprobria.

Constitutio.

1. AD Sancti Patris Doctrinam adimplendam statuitur, vt Nouitiorum Magister solum à Capitulo Generali eligatur, qui non iuuenis, sed senex nondum ætate, sed morum, scientiâ, in incessu grauis, ac in omnibus suis actibus exemplaris, Sanctique silentij amator, atq; in Religione saltem per quadriennium versatus, nisi aliter iustis de causis Capitulum Generale decreuerit, & sit alios docere Peritus.

2. Attendat is semper discipulos suos ad perfectionem spiritualem promouere eorum naturales affectus, corruptasq; consuetudines cum charitate, verbis, monitionibus retundere, mortificare, radicitusq; assiduis correctionibus euellere, nec non vitiorum loco, virtutes, ac maximè vtilitatem, obedientiam plantare. Instruat deindè eos in his, quæ ad diuinum cultum pertinent, tùm in horis Canonicis ritè secundum Regulas Breuiarij persoluendas, tùm in solitis cæremonijs, cum humili gestu, & modestia, sollicitudine, deuotioneq; obseruandis, tùm etiam in solitudine Cellæ, in oris custodia visus modestia, strenuè retinendis. Et in reliquis omnibus, in quibus internus, extrernusq; veri Religiosi ornatus consistit, ac præcipuè instruat in oratione mentali,

3. Præterea ad minus semel in die eos, & Cellas eorum visitabit, & eis oportunis temporibus necessaria præbebit, & curam animarum eorum sollicitè geret, atq; sæpè aliquo exercitió spirituali eos depascet. Post completorium tandem illis cōuocatis, seorsum eorum culpis (prout ipsi de omnibus defectibus illa die commissis, eas dicere tenentur) auditis, pænitentijsq; iniunctis necessaria monitiuncula præmissa, eos benedicat: Benedictio Dei Patris omnipotentis &c.

4. Meminerit autem perpetuò Nouitiorum Magister, tales omnino suos discipulos futuros vsq; ad mortem, quales ipsi suis instructionibus, & exemplis tempore probationis effecerit, sciens vberem à Deo mercedem suorum laborum, recepturum.

5. At

5. At è contrà si non rectè se habeat, possit loci Prior, cum duorum ex Senioribus Patribus, interuentu, illum ab officio suspēdere, & alium in eius locum subrogare, donec superiores aliter prouiderint.

Sequitur Regula.

PRædicentur ei dura, & aspera, per quæ itur ad Deum, & si promiserit de stabilitate sua perseuerantia post duorum mensium circulum, legatur ei hæc regula per ordinem, & dicatur ei. Ecce lex, sub qua militare vis, si potes obseruare, ingredere, si verò non potes liber discede. si adhuc steterit, tunc ducatur in supradictam Cellam Nouitiorum, & iterum probetur in omni patientia. Et post sex mensium circulum, relegatur ei Regula, vt sciat ad quid ingreditur, & si adhuc stat post quatuor menses iterum relegatur ei eadem Regula, et si habita secum deliberatione promiserit se omnia custodire, & cuncta imperata seruare; tunc suscipiatur in Congregatione, sciens se sub lege Regulæ constitutum, quod ei ex illa die non liceat egredi de Monasterio, nec collum excutere de sub iugo regulæ, quam sub tàm morosa deliberatione, licuit recusare, aut suscipere. Suscipiendus autem in oratorio coram omnibus promittat de stabilitate sua, & conuersione morum suorum, & obedientia coram Deo, & Sanctis eius, vt si aliquando aliter fecerit, à Deo se damnandum sciat, quem irridet. De qua promissione sua, faciat petitionem ad nomen Sanctorum, quorum Reliquiæ ibi sunt, & Abbatis præsentis quam petitionem manu sua scribat, aut certè si non scit litteras, alter ab eo rogatus scribat, & ille nouitius signum faciat, & manu sua, eam super Altare po-

re ponat. Quam cum posuerit, incipiat ipse Nouitius mox hunc versum, Suscipe me Domine secũdum eloquium tuum, & viuam, & non confundas me ab expectatione mea. Quem versum omnis congregatio tertio respondeat, adiungentes, Gloria Patri &c. *Tunc ipse frater Nouitius prosternatur singulorum pedibus, vt orent pro eo, & iam ex illa hora in Congregatione reputetur.*

Constitutio.

POstquam per annum varijs exercitijs, ac correctionibus probatus est Nouitius, ac in suo gradu probè exercitatus, tunc iterum legat, aut legatur ei regula, & Constitutiones, vt supradictum est, vt plenius deliberare valeat, velit ne discedere, vel perseverare. Quod si interrogatus constans inuentus fuerit, si Capitulo, audito ab ipso Magistro, & alijs de eius moribus & in Religione progressu, discussione facta, eum tanquam idoneum, ac benemeritum, ad Professionem admiserit, præmissa iterum confessione Generali saltem illius anni, profiteatur, secundum formam in fine constitutionum apposita. Quam professionem ipsemet Nouitius manu propria subscribat. præsentibus duobus testibus sæcularibus, siuè fratribus, qui pariter se subscribant. Quæ professio intelligatur semper facta ad præscriptũ Sanctæ Regulæ ac nostrarum Constitutionum sub eadem vita Communi, ita vt nunquam sic professus ex quauis antiqua consuetudine prætendere posset se liberum, ac immunem ab vlla, vel minima obseruantia his in constitutionibus expressa, qui vsus, ac consuetudines forsan introductæ, abusus, ac corruptelæ nominentur.

Sequitur Regula.

REs, si quas habet, aut eroget prius pauperibus, aut factâ solemniter donatione conferat Monasterio, nihil sibi reseruans ex omnibus, quippe qui ex illo die, nec proprij corporis potestatem se habiturum sciat. Mox ergò in oratorio exuatur rebus proprijs, quibus vestitus est, & induatur rebus Monasterij. Illa autem vestimenta, quibus exutus est, reponantur in vestiario conseruanda, vt si aliquando suadente Diabolo, consenserit, vt egrediatur de Monasterio, (quod absit) tunc exutus rebus Monasterij proijciatur: illam tamen petitionem, quam desuper Altare Abbas tulit, non recipiat, sed in monasterio seruetur.

Constitutio.

1. VT hæc Regulæ dispositio sincerius sortiatur effectum, vestes, ac pecuniæ, & quæcunq; secum attulit Nouitius, illico suscepto Religionis habitu, penes Cellerarium in custodiam, & conseruationem deponantur. Quæ res nullò modo antè eius professionem, nequè à superioribus, neque à Cellerario, nec ab ipso etiam Nouitio, vel eius iussu, ab ipsa dispensa extrahi, nec distrahi debent quocunq; nomine, vel prætextu venditi, vel commodati, nec eleemosynæ quidem, sed ipse Nouitius ante professionem de rebus suis plenè, ac liberè disponat.

2. Nec ab eo quisquam pro se, vel pro alijs petere audeat quidquam sub pæna circularis disciplinæ, quam etiam incurret, qui petere suggesserit, vel antè professionem aliquid de eius rebus disposuerit.

3. Attamen si ipse de rebus suis, disponere recusauerit, aut certè uoluerit, eo casu quæcunq; ex eius spolijs remanent, in vsum Ecclesiæ cõuertantur, in ornamentis scilicet Altarium, ac sacrarij; idem de eleæmosynis in Ecclesia relictis obseruandum.

4. Quæ omnia si quis ad alium vsum conuerterit, ter in pane & aqua ieiunet, & legata Congregationi relicta, non nisi in vsum à Benefactore statutum, conuertantur.

5. Quoad verò ad acceptationem missarum perpetuam, obseruetur omninò decretum Sac. Congregationis Concilij de celebratione Missarum, suisq; congruis temporibus adimpleantur, & missæ quotidianæ non recipiãtur, si congruo tempore adimpleri non possunt. Nec anticipatè pro personis, aut eleæmosynis incertis applicentur: nec obligentur Sacerdotes continuò celebrare, sed bis in hebdomada secundum eorum intentionem, & quinq;, quæ restant ad superioris intentionem, secundum quam tenentur celebrare: qui duo dies non habeant in hebdomadis, in quibus Eremi obligationibus satisfit.

6. Si autem aliquis Nouitius mendax inuentus fuerit circa sua grauia propalanda impedimenta, antè professionem expellatur; at si post professionem detegatur, grauiter puniatur; dummodo professio nulla non sit.

De Filijs Nobilium, vel Pauperum qui offeruntur.

CAP. LIX.

Si quis

SI quis forte de Nobilibus offert filium suum Deo in Monasterio, si ipse puer minori ætate est, parentes eius faciant petitionem, quam supradiximus, & cum oblatione ipsam petitionem, & manum Pueri inuoluăt in palla Altaris, & sic eum offerant. De rebus autem suis, aut in præsenti petitione prŏmittant sub iureiurando, quia nunquam per se, nunquam per suspectam personam, nec quolibet modo ei aliquando aliquid dent, aut tribuant occasionem habendi. vel certé si hoc facere noluerint, & aliquid offerre voluerint in eleæmosynam Monasterio prò mercede sua, faciant ex rebus, quas dare volunt Monasterio donationem, reseruato sibi (si ità voluerint) vsu fructu ; atq; ità omnia obstruantur, vt nulla suspicio remaneat puero, per quam deceptus perire possit (quod absit) quod experimento didicimus: Similiter autem, & pauperes faciant. Qui verò ex toto nihil habent simpliciter petitiones faciant, & cum oblatione offerant filium suum coram testibus.

Constitutio.

CVm dictum sit suprà, solum maiores viginti annorum in nostra Congregatione recipi posse, non est, quod hic de impuberibus, minoribusuè tractemus.

De Sacerdotibus, qui voluerint in Monasterio habitare.

CAP. LX.

SI quis de ordine Sacerdotum in Monasterio se suscipi rogauerit; non ei quidem citius assentiatur. Tamen si omnino persiteterit in hac supplicatione, sciat se omnem Regulæ disciplinam seruaturum, nec aliquid ei relaxabitur, vt sit, sicut

ſcriptum eſt. Amice ad quid veniſti? concedatur ei tamen poſt Abbatem ſtare, & benedicere, aut miſſas canere, ſi tamen iuſſerit ei Abbas, ſin alias, nullatenus aliqua præſumat. Sciens ſe diſciplinæ Regulari ſubditum, & magis humilitatis exempla omnibus det ſi fortè ordinationis, aut alicuius rei cauſa fuerit in Monaſterio, illum locum attendat, quando ingreſſus eſt Monaſterium, non illum, qui ei pro reuerentia Sacerdoti conceſſus eſt. Clericorum autem ſi quis eodem deſiderio Monaſterio ſociari voluerit, loco mediocri collocetur, & ipſe tamen ſi promittat de obſeruatione Regulæ, vel propria ſtabilitate.

Conſtitutio.

1 SAcerdotes qui animo perſeuerādi in noſtram Cōgregationē venient, ſimul atq; habitum Eremiticum ſuſceperint, ſuper omnes Clericos, ſub tamen omnes Sacerdotes non ſolum profeſſos, ſed etiam Nouitios collocantur. At Clerici cum Præsbyteri effecti fuerint, ſupra dictos Sacerdotes, locum recuperabunt.

2. Nouitij Sacerdotes non fungantur officio hebdomadarij in Choro, nec in Altari Conuentualem miſſam celebrare: & ad minus trium annorum ſpatio omnes functiones, quas faciunt Clerici Profeſſi, exerceant, nec in alijs, quam Clericorum obedientijs miſceantur.

3. At Clerici cuiuſcunq; gradus, licet Diaconi exiſtant, poſt habitus ſuſceptionem, nulli prius recepto Nouitio præcedant, ſed donec Sacerdotes fiant, inferiorem locum retineant.

4. Sacerdotes illi, qui ex deuotionis, vel alterius rei cauſa Eremos noſtras inuiſunt, dum ibi commorantur, ſi Epi-

si Episcopi aut Prælati sint, in omni loco præcedant Priores. Reliqui verò Præsbyteri, qui aliqua dignitate Ecclesiastica, scientiâ, vel nobilitate pollent, superioribus vtiq; cedere solent, reliquis omnibus præire.

4. Idipsum in Religiosis viris hospitibus obseruari solet. Demum hæc hospitum & insignium personarum promotio, absolutè ex superioris arbitrio pendet.

De Monachis Peregrinis qualiter suscipiantur.

CAP. LXI.

SI quis Monachus Peregrinus de longinquis Prouincijs superuenerit; si pro hospite voluerit habitare in Monasterio, & contentus fuerit consuetudine loci, quam inuenerit, & non fortè superfluitate sua perturbet Monasterium, sed simpliciter contentus est quod inuenerit, suscipiatur, quanto tempore cupit. Si qua sanè rationabiliter, & cum humilitate charitatis reprehendit, aut ostendit, tractet Abbas prudenter, nè fortè eum propter hoc ipsum Dominus direxerit. Si verò postea voluerit stabilitatem suam firmare, non renuatur talis voluntas, & maximè quia tempore hospitalitatis, potuit eius vita dignosci Quod si superfluus, aut vitiosus inuentus fuerit tempore hospitalitatis, non solum non debet sociari corpori Monasterij, verùm etiam dicatur ei honestè, vt discedat, ne eius miseria etiam alij vitientur. quod si non fuerit talis, qui mereatur projici, non solum si petierit suscipiatur, Congregationi sociandus, verùm etiam suadeatur, vt stet, vt eius exemplo alij erudiantur, & quia in omni loco, vni Domino seruitur, vni Regi militatur. Quem si etiam talem prospexerit Abbas, liceat eum aliquantulum in supe-

ſuperiori conſtituere loco, non ſolum autem Monachum, ſed etiam de ſupradictis gradibus Sacerdotū, vel Clericorum ſtabilire poteſt Abbas in maiori, quàm ingreditur loco, ſi eius talem preſpexerit eſſe vitam. Caueat autem Abbas nè aliquando de alio noto Monaſterio, Monachum ad habitandum ſuſcipiat ſinè conſenſu Abbatis eius, aut Litteris comendatitijs, quià ſcriptum eſt, quod tibi non vis fieri alteri nè feceris.

Conſtitutio.

QVomodo alterius Ordinis Religioſi apud nos recipiantur dictum eſt ſuprà. Jlli verò, qui ad noſtras Eremos viſuri accedunt, maximâ charitate excipiantur, ac tractentur, tùm quia Peregrini, tùm quia Religioſi ſunt: ſed vltrà triduum commorari non permittantur, ne ipſi in hoſpitio otio delitescant, & Domus expenſis grauetur.

De Sacerdotibus Monaſterij

CAP. LXII.

SI quis Abbas ſibi Præsbyterum, vel Diaconum ordinari petierit, de ſuis eligat, qui dignus ſit Sacerdotio fungi: ordinatus autem caueat elationem, aut ſuperbiam, ne quicquam præſumat, niſi quod ei ab Abbate præcipitur, ſciens ſe multò magis diſciplinæ regulari ſubditum. Nec occaſione Sacerdotij obliuiſcatur Regulæ obedientiam, & diſciplinam, ſed magis, ac magis in Deum proficiat: locum verò illum ſemper attendat, quo ingreſſus eſt Monaſterium, præter officium Altaris, & ſi fortè electio Congregationis, & voluntas Abbatis pro vitæ merito eum promouere voluerit, qui tamen Regulam à Decanis, vel Præpoſitis conſtitutam, ſibi ſeruandam ſciat. Quod ſi aliter per-

præsumpserit, non vt Sacerdos, sed vt rebellis iudicetur, & sæpè admonitus, si non correxerit, etiam Episcopus adhibeatur in testimonium. Quod si nec se emēdauerit, clarescentibus culpis, proijciatur de Monasterio, si tamen talis fuerit eius contumacia, vt subdi, aut obedire regulæ nolit.

Constitutio.

1. CLericorum ad ordines promotio, solius Capituli Generalis, vel Dietæ est facultas; præmissa diligenti, plenaque à Patribus visitatoribus informatione, an promouendus habeat requisita, qui Patres in actu visitationis, vna cum loci Priore, exactè considerent num sufficienti scientia sit instructus, tùm mores scrutentur, ac præcipuè an in eo regnet humilitas.

2. Nullus ad Præsbyteratum promoueatur, nisi post professionis quinquennium, licèt in hoc, si idoneam personam iudicabitur, Capitulum Generale dispensare possit.

3. Qui se ipsum promouere fecerit, absque Capituli Generalis licentia, seù Dietæ suiuè superioris, disciplina circulari mulctetur, ab ordinibus suspendatur, ac degradetur, maneat scilicet infrà omnes alios professos ordinatos. Qui autem absq; dictis facultatibus quempiam fecerit promoueri, circulari pariter disciplina, alijsq; arbitrio superioris pænis puniatur.

4. Diligenter curabunt superiores, vt Clerici à Capitulo Generali, vel Dieta promoti, suis congruis tèmporibus ordinentur.

5. Antequam ad sacros ordines Clerici promoueantur,

tur, Priores diligenter in Sacramẽtorum doctrina versari faciant, eosq; qui Sacerdotio initiandi sunt, vt cæremonias casusuè, qui euenire possunt, Theologiamq; moralem addiscant.

6. Quamvis Eremitæ nostri ex Pauli tertij facultate, prædicationis officio fungi possint; nemo tamen sinè Capituli Generalis venia in praxim deducat.

7. Fratres Laici caueant nè causâ lectionis, negligentes ad obedientiam reddantur: Ideoq; statuitur, vt ex dictis nullus plusquam duos codices, vltra officium Beatæ Virginis, doctrinam Christianam, præsentisq; Constitutionis sub ieiunio in pane, & aqua retinere possit.

De ordine Congregationis.

CAP. LXIII.

ORdines suos in Monasterio ità conseruent, vt conuersionis tempus, & vitæ meritum discernit, vel vt Abbas constituerit. Qui Abbas non conturbet gregem sibi commissum, nec quasi liberâ vtens potestate, iniustè disponat aliquid, sed cogitet semper, quod de omnibus iudicijs, & operibus suis redditurus est Deo orationem. Ergò secundum ordines, quos constituerit, vel quos habuerint ipsi fratres, sic accedant ad pacem, ad Communionem, ad Psalmum imponendum, in Chòrum standum, vt in omnibus omninò locis ætas non discernatur in ordine nec præiudicet, quia Samuel, & Daniel pueri Præsbyteros iudicauerũt. Ergò exceptis his (quos, vt diximus) altiori consilio Abbas prætulerit, vel degradauerit, certis ex causis, reliqui omnes, vt conuertuntur, ità sint,

vt

vt V. G. qui ſecunda diei horâ venerit, in Monaſterio Iuniorem ſe nouerit eſſe illo, qui primâ hora diei venit, cuiuslibet ætatis, aut dignitatis ſit. Pueris verò per omnia ab omnibus diſciplina teneatur.

Conſtitutio.

1. CVm ex dignitate, ſeù antiquitate locorum ſæpè prælatio deſcendere ſoleat Prælatorum. Sciendum eſt Sacram Montis Coronæ Eremum, totius Congregationis caput eſſe; poſtea Priores infraſcriptarum Nationum Nouitiatorum ſequuntur. Ideò illi Prior S. MARIÆ de Rhua ſuccedit, tertiùs S. MARIÆ Coronatæ, quartus Montis Argentini, ſicquè alij iuxtà locorum erectionem, ac antiquitatem.

2. Sic ſupremæ Congregationis Pater, Maior dictus, omnibus Religionis Prælatis quocunq; loco, ac tempore præeſt, qui in prædicta ſacra Eremo Montis Coronæ (niſi neceſſaria negocia aliò euocent) commorari ſolet.

3. Ibi duo viſitatores ei continuè aſſiſtunt, penes quos cum Patre maiore vniuerſale totius Congregationis regimen conſiſtit, & hi Prioribus præibunt omnibus in locis eorum reſidentijs exceptis; ideſt intrà clauſuram, in qua etiam præcedent, in actu viſitationis.

4. Inter viſitatores, qui primus eſt in electione præibit, licet inferior profeſſione fuerit.

5. Quilibet in ſua Eremo Prior (licet alij ibi ſint Prelati) omnes alios, vt ſupradictum eſt, præcedet, qui tamen cum ſimul conueniunt, alter alteri iuxtà ordinem,

ac prioritatem locorum ſuorum ſibi inuicem cedunt, poſt hos Magiſter Nouitiorum collocatur.

6. Quicunq; alij Sacerdotes, Clerici, & Conuerſi, aut oblati fuerint in caſu præcedentiæ, tempus ſuæ profeſſionis in hac Congregatione non alibi emiſſæ, obſeruabunt.

7. Priores, ac viſitatores hoſpites, omnibus locorum ſuperioribus non graduatis, ac vice Prioribus antecellere conſueuerunt: hoc autem quoad Menſæ, eiuſq; benedictionem, ac Eccleſiaſticarum functionum procedit, Salua ſemper Domus adminiſtratione, ac familiæ ſuperioritate ſuperiori, ac vicepriori ſupradictis remanente.

8. Primam vtriuſq; chori ſedem, nemo, niſi proprij ipſius loci Prælatus occupabit.

Sequitur Regula.

IVniores ergò, Priores ſuos honorent, Priores Iuniores ſuos diligant. In ipſa autem appellatione nominum, nulli liceat alium puro appellare nomine, ſed Priores iuniores ſuos, fratres nominent. Iuniores autem Priores, ſuos Dominos vocent, quod intelligitur paterna reuerentia. Abbas autem, quia vices Chriſti agere videtur, Dominus, & Abbas vocetur, non ſua aſſumptione, ſed honore, & amore Chriſti. Ipſe autem cogitet, & ſic ſe exhibeat, vt dignus ſit tali honore. Vbicũque autẽ ſibi obueniant fratrés Iunior à Priore benedictionem petat, tranſeunte maiore, Iunior ſurgat, & det ei locum ſedendi, nec præſumat Iunior conſedere, niſi ei præcipiat Senior ſuus, vt fiat, quod ſcriptum eſt; honore inuicem præuénientes. Pueri verò,

verò, vel adolescentes in oratorio, vel ad mensam cum disciplina ordines suos consequantur: foris autem, vel vbi custodiam habeant, & disciplinam vsque dum ad intelligibilem ætatem perueniunt.

Constitutio.

1. EX hoc regulæ textu, omnes Eremitæ addiscant, sẽper Patri maiori genuflectere quoties eũ alloquuntur, vel obuiam in Eremo habent, sicq; tẽpore Capituli Præsidenti, quod & ante Priorẽ loci in Cella tantummodo faciendum est, eodem modo Nouitij coram Magistro faciant.

2. At reliquis Sacerdotibus, ac Prælatis, caput detegere, & humiliter se inclinare sufficit: Antiquioribus item semper inferior sedens assurgat, & capite aperto aliquantulum humiliter.

3. Et generaliter non solum Nouitij, Iunioresué, sed omnes vicissim singulos à Regula præscriptos mores obseruabunt, vti sunt inclinationes, apertiò capitis, ac alia signa ciuilia, ac reuerentiæ.

4. In nominandis, vocandisq; Patribus consueuit nostra Congregatio sic vocare, Pater maior, Pater Pręsidens, Pater Prior, ac Sacerdotes simplices, Frater Romualdus &c. & omnes alij simpliciter vocentur, oblati quoque fratres, quæ simplicitas semper est obseruanda.

De ordinando Abbate.

CAP. LXIV.

IN Abbatis ordinatione illa semper consideratur ratio, vt hic constituatur, quem sibi omnis concors Congregatio secundum timorem Dei, siuè etiã pars, quamuis parua Congregationis saniori consilio elegerit: vitæ autem merito, & sapientiæ doctrina eligatur, qui ordinandus est, etiam si vltimus fuerit in ordine Congregationis. Quod si etiam omnis Congregatio vitijs suis (quod quidem absit) consentientem personam pari consilio elegerit, & vitia ipsa aliquatenus in notitiam Episcopi, ad cuius Diœcesim pertinet locus ipsè, vel Abbatibus, aut Christianis vicinis claruerint; prohibeant prauorum præualere consensum, sed domui Dei dignum constituant dispensatorem, scientes pro hoc se recepturos mercedẽ bonam, si illud castè, & Dei Zelo faciant, sicut è contrario peccatum incursuros, si negligent. Ordinatus autem Abbas semper cogitet quale onus suscepit, & cui redditurus est rationem villicationis suæ, sciatq́; sibi oportere prodesse magis, quàm præesse. oportet ergò eum esse doctum lege diuina, vt sciat, vndè proferat noua, & vetera, castum, sobrium, misericordem, & semper superexaltet misericordiam iudicio, vt idem ipse consequatur, oderit vitia, diligat fratres. In ipsa autem correptione prudenter agat, & nè quid nimis, nedum nimis cupit eradere eruginem, frangatur vas; suamq́; fragilitatem semper suspectam habeat, meminerìq́; calamum quassatum non conterendum. In quibus non dicimus, vt permittat nutriri vitia, sed prudenter, & cum charitate ea amputet, prout viderit vtiq́; expedire (sicut iam diximus) & studeat plus amari, quàm timeri. non sit turbulentus, & anxius, non sit nimis obstinatus, & non sit Zelotypus, & nimis suspiciosus, quià nunquam requiescet. In ipsis Imperijs suis sit prouidus, & consideratus, siuè secundum Deum, siuè secundum

ſæculum ſint. Opera quæ iniungit diſcernat, & temperet, cogitans diſcretionem Sancti IACOB dicentis: ſi greges meos plus iam ambulando fecero laborare, morientur cuncti vno die. Hæc ergo aliaq; teſtimonia diſcretionis matris virtutum ſumēs, ſic omnia temperet, vt ſit, quod & fortes cupiant, & infirmi non refugiant, & præcipuè vt præſentem Regulam in omnibus ſeruet: vt cum benè miniſtrauerit, audiat à Domino, quod ſeruus bonus, qui erogauit triticum conſeruis ſuis in tempore ſuo. Amen dico vobis, ſuper omnia bona conſtituet eum.

Conſtitutio.

1. ANtè omnia Priorem, doctrinæ Sanctiſſimi Patris diligentem obſeruatorem eſſe oportet, vt ſibi ipſi conſulere, gregiq; ſuo præeſſe ſciat.

2. Cum primum ergò novus Prïor in ſuam Eremum deuenerit, ſingulorum Cellas viſitet, vt ſciat quid cuiq; concedere, quiduè negare debeat, ac deindè de domo ſua ordinanda, miniſtriſq; eligēdis prouidè cogitabit; præmiſſa igitur admonitione, longaq; facta oratione, ipſe cum alijs, adquos elatio pertinet, per diem ſaltem præmeditabuntur, qui digni ſint familiæ officiales.

3. Atque tunc conuocato de more Capitulo, & abſolutis præteritis ab obedientijs ſuis, diligentes & timoratos rerum agendarum Miniſtros, ſolita calculatione conſtituant.

4. Quorum primus erit Sacriſta, ſecundus Bibliotecarius, tertius Scriba Capituli, quartus Archiuiſta, quintus Cellerarius, ſextus Diſpenſatòr, ſeptimus In-

firmarius, octauus Pistor, nonus Cellæ vinariæ custos, decimus fructuum distributor, vndecimus Coquus, duodecimus Ianitor, tertius decimus Hospitarius, quartus decimus Barbitonsor, quintus decimus Vestiarius, sextus decimus pannarius, decimus septimus ferramētarius, decimus octauus Hortolanus, decimus nonus Syluarum custos. Facta autem prædicta electione antè Completorij lectionem, omnibus in Capitulo existētibus, eorum ordinatio distinctè legatur, qui omnes, & singuli obedientiam sibi iniunctam alacri animo, & absq; murmuratione amplectantur, & pro viribus adimplere conentur, scientes per obedientiam Deo suo gratos esse futuros. Quæ obedientiarum distributio, non solum cum Prior è Capitulo reuertitur, fiat, sed etiam quando completa fuerit Dieta.

5. Si numerus verò fratrum minor fuerit, bonas, vel plures obedientias Frater vnus Idoneus, & sufficiens habere poterit, & è conuerso vbi numerus abundat, vna, in duos si opus fuerit, diuidatur.

6. Atsi infra annū fortè aliquis, ob suas negligentias, vel defectus suos priuandus sit officio, novusq; sit constituendus Minister; tunc Prior cum consilio saltem seniorum rem exequatur.

7. Hoc ergò modò, dispositâ Domo, & ordinata familia, curet Prælatus sollicitè Pastoris boni more, frequenter suas oues recognoscere, eisdemq; salutare pasculum præbere. Quod profectò fiet, si singulis Sabbathis (aut Sabbatho impeditò) alio die, Capitulum, vt vocant culparum post primam tenuerit, in quo ali-

qua pia ad fratres exhortatio, ex quadam Sacræ ſcripturæ auctoritate, vel ex ſequenti Dominicæ Euangelio, vel ex Regulæ Sanctæ. Constitutioneuè, doctrina deſumpta præmittatur. Prior omnino ſingulis Sabbathis Culparum Capitulum habere teneatur, niſi grauiſſima vrgeat cauſa, nec quia ſupradictum ſpiritualem diſcurſum non parauerit, omittat, dupliciter enim erraret, ſi totum ob tàm leue cauſam omitteret, qui verò ex Prioribus in hoc negligens fuerit, à Patribus viſitatoribus puniatur.

8. Ac deindè ſpecialiter, quæ in ſequenti debdomada ſeruanda, faciendaue ſunt, annuncient, veluti feſta ex præcepto, ieiunia vigiliarum, ac quatuor temporum, ſi anniuerſaria dicenda, Communionem faciendam, Communem refectionem, obſeruantiarum, officijq; mutationem cum dubiorum occurrentijs & ſic de alijs, quæ accidere ſolent declaratione.

9. Conſtituat inſuper, & omnia quæ ad regimen, & conſeruationem Domus, atq; familiæ ſpectant, nec non generaliter omnes cum feruore hortetur ad obſeruantiam Sanctæ Regulæ, ceremoniaſq; adimplendas cum efficaci reprehenſione defectuum commiſſorum, & exhortatione ad emendationem, ac Sancti propoſiti augmentum &c.

10. Nec obliuiſcatur vnquam generaliter, Sanctam Eccleſiam, Animas defunctorum, Benefactores tàm viuos, quàm mortuos, omneſq; in neceſſitate conſtitutos, & aliqua, quæ ſæpè accidunt accidunt, fratrum orationibus fideliter commendare.

11. Nec (si hoc dies ipsa requirat) silentium dispensare prætermittat, & mox per suum quisque gradum, culpas, negligentias, transgressiones, & omnia, in quibus se errasse cognoscet, humiliter, ac genuflexus alta & intelligibili voce dicat, idquè coram ipso Priore, facie tamen ad Altare versa, & cum breuitate secreta nihilominus peccata confessioni relinquens.

12. Professi, qui adhuc in Nouitiatu cum Nouitijs morantur primi erunt, qui statim dictâ culpa, omnes pariter foras egredi debent, sequuntur postea Sacerdotes secundum ordinem dignitatis, & Professionis, qui finitâ accusatione se toto corpore solotenus versa facie ad superiorem prosternant; ac tandiu sic maneant quousq; ipse signum dederit, quo auditò erigant se in genua, donec pænitentiâ data, alio signo dimittantur.

13. Superior verò circumstantijs rerum, ac personarum maturè consideratis, vnicuiq; vulneri proprium adhibeat medicamentum, frequentando potius pænitentias illas, quæ animum humiliant, quàm quæ corpus affligunt, poteritq; mutare, & alterare, moderari, atq; in toto, vel in parte relaxare, taxatas in his Constitutionibus, & alias etiam imponere pænitentias, sicut melius viderit ad animarum salutem conducere.

14. Sit hoc in loco diligens Prior vnumquemq; admonere, vel corrigere iuxtà demerita eorum, eisquè debitam pænitentiam assignet, quam omnes fideliter adimplere sinè mora debent.

15. Non omittat superior negligentes, vel recusantes

ſantes ad Capitulū accedere per aliquem vocari, quos, niſi legitimam cauſam allegauerint, ſeuerè puniat.

16. Si reprehenſus, vel correctus frater, de conſcientia munda ſe purgare voluerit, ſemel audiatur; at ſi poſt excuſationem culpabilis remanet, duplex exindè reportet ſuppliciū, nec quicquam moretur Prælatus, quamuis eodem tempore reus, maiorem, aut ſupremum Tribunal appellet, ſed his non obſtantibus, quod agendum eſſe præviderit, ſecurus exequatur.

17. Quod tamen in regularibus pœnitentijs procedit, at ſi pænitentia grauis fuerit, vt puta diſciplinæ circularis, aut carceris (dummodo non ſit pro cuſtodia, aut contumacia, aut vltra dies quindecim) ſi ſubditus apellauerit, Prior ad executionem non procedet, donec per ſe ipſum & per Reum ſuperiori, cui appellatum denunciatum fuerit, ac per eundem cauſa cognoſcatur.

18. Priores ſicut & alij omnes (id quod nomen Eremitæ ſignificat) adimpleant reſidentes iugiter in Eremo, rariſſimè, niſi extrema cogat neceſſitas, exeant.

19. Rurſus ad conſeruationem rerum domeſticarum patrimonij ipſius loci cum debita diligentia, curent Priores, ſcripturas, contractus, Inſtrumenta, Bullas Apoſtolicas, & quæcunq; ad rem faciunt habere, recuperare, & in quodam Archiuio, ſeu arca benè clauſa, & cuſtodita ſeruare, nec non & libellum conficiant, in quo contineātur ſummaria dictarum ſcripturarum, & Archiuiſtæ cuſtodiâ ſeruentur.

20. Notent præterea, & ſecum habeant ea acta Capitu-

pitularia, quæ ad locum suum, & ad communes obseruantias pertinent. Describantur etiam omnia acta Capituli conuentualis cum suis circumstantijs dierum, & annorum.

21. Sit quoque in singulis Eremis nostris, & alius libellus, in quo nomen, & loci Patriæ, dies ingressus, ac professionis, cuiusq; Eremitæ, præmisso nomine, ac cognomine, quo vocabatur antè habitus susceptionem: item fugitiuorum, expulsorum, ac licentiatorum fiat memoria, quo facilius ab omnibus cognoscantur. Sic tandem, & Defunctorum nomina, & obitus dies diligenter notentur, pro quibus statim solitas preces fieri, & ab ipsius loci Priore cum diligentia alijs Societatis Prælatis notificari debent, vt & ipsi suis in locis similiter faciant.

22. Sit item, & alius libellus, vbi annuatim acta Capitularia cuicunque Priori data, & in actu visitationis à visitatoribus.

23. Nullus Prior potest noua ædificia erigere, nisi loci reditus expensas superent, ità vt ex residuo perfici queant, alias aut eleæmosynis, aut alio quouis subsidio construantur.

24. Noua non fundentur ædificia, donec quæ cæpta reperiuntur ad debitum finem perducantur sinè superiorum licentia. Ad nouum autem aliquod opus construendum, duo prius obtinenda sunt, licentia scilicet superiorum, Conuentualisq; Capituli consensus.

25. Non omittant Priores singulis bimestribus, Patres Maiorem, ac visitatores de eorum familia facere certiores.

De

De Præposito Monasterij.

CAP. LXV.

SÆpius quidem contingit, vt per ordinationem Præpositi scandala grauia in Monasterijs oriantur, dum sunt aliqui maligno spiritu superbiæ inflati, qui existimantes se secundos Abbates, assumentes sibi tyrannidem scandala nutriunt, & dissensiones in Congregatione faciunt, & maximè in illis locis, vbi ab eodem Sacerdote, vel ab eisdem Abbatibus, qui Abbatem ordinant, ab ipsis etiam, & Præpositus ordinatur. Quod quam sit absurdum facilè aduertitur, quia ab ipso initio ordinationis materia ei datur superbiendi, dum ei suggeritur à cogitationibus suis exutum se à potestate Abbatis sui, qui ab ipsis est ordinatus, à quibus & Abbas. Hinc suscitantur inuidiæ, rixæ, detractiones, æmulationes. dissensiones, & inordinationes, & dum contraria sibi inuicem Abbas, Præpositusq; sentiũt, & ipsorum necesse est sub hac dissensione animas periclitari; & hi qui sub ipsis sunt, dum adulantur partibus, eunt in perditionem cuius periculi malum illos respicit in capite, qui talibus in ordinatione se fecerunt auctores. Ideoq; nos præuidemus expedire propter pacis, charitatisq; custodiam in Abbatis pendere arbitrio ordinationem Monasterij sui, & si potest fieri, per Decanos ordinetur (vt anteà disposuimus) omnis vtilitas Monasterij, prout Abbas disposuerit, & dum pluribus committitur, vnus non superbiat. Quod si aut locus expetit, aut Congregatio petierit, rationabiliter cum humilitate, & Abbas iudicauerit expedire. Quemcunq; elegerit Abbas cum consilio fratrum timentium Deum, ordinet sibi Præpositum. Qui tamen Præpositus illa agat cum reuerentia, quæ ab Abbate suo ei iniuncta fuerint,

erint, nihil cōtra Abbatis voluntatē, aut ordinationē faciens, quia quantùm Prælatus est cæteris, tantùm eum oportet sollicitè obseruare præcepta regulæ.

Constitutio.

1. QVem Pater Sanctus Præpositum hoc loco appellat, nos superiorem simpliciter dicimus, qui solùm in absentia Prioris vices gerit, ac gubernat locum, ac familiam.

2. Hunc quoties Prior ab Eremo discedit, puta cum ad Generale Capitulum, vel ad aliud quodcunq; agendum se confert, nominatim fratribus notificare debet: quo omnes subditi sciant, cui obedire, seu ad quem in suis indigentijs recurrere oporteat.

3. Hanc eandem superioris denominationem potest, imò debet facere Prior antè obitum suum, si mori contigerit: attamen si vel ab ipso loco discedens, vel moriens Prior, id facere neglexerit, tunc antiquior professione Sacerdos, seù potius primus dignitate (si adsit) ipso Iure superior intelligatur.

4. Libera tamen erit Priori nominādi facultas, nullâ antiquitatis, vel dignitatis habitâ ratione, sed solum habilitatis, atq; sufficientiæ, siuè meriti qualitate consideratâ.

5. Superior itaq; eandem auctoritatem in Spiritualibus, ac temporalibus habebit, quam ipse Prior habebat, eique omnes de familia, tanquam verò Priori, obediant, sequè subditos subiectos sue demonstrent.

6. Dicta superioris auctoritas tamdiù durabit, quādiù

diù verus Prior domum reuertatur, vel alius in eius locum subrogetur. Hoc enim Eremum ingrediente, omnis dicti superioris potestas, ac auctoritas cessare intelligitur.

7. Qui quidem superiores non solum extinctâ, seù amissa auctoritate, sed etiam eâdurante, prorsus suo Priori subditi remaneant, potestq; Prior, vel verbo, vel per litteras eundem reuocare, amouere, atq; mutare, prout sibi visum fuerit, atq; libuerit, nec vltrà illi aliqua superioritas, aut præcedētia erit, & in casu contrauentionis, vel inobedientiæ ab eodem corrigatur, & castigetur.

8. Neminem in sui locum potest Superior substituere, sed eo Domo exeunte, antiquior professione vicem gerat, nisi Prior aliter ordinauerit.

9. Non potest superior durante Capitulo graui, & vrgente necessitate cessante, foras fratres mittere, & sublata est illi omnis facultas quidquā innouandi, ita vt nullo modo fabricare, nec vendere, seù emere, aut permutare, alterare aut destruere, aut similia facere possit, nisi eadem negotia Prior discedens, vel moriens fieri iusserit, quamobrem sicut ipse superior semper, & vbiq; suo Priori obedire tenetur; ità & Prior, quoties eundem nominat, debet in scriptis, aut saltem verbo coram testibus omnia, quæ fieri desiderat, aut sunt necessaria, ordinata eidem relinquere.

10. Quia superior Abbatiæ S. Saluatoris Montis acuti, per Capitulum Generale ad biennium, sicut & reliqui Prælati eligitur, non obstante huiusmodi electio-

ne tàm ipse superior, quàm sua familia semper, & in omnibus sinè exceptione Priori Montis Coronæ subsit, eiq; perpetuo obedire teneatur. Quin & Prior Montis Coronæ tanquam proprius Prælatus prædictæ Abbatiæ debet, non solum, quando opus est, sed etiam sæpè ex officio suo debito eandem Domum, cum superiore, & familia illic commorante visitare, corrigere, atq; instruere. Nec non quæcunq; ibidem necessaria, agendauè sunt, disponere, & ordinare, cuius dispositioni, & ordinationi omnes quotquot ibi sunt, tanquam verè subditi obediant. Non tamen poterit dictus Prior, dictum Superiorem vti à Capitulo Generali electum mutare, sed vrgente necessitate id faciendi ad Patres maiores, ac visitatores recurratur, qui iusta stante causa mutare possunt. Sed correctio, ac pœna dicti superioris proprio Priori relinquitur (vti Sancta regula iubet) & si in hoc Prior negligens fuerit, Pater maior, & visitatores, tàm in actu visitationis, quàm extrà seuerè puniant, quod si accidat in discessu Prioris Montis Coronæ, aut in morte, superiorem in Eremo relinquat, hic præcedet, & superiori Abbatiæ imperabit.

De Ostiarijs Monasterij.

CAP. LXVI.

AD portam Monasterij ponatur frater sapiens, qui sciat accipere responsum, & reddere, cuius maturitas eum non sinat vagari. Qui portarius cellam debet habere iuxtà portam, vt venientes semper præsentes inueniant, à quo respon-

responsum accipiant, & mox, vt aliquis pulsauerit, aut pauper clamauerit, Deo gratias, respondeat aut benedicat, & cum omni mansuetudine timoris Dei, reddant responsum festinanter cum feruore charitatis. Qui Portarius si indiget solatio, iuniorem fratrem accipiat.

Constitutio.

1. HIs, quæ de ostiario hic admonet. Pater Sanctus vix aliquid addi potest, sufficiet ergò si is, cui tale munus datur hanc pijssimam doctrinam operè compleat.

2. Sit nihilominus ostiarius sollicitus, nè quis molestiam inferat Eremitis absq; causa, expediendo eos, qui nihil negotij habent, quod tamen sinè scandalo fiat, & denique qui cum superiore, vel Cellerario negotium non habent, si ex vicino loco fuerint, re sacra audita discedant, nè per Eremum ambulantes loci quietem perturbent. In his verò, qui è longinquo veniunt, regula obseruetur, & statim ipsis ingredientibus, & Priori, & Hospitario nuncietur.

3. Maneat semper ostium clausum, nec contrarium fiat sine necessitate; quoties autem aduerterit ostiarius, non per ostium, sed transilitâ sepe, vel aliundè aliquem esse ingressum, modestè eum reprehendat, atq; foras eijciat, quo alijs sit exemplo.

4. Armatus in Eremo nemo introeat, sed admonitus in Domo Dei armatum incedere non licere, statim in ipso ingressu arma deponat, quæ diligenter Ianitor custodiat.

5. Præ-

5. Præmoneantur quoquè alienigenæ, loci consuetudinem nescientes, vt cum silentio procedant, & ab omni clamore, siuè strepitu abstineant.

6. Nunquam permittat ostiarius Iumenta aliena per Eremum errare, imò nec introire præter domestica, eorumq; hospitum, qui aliquantulum moræ in loco contrahere desiderant, quæ tamen iumenta non sunt permittenda vagari.

Sequitur Regula.

MOnasterium autem (si possit fieri) ità debet construi, vt omnia necessaria, idest aqua, molendinum, hortus, pistrinum, vel artes diuersæ intrà Monasterium exerceantur, vt non sit necessitas Monachis vagandi foras, quia omnino non expedit animabus eorum. Hanc autem regulam sæpius volumus in Congregatione legi, ne quis fratrum se de ignorantia excuset.

Constitutio.

1. ATtentâ vtilitate, quæ ex molendino nostris locis solet prouenire, laudabile valde est, prout Regula iubet, vt secundum hodiernum morem in vnaquaq; nostra Eremo quamprimùm poterit, construatur.

2. Licèt Hortuli singulis priuatis Cellis adhæreant, nihilominus & hortum communem sufficientis latitudinis in Eremo esse oportet, propter olerum frequentem vsum, ac necessitatem, cuius cura committenda est, qui agriculturam nouerit, qui suis sciat temporibus colere, quiq; diligens sit in colligendis seminibus, ac fructibus in communi penu conseruandis; & quid-

quid

INDEX CAPITVLORVM.

Primæ Partis, Proemium.

De his

INDEX
CAPITVLORVM.
Secundæ Partis.

PAVLVS EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI.

Ab perpetuam rei memoriam

RATIONI congruit, & conuenit honestati, vt ea, quæ de Romani Pontificis gratia processerunt, licet eius superueniente obitu literæ apostolicæ confectæ non fuerint super illis, suum consequantur effectum.

Dudum felicis recordationis Clementis Papæ VII prædecessori nostro, pro parte dilectorum Filiorũ Maioris Visitatorum, Priorum, & Fratrum Societatis Eremitarũ Sancti Romualdi Camaldulen: ordinis exposito: Quod olim postquam piæ memoriæ Leo Papa X. etiam prædecessor noster quondam paulo veneto, & quibusdam alijs in literis tunc expressis Eremitis sacri Eremi dicti ordinis Aretinæ diœcesis expressè professis, ardore maioris obseruantiæ, & perfectionis vitæ Eremiticæ feruẽtibus inter alia, quod in quibusuis locis etiam extra Italiam & loca vltramarina, Monasteria Eremitoria, & religiosa loca erigere: Et postquam erecta forent omnibus, & singulis indultis, & priuilegijs quomodolibet á sede Apostolica Eremitis sacri Eremi huiusmodi, ac congregationi eiusdem Eremi, & S. Michaelis de Murano concessis

ceſſis gaudere,& habitum eiuſdem religionis alijs exhibere poſſent,per ſuas in forma breuis literas licentiam conceſſerat:& ipse Paulus cum vnô Socio Eremita vigore cōceſſionis huiuſmodi ad id electo ad locum Criptarum nuncupatū Caſtri Maſſatij Exin. Diœceſis, qui tunc membrum Eremitarum ſacri Eremi prædicti erat acceſſerat, & ad eoſdem Paulum, & ſocium, diuerſæ multarum partium tam eccleſiaſticæ & religioſæ, quā ſeculares perſonæ,in dies ad eoſdē veniētes, cum eodē Paulo,&ſocio ſe coniunxerant. Et præfatis Paulo, & Socio,& ſucceſſiuè receptis perſonis, nulla loca Eremitica,partim ferè diruta, & partim ædificari cæpta, quæ poſtmodum ipſi reſtaurauerant,&quaſi de nouo ædificauerant, tam à ſede Apoſtolica, quàm à diuerſis Chriſti fidelibus Eccleſiaſticis, & ſecularibus perſonis donata, & conceſſa fuerant. Videnſq; ipſe Paulus ſe tot perſonis, ac locis quotidie multiplicari, ad olim Congregationis ſacri Eremi, S. Michaelis de Murano Vicarium Generalem, tunc vero generalem nuncupatū, & viſitatores acceſſerat, eiſdemq; ſeriem facti explicauerat, velleq; tam ipſe, quàm cæteri Socij Eremitæ huiuſmodi ſub eorum obedientia & viſitatione viuere declarauerat. Olim Vicarius tunc Generalis prædict9 habens, vt aſſerebat, à Congregatione huiuſmodi omnimodam auctoritatem,ſinceritatem animi dicti Pauli cognoſcens, præfata Eremitoria,videlicet quinq; Criptarum, Maſſatij, S. Ieronimi de Paſcilupo, Criptæ S.Benedicti in Monte Conaro, S. Leonardi de Volabrio,ac S. Mariæ de Spiritu S. Exin. Eugubinæ, Anconitanæ

nitanæ, Firmanæ, & Larinæ diœcef. à Sede prædicta alijsq; Christi fidelibus præfatis eisdem, Paulo, & Socijs, vt præfertur, concessa, & Eremitas in illis tunc cō morantes in eorum Congregationē receperat, ipsosq; Paulum, & Socios receptos Eremitas, eorumq; Eremitoria, & religiosa loca huiusmodi in societatem Eremitarum S Romualdi per maiorem, & olim Correctores tunc autem visitatores, Capitulum, & Eremitarum huiusmodi singulorum Priores, perpetuis futuris temporibus regendam, & gubernandam erexerat: & eisdem Paulo, & Eremitis præfatæ Societatis condendi, & celebrandi generalia Capitula eiusdem Societatis, & in eis Priores, Rectores, & alios Ministros eligendi, & pro eiusdem Societatis conseruatione, & augmento Missas, & alia diuina officia in eorum capitulis celebrandi, Capitula generalia eiusdem Societatis, & pro eius obseruantia quæcunq; statuta, ordinationes, & Constitutiones edendi, & pro tempore edita corrigendi, reformādi, & mutandi: quæ si contra substantialia Regulæ S. Benedicti non essent, á prædicto tunc vicario, & visitatoribus, aut præfatæ Congregationis Capitulis derogari, aút innouari sine dictorum Eremitarum consensu non possent, ac alia loca quæcunq;, & personas quascunq; in eadē societate receptādi. Necnō quod eiusdē Societatis superior ex tūc maior nūcupādus, per eiusdē Congregationis Capitulū de Anno in Annū eligēdus, loca, & personas de Triennio in triēniū, & frequē tius, si sibi videretur, visitare deberet, licentiā cōcesserat. Et omnia & singula priuilegia, gratias, & immunitates Eremitis concessa, & quomodolibet

modolibet concedenda, tam S. Eremi Camaldulensi quantotius præfatæ Congregationis, eidem societati Eremitarũ S. Romualdi loca, & personas communia esse, dummodo receptio, & admissio huiusmodi per Capitulum generale Congregationis Sacri Eremi. & S. Michaelis de Murano prædictis approbaretur, voluerat, & præfati Eremitæ vigore concessionis huiusmodi in eorum Capitulo cogregati nonullas constitutiones, ordinationes, & statuta super tribus substantialibus, & forsã alijs emittendis votis, & regularibus institutis Regulæ S. Benedicti, & diuinis officijs celebrandis, ac alijs felicẽ dictæ societatis, tam in spiritualibus quam in temporalibus, gubernationem & directionem ac honestè & religiosè viuendi modum concernentia ordinauerant. Ac postmodũ Præsidens & Definitores Capituli generalis Congregationis S. Eremi, & S. Michaelis prædicti, per eorum speciales literas, dicta quinq; Eremitoria, & societatem huiusmodi ab eorum congregatione penitus separauerant, & dissolutam, & separatam esse declarauerant, nullumq; sibi eligendi superiorem, nec non Eremitoria, ac illorum personas huiusmodi visitandi facultatẽ reseruauerãt. Quodq; præfati Eremitæ ad eorũ superioris huiusmodi electionẽ, prout eis visũ foret, procedere possent, ac in ijs, quæ Eremitoria, & illorũ personas prædicta concernebant, ac quicquid eidem societati visũ foret, á sede Apostolica petere possent, ac voluerant, præfatus Clemens prædecessor prædicta omnia, & dissolutionem huiusmodi approbauerat, & confirmauerat, eisque vnum dictæ societatis Maiorem, &

Correctores

Correctores, nunc autem uisitatores nuncupatos locorum, Priores, & alios Officiales, prout eis expedire videretur, per seipsos Annis singulis eligendi: qui eo ipso quo electi forent confirmati esse censerentur indulserat. Et succeßiuè cum ipsi pro dictæ societatis cõmodiori gubernatione aliquas ex prædictis Constitutionibus, ordinationibus,& Capitulis eis diligentius, & maturius examinatis casſassent, & aliquas de nouo ordinassent, & amotis quibusdam superfluis in meliorem formam reformassent: Idem Clemens prædecessor illas etiam approbauerat, & confirmauerat, prout in diuersis instrumentis, & scripturis vicarij generalis, ac visitatorum præsidentis, & Diffinitorum prædictorum, ac ipsorum Leonis, & Clementis prædecessorum diuersis litteris dicebatur plenius contineri. Ac pro parte eorundem maioris visitatoris, priorum, fratrum, & Eremitarum, eidem Clementi prædecessori humiliter supplicato, vt ex prædictis, & alijs eis concessis, & concedendi locis vnam tantùm societatem Eremitarum sancti Romualdi erigere, & instituere præmissis, & alijs infrascriptis pro illorum subsistentia firmiori robur apostolicæ firmitatis adijcere, ac alias in præmissis opportunè prouidere de benignitate apostolica dignaretur. Præfatus Clemens prædecessor, qui ad ea, per quæ status religiosarum personarum florere, ipsæque personæ acceptius diuinis beneplacitis se coaptare possent, solertiæ suæ curas libenter dirigebat: volens Maiorem, visitatores, Priores, Officiales, ac Eremitas societatis huiusmodi amplioris apostolici fauoris præsidio

dio complecti. Ac eos, & eorum singulos á quibusuis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, alijsq; ecclesiasticis sententijs, censuris, & pænis, á iure, vel ab homine, quauis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existebant, ad effectum infrascriptorum duntaxat consequendum absoluens, & absolutos fore censens, huiusmodi supplicationibus inclinatus; sub Datis videlicet Tertio Nonas Septembris Pontificatus sui Anno Sexto, authoritate Apostolica, ex prædictis, & quibuscunque alijs eis tunc, & pro tempore dictæ societati vbique terrarum concessis, & concedendis, ac per eos recipiendis, & retinendis Eremitorijs, & religiosis locis vnam tantùm omnium, & singulorum fratrum in eisdem Eremitorijs, & religiosis locis pro tempore degentium societatem Eremitarum Sancti Romualdi nuncupandam per maiorë Superiorem nuncupatum, Visitatores, Capitulum, Priores, ac alios Officiales, iuxta ipsius societatis statuta, & ordinationes, regendam, & gubernandam: Ita quòd omnes, & singuli dictæ societatis fratres præsentes, & futuri, quamuis in diuersis locis etiam extra Italiam, & loca vltra marina pro tempore manerent, vnum tamen corpus, & vnica societas Eremitarum Sancti Romualdi Camaldulensis ordinis perpetuis futuris temporibus existerent, & facerent, cum facultate celebrandi generalia, prouincialia, & alia Capitula eiusdem societatis, & in eis Superiorem Maiorem, Priores, Rectores; & alios Ministros eligendi, & pro eiusdem societatis conseruatione, & augmento, Missas, & alia diuina Officia

officia in eorum Capitulis celebrandi, aliaq; omnia, & singula, quæ ad similes societates pertinebant, & pro tempore pertinerent, faciendi, erexit, & instituit. Nec non separationem, dissolutionem, concessionem, & indulta, ac facultates eis quomodolibet concessa; ac constitutiones, & statuta per Capitulum dictæ erectæ societatis edita, vt præfertur, reformata, ac omnia, & singula priuilegia, indulta, & gratias per sedem eandem dictæ societati, vel per alium facultatem habentem, etiā viuæ vocis oraculo, vel alìàs quomodolibet concessa, & concessas auctoritate prædictâ approbauit, confirmauit, stabiliuit, ac robur Apostolicæ confirmationis habere decreuit. supplens omnes, & singulos tam iuris, quàm facti, defectus: si qui forsan interuenerant in eisdem. Et pro potiori cautela Maioris, Visitatorum, Priorum, Officialium, & aliorum fratrum præfatæ societatis, illas, & illa Quinque Eremitoria prædicta, eidem Maiori, Visitatoribus, Prioribus, & fratribus eorum erectæ societatis pro tempore existentibus, de nouo perpetuò concessit, & assignauit. Quòdq; omnes, & singuli dictæ societatis erectæ, Eremitæ ordinem prædictum in ipsa societate professi, tunc præsentes, & futuri, in Capitulo Generali pro tempore celebrandi in eo vocem habentes, pro felici dictæ societatis statu, & successu, alia statuta, Constitutiones, ordinationes, ac omnia, & singula, quæ in spiritualibus, & temporalibus ipsius societatis, ac eius regularis disciplinæ statum, obseruantiam, indemnitatem, & circa diuini officij, & Missarum directionem, & ordinationem, ac ceremonias, absq;

as, absq; ipsius regulæ in substantia, vel in effectu variatione, interpretatione, vel declaratione quoquomodo cōcernere possent, instituendi, ordinādi, interpretandi, declarandi, & alia de nouo faciendi: & sic instituta, ordinata, interpretata, declarata, & de nouo facta, in toto, vel in parte, prout rerum, & temporum qualitas exigeret, tollendi, & alterandi, ac in melius commutandi: Nec non pro honestate, & qualitate vitæ Eremiticæ huiusmodi barbam deferendi plenam, & liberam, eis concessit facultatem. Ac huiusmodi societatem, omnesque, & singulos superiores Eremitas, oblatos, nouitios, familiares, seruitores, & personas dictæ societatis, tunc & pro tempore existentes, ac ipsius Monasteria, Heremitoria, religiosa, & alia loca quæcunque, ac mobilia, & immobilia bona, tunc præsentia, & futura, ad præfatam societatem quomodolibet pro tēpore pertinentia, & imposterum eidem de nouo erecte societati, quandocunque, seu quomodolibet vniri, vel incorporari, seu subijci imperpetuum, vel ad tempus contingeret, á quorumcunque legatorum etiam de latere, necnon Nunciorum dictæ sedis, ac quorumuis Officialium Romanæ Curiæ, & Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum, Electorum, & Inquisitorum hereticæ prauitatis, quacunque etiam Apostolica auctoritate, ac aliorum quoruncunque Iudicum ordinariorum, & non ordinariorum quauis auctoritate, & potestate fungentium ditione, auctoritate, superioritate, potestate, dominio, visitatione, reformatione, & correctione: Ita quod contra dictam de nouo erectam

societatem,

ſocietatem, vel eius ſingulares perſonas, Nec non Monaſteria, Eremitoria, & loca, & perſonas, ac familiares cum eis degentes, ratione delicti, exceſſus, ſeu contractus, aut rei de qua ageretur vbicunque iniretur cõtractus, committeretur delictum, aut res ipſa conſiſteret excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aut alias quaſuis ſententias, niſi de ſpeciali ſedis prædictæ commiſſione, quomodolibet directè vel indirectè proferre, ſeu promulgare non poſſent.

Necnon ab omnibus, & ſingulis Decimis, Collectis, Exactionibus, Gabellis, Talleis, Datiuis, Datijs, Tractis, ſubſidijs charitatiuis, Impoſitionibus ordinarijs, & extraordinarijs. Collegijs, Parochianis, vniuerſitatibus, Monaſterijs, fabricis, & alijs quibuſuis perſonis, quacunq; auctoritate, & ex quauis cauſà, & conſideratione etiam pro expeditione contra Infideles, aut fabricæ Baſilicæ Principis Apoſtolorum de vrbe, Aut alijs imminentibus neceſſitatibus ſedis prædictæ, auctoritate eiuſdem ſedis, vel quauis alia impoſitis, & imponendis, ſub quacunq; verborum vi, & forma, etiam ſub excommunicationis latæ ſententiæ pæna exempti, & exempta cenſerentur, niſi de indulto, & ſocietate huiuſmodi ſpecialis, & expreſſa mentio in litteris Apoſtolicis fieret: Et tunc non veram Decimam, ſed mediam auri vnciam Cameræ Apoſtolicæ ſoluendo, pro omnibus eorum locis, ac Eremitorijs, bonis, & perſonis liberationem conſequerentur; prorſus exemit, & totaliter liberauit: eaque omnia, & eorum quodlibet in ius, & proprietatem beati Petri, & ſedis prædictæ, ac ſub eorum,

rum, & dictæ sedis protectione suscepit. Et si legati, & subdelegati ordinarij, aut aliæ personæ prædictæ, contra exemptionem, & liberationem huiusmodi quicquā attentare quoquomodo præsumerent, ac litterarum desuper conficiendarum vigore requisiti, per ipsius de nouo erectæ societatis Prælatos, Eremitas, vel procuratores eorum infra Tres dies à die requisitionis huiusmodi computandos non desisterent, excommunicationis sententiæ ipso facto noscerent se subiectos: & si fortè aliter factum foret, eo ipso esset irritum, & inane, nulliusque roboris, vel momenti. Præterea ipsis, vel religiosos eorum ordinis ad primam tonsuram, & quatuor minores ordines promouendi, ad sacros verò, etiamsi tempus à Canonibus statutum non attingerent, per quēlibet Catholicum Episcopum in eorum locis, & alibi, vbicunque eis commodum foret, absq; licentia Diœcesani etiam extra tempora, Diebus tamen dominicis, vel festiuis, eos promoueri faciendi, ac illos eis liberè conferendi; eundemq; Episcopum, pro consecrationibus Altarium, seu ecclesiarum, ac pro oleo sancto, & quolibet ecclesiastico sacramento, adeundi, & de licentia eorum Capituli generalis, seu prouincialis Ierusalem, & alia loca sancta visitandi, & inibi habitandi, ac loca, & eleæmosynas etiam ab Infidelibus recipiendi licentiam, & facultatem concessit. Et insuper pro conseruatione puritatis eorum solitudinis, ne mulieres ad eorum Eremitoria etiam sancti Hieronymi de Pascilupo Eugubin. Diœc. tunc præsentia, & futura, intra videlicet per eos præfixos, seu præfigendos terminos, præter illos

Ios tantùm Dies quos ipsi statuerent, dummodo non vltra Tres Dies in quolibet Anno accedere quomodolibet sub excommunicationis pæna auderent, vel præsumerent Cellularum tamen ipsorum ingressu semper prohibito remanente, inhibuit. Demum pro commoditate, & vtilitate, Eremitoriorum, & locorum huiusmodi tunc præsentium, & futurorum, de licentia eorũ Capituli generalis, seu prouincialis, eis, & cuilibet eorum, ac pro tempore existentibus quæcunque immobilia ad eos, eorumq; ecclesias, Eremitoria, Altaria, & loca hniusmodi pro tempore spectantia, & pertinentia in emphitheosim perpetuam, vel ad tempus sub aliquo annuo Canone, siue censu, quibusuis personis in euidentem ecclesiarum, Monasteriorum, & regularium locorum huiusmodi vtilitatem concedere, illaq; pro alijs immobilibus vtilioribus permutare, seu vendere, & alienare, & precium inde proueniens in alijs immobilibus bonis eorum ecclesijs, Eremitorijs, & regularibus locis vtilioribus, ac aliàs iuxta tenorem litterarum recolendæ memoriæ Pauli Papæ II. similiter prædecessoris nostri de rebus ecclesiasticis non alienandis editarum: Ita quod Priores, qui pro tempore essent locorũ huiusmodi Iudices, ad hoc vt immobilia bona huiusmodi in emphitheosim, vel censum, aut aliàs danda, & permutanda, seu vendenda, & alienanda coram eisdẽ Iudicibus specificarentur, eligere possent, conuertere, & cæteris Eremitorijs eorum societatis, prout eis commodius visum foret, pro eiusdem societatis conseruatione applicare valerent: & quæcunque bona, etiam feudalia,

feudalia, ac emphitheutica, etiam ecclesiastica eidem societati, tam inter viuos, quam causa mortis, seu testamento, vel codicillo, dari, concedi, & relinqui liberè possent. Ita quod ipsa societas ad eadem onera; ad quæ donator, seu testator, huiusmodi occasione bonorum eorundem, tenebatur: & quæcunque alia, quæ ipse donator, seu testator etiam imponeret; omnino tenerentur: etiam si ad certum numerum generationum, aut nominationum eadem bona concessa essent, ipsa societas, non perpetuo, sed per Triginta annos, pro qualibet generatione, seu nominatione, huiusmodi bona eadem tenere possent: & finitis ipsis Annis bona prædicta ad eorum directos dominos deuoluerentur, & absq; eorum consensu tenere non valerent, statuit, & ordinauit. Vlterius ipsis, de licentia Capituli generalis, seu prouincialis dictæ societatis, curam animarum Monasterij sancti Saluatoris de monte acuto, & parochialium sancti Michaelis Archangeli, ac Prioratus sancti Saluatoris de fanno Perusinæ, Tudertinæ, & fanesis diecesis ecclesiarum eidem societati perpetuo canonica vnitarũ abdicare, & de consensu illorũ parochianorũ, in locodictis parochianis ac cõmodo alias, Ecclesias, quibꝰ cura parochianorũ præfatorũ applicaretur, construi facere, seu alteri parochiali, quæ parochianis huiusmodi accõmoda foret, etiã de cõsẽsu illius Rectoris, cui pro huiusmodi cura exercẽda quod inter eos cõuẽtum esset soluerent, ac illas iurisdictioni ordinarij loci subijcere, ac loca quæcunque etiam per ecclesiasticas, & religiosas personas eis concedenda recipere, & eoum vsui applicare. Necnon loca, siue Eremitoria pro

pro tēporē recepta perficere, & alia de nouo cū ecclesijs, oratorijs, humili campanili, Cellulis, & officinis necessarijs construere, seu construi, & iam constructa pro conuenientiori eorum mansione demoliri facere, & ea ad aliorum locorum constructorum, siue de nouo construendorum vsum conuertere facultas recipiendi quoscunq; religiosos. Ac pro dicti ordinis propagatione, omnes, & singulos religiosos quoruncunque, etiā Mendicantium ordinum, & congregationum, ac Monasteriorum ad Eremitoria præfata, tanquam ad arctiorem vitam. conuolare, & sub societate, & eorum habitu altissimo famulari eligentes superiorum suorum licentia petita, licet non obtentâ, absq; aliqua contradictione, vel obstaculo recipere, ipsiq; sic recepti, & in eadem societate siue ordine professi, ad omnia officia, & dignitates societatis eorundem Eremitarum promoueri, & assumi liberè, & licitè, valerent, indulsit. Postremò Maiori, ac omnibus, & singulis Visitatoribus, Prouincialibus, Prioribus, & alijs Officialibus, ac fratribus siue Eremitis præfatis; vt ipsi, & omnes, & singuli, ac Commissi, Oblati, Nouitij, seruitores, familiares, Benefactores, & aliæ personæ, ac etiam Oratoria, ecclesiæ, Monasteria, Eremitoria, & loca, & quæcunq; bona, & cætera alia eiusdem societatis pro tempore pertinentia, omnibus, & singulis indulgentijs, peccatorum remissionibus, gratijs, concessionibus, facultatibus, immunitatibus, exemptionibus, priuilegijs, præeminentijs, prærogatiuis, libertatibus, fauoribus, licentijs, & indultis apostolicis, vel aliter qualiacunq; essent,

quibus

quibus omnes, & singuli ordines, Congregationes, societates, & Monasteria, sub approbatis regulis degentes, seu militantes, ac degentia, seu militantia, eorumq; superiores, generales, prouinciales, & particulares Monachi, seu religiosi, Commissi, Oblati, Nouitij, familiares, seruitores, Benefactores, & aliæ personæ eorumque Ecclesiæ, Oratoria, & alia quæcunq; bona; quæ omnia, ac si nominatim exprimerentur, dictus Clemens prædecessor haberi voluit pro sufficiēter expressis, coniunctim, vel diuisim, eis, & cuilibet ipsorum in genere, vel in specie, etiam viuæ vocis oraculo, vel aliàs quomodolibet concessis, seu concedendis, tam in spiritualibus, quàm temporalibus, & tam in communi, quàm particulari, seu aliàs quomodolibet vtebantur, potiebantur, & gaudebant, seu vti, potiri, & gaudere possent, quomodolibet in futurum absque vlla differentia, tam in communi, quam particulari, vel aliàs quomodolibet vti, potiri, & gaudere liberè, & licitè possent, & valerent, in perpetuum, ac etiam de nouo concessit pariter, & indulsit, & in eis locum habere voluit; ac si eisdem omnia, & singula præmissa directè, & expressè concessa fuissent: exceptis, quæ essent contra eorum Constitutiones approbatas, ac Ordinationes Capitulares factas, & pro tempore faciendas. ac vt dum priuilegiorúm, concessionum, exemptionum, immunitatum, facultatum, gratiarum & indultorum eorum, & cuiuslibet dictorum ordinum Congregationum, societatum, & Monasteriorum originales literæ, seu transumpta autentica ex illis

prout

prout in fauorē dictæ societatis, eusq; superiorum, Eremitarum, Commissorum Oblatorum, Nouitiorum, familiarum, seruitorum Benefactorum, & personarum, ac Ecclesiarum, Monasteriorum, Eremitoriorum, locorū bonorum, & aliorum cæterorum eiusdem societatis ostenderentur: vel exhiberentur, eadem fides indubia adhiberetur, tam in iudicio quam extra, &alijs locis quibus opus foret: ac sipro. & in fauorem eorum societatis, Ecclesiarū Eremitoriorū, & Monasteriorū, fratrum, & personarum, ac bonorum prædictorum, & prædictarū à sede prædicta amanassent, ac eis, & cuilibet ipsorum fuissent immediatè concessæ. mandauit. Necnon quod literarum desuper conficiendarum transumptis manu Notarij publici subscriptis, & sigillo alicuius Prælati Ecclesiastici munitis vbiq; staretur, prout originalib9 literis staretur, & plena fides in iudicio, & extra adhiberetur: quæ eisdem desuper conficiendis literis daretur si essent exhibitæ, vel ostensæ: Quodq; literæ ipsæ desuper conficiendæ cum confectæ forent, ac in eis contentà quæcunq; sub quibusuis reuocationibus, modificationibus, limitationibus, & suspensionibus quarumcunq; literarum gratiarum & dispositionum, per ipsum Clementem prædecessorem, & Sedem prædictam etiā motu proprio & ex certâ sciētia, seu ad Imperatoris, Regū, & Ducum instantiam concessis & concedendis, nullatenus comprehenderentur, sed semper ab illis excepa essent, etesse censerêtur. Et quoties reuocata modificata, limitata, suspensa, aut alterata forent; toties in eo statu, in quo ante reuocationem, modificationē,

limitationem,

limitationem, & ſuſpenſionem huiuſmodi repoſitæ, reſtitutæ, & reintegratæ, ac ſi opus foret de nouo conceſſæ eſſent, & eſſe cenſerentur: Et quotieſcunq; per aliquem, aut plures actus, contra ea, aut ipſorum aliqua, à quoquam cuiuſcunq; dignitatis, ſtatus, gradus, & conditionis foret, ex negligentia, vel ignorantia illorum, quibus ea concedebantur, aut aliquauis cauſa ſcienter, vel ignoranter attemptari, vel attemptata obſeruari contingeret, nullum tamen propterea exemptionibus, immunitatibus, libertatibus, gratijs, indultis, & priuilegijs huiuſmodi præiudicium generaretur; ſed ea omnia, & ſingula in ſuo robore, & firmitate permanerent, eaſdem litteras, abſq; aliorum inſtrumentorum, litterarum prædictarum productione, & oſtenſione ad probandum plenè omnia, & ſingula ſuperius enarrata, & ſpecificata in iudicio, & extra vbiq; ſufficere, nec ad id probationis alterius adminiculum requiri. Et ſi forte contingeret aliquod dubium in dictis per ipſum Clementem prædeceſſorem confirmatis, aut litteris ſuis ſuper præmiſſis conficiendis huiuſmodi, aut aliquo eorum pro tempore emergi, data verborum ambiguitate, & iuriſperitorum interpretatione dictæ ſocietatis de nouo erectæ, ac illius locorum particularium, & perſonarum fauorem interpretari debere, ſicque per quoſcunq; Iudices ordinarios, & extraordinarios, ac delegatos, & cauſarum Palatij Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales ſententiari, iudicari, & diffiniri debere, ſublata eis, & eorum cuilibet, quacunq; alia iudicandi, & interpretandi facultate,

cultate,

cultate, & auctoritate, irritum quoque, & inane, quicquid secus fieri siue attemptari contingeret, decreuit. Ac voluit, & concessit vniuersis, & singulis Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, Abbatibus, & alijs in dignitate ecclesiastica constitutis personis, ac quaruncunq; Metropolitanitarum, & Cathedralium ecclesiarũ Canonicis, necnon præfatorum Patriarcharum, ac Archiepiscoporum, & Episcoporum in Spiritualibus Vicarijs, & Officialibus generalibus dari in mandatis, quatenus ipsi vel duo aut vnus eorum per se, vel alium, seu alios litteras desuper conficiendas huiusmodi cum cõfectæ forent, ac in eis contenta quæcunq; solenniter publicantes, ipsisq; Eremitis, seu fratribus, ac personis prædictis præmissis efficacis defensionis præsidio assistere, ac facere eosdem Eremitas, ac alias personas omnibus præmissis pacificè frui, & gaudere, non permittentes ipsos, seu ipsas super his per quoscunque quomodolibet indebitè molestari, perturbari, aut inquietari. Contradictores quoslibet, & rebelles per censuras Ecclesiasticas, & alia oportuna iuris remedia, appellatione postposita, compesci, ac legitimis super his habendis seruatis processibus, censuras, & pænas ipsas iteratis vicibus aggrauandi; Inuocato etiam ad id, si opus foret, auxilio brachij secularis. Non obstantibus præmissis, ac Clementis, per quam inter alia voluerat, quòd potentes beneficia Ecclesiastica alijs vniri, tenerentur exprimere verum annuum valorem secundum communem extimationem, tam beneficij vniendi, quàm illius, cui vnio fieri peteretur; alioquin vnio non

valeret:

valeret: & semper in vnionibus commissio fieret ad partes vocatis quorum interesset. Necnon Pauli prædecessorum prædictorum, ac similis memoriæ Innocētij IIII. contra exemptos edita, quæ incipit Volentes. Necnon quibus cauetur, quòd nullus extra suam Ciuitatem, vel Dioc. nisi incertis exceptis casibus, & in illis vltra vnam Dietam à fine suæ Dioc. ad iudicium euocetur; seu ne Iudices à sede prædicta deputati extra Ciuitatem, vel dioc. in quibus deputati forent, contra quoscunq; procedere, aut alij, vel alijs vices suas committere præsumerent Bonifacij V I I I. Roman. Pontificum etiam prædecessorum nostrorum, & de duabus dietis in Concilio generali edita, dummodo non vltra Tres dietas aliquis dictarum litterarum desuper conficiendarum auct. non traheretur, & quibusuis alijs Apostolicis, Necnon Prouincialibus, & sinodalibus Concilijs editis, generalibus, & specialibus Constitutionibus, & ordinationibus, ac prædictarum Ecclesiarum, Monasteriorum etiam Sancti Antonij de Sancto Antonio, ordinis Sancti Augustini vienen. dioc. & religiosorum locorum, ac ordinum quorumcunq; etiam Camaldulen. huiusmodi, & aliorum etiam Mendicantium, & non mendicantium statutis, & consuetudinibus etiam illis, in quibus cauebatur: vt mulieres ad dictum Eremitorium Sancti Hieronimi de Pascilupo sub excommunicationis latæ sententiæ pœna nunquam accederēt iuramento, confirmatione Apostolica, vel quauis firmitate alia roborato priuilegijs quoque, & indultis, ac litteris Apostolicis Camaldulen. alijsq; ordinibus Mendi-

cantium,

cantium, & non mendicantium, & Militiarum Ecclesijs, Monasterijs, & Sancti Antonij huiusmodi, Necnon vniuersitatibus, Congregationibus, societatibus, Communitatibus, Collegijs, & cæteris alijs personis, & locis per eundem Clementem prædecessorem,& sedem prædictam, sub quibusuis verborum formis,& clausulis etiam derogatoriarum derogatorijs, alijsque efficacioribus, & insolitis illis præsertim, quibus inter alia caueri dicebatur expresse[quod nulli fratres, seu Monachi, de dictis etiam Mendicantium ordinibus, ad alium ordinē etiam strictiorem transeuntes per Superiores Priores, & alios fratres ordinum, aut societatum, ad quos si transierint etiam de licentia eorundem Superiorum petita, & obtenta, recipi, & admitti possent; aliàs recipientes, & recepti excōmunicationis sentētiā incurrerēt. ipsiq; sic vel alio modo recepti, ad aliquod officiū seu Prælaturam eiusdem ordinis, in quo recipiebantur, eligi non possit, absq; apostolicæ sedis speciali, & expressa licentia, per ipsius sedis patentes litteras cōcedēda, faciētes plenā, ac certā, & determinatā de statuto, & [ordinatione huiusmodi expressā, & indiuiduā mētionē. Quibus ōnibus etiā si pro eorū sufficiēti derogatione de illis, eorūq; totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & indiuidua mētio, seu quæuis alia expressio habēdā, vel aliqua alia exquisita forma seruāda foret, dictus Clemens prædecessor eorū ōniu tenores, & formas illoru cōcessionū, ac si de verbo ad verbū insererētur, pro expressis habēs, illis aliàs in suo robore permāsuris ea vice dūtaxat auctorit. prædicta specialiter, & expresse derogauit, cæterisq; cōtrarijs quibuscūq;. Ne autē de absolu-

tione, erectione, institutione, approbatione, cõfirmatione, suppletione, cõcessione, assignatione, exẽptione, liberatione, susceptione, inhibitione, statuto, ordinatione, indulto, volũtate, mãdato, decreto, & derogatione prædictis, pro eo quod super illis dicti Clemẽtis prædecessoris eius superueniẽte obitu litteræ cõfectæ non fuerũt, valeat quo modolibet hæsitari, ipsiq; Maior, Visitatores, Priores, Officiales, & fratres illorũ frustrẽtur effectu, volumus, & similiter apostolica auctor. decernimus, quod absolutio, erectio, institutio, approbatio, cõfirmatio, suppletio, cõcessio, assignatio, exẽptio, liberatio, susceptio, inhibitio, statutũ, ordinatio, indultum, volũtas mãdatũ, decretũ, & derogatio Clemẽtis prædecessoris huiusmodi perinde à dicta Die Tertio Non. Septẽber. suũ sortiãtur effectũ; ac si super illis ipsius Clemẽtis predecessoris litteræ sub eiusdẽ Dei Dat. cõfectæ fuissẽt, prout superius enarratur. Quodq; præsentes litteræ ad probãdũ plenè absolutionẽ, erectionẽ, institutionẽ, approbatonẽ, cõfirmationẽ, suppletionẽ, cõcessionẽ, assignationẽ, exẽptionẽ, liberationẽ, susceptionẽ inhibitionẽ, statutũ, ordinationẽ, indultum, volũtatẽ, mãdatũ, decretũ, & derogationẽ Clemẽtis prædecessoris huiusmodi vbique sufficiãt, nec ad id probationis alterius adminiculũ requiratur. Quocirca vniuersis, & singulis venerabilibus fratribus nostris, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, & Dilectis filijs Abbatibus, ac alijs personis in dignitate Ecclesiastica constitutis, necnon Metropolitan. & aliarũ Ecclesiarũ Canonicis, ac eorũdẽ Patriarcharum, Archiepiscoporum,

Episcoporũ Vicarijs in Spiritualibus, & Officialibus generalibus per Apostolica scripta mãdamus; quatenus ipsi, vel Duo, aut vnus eorũ per se, vel per aliũ, seu alios, præsentes litteras, & in eis cõtẽta quæcũque, vbi, & quãdo opus fuerit, ac quotiẽs, pro parte Maioris, Visitatorũ, Priorũ, Officialiũ, & Fratrũ, Prædictorũ, seu alicuius eorũ desuper fuerint requisiti, solẽniter publicãtes, eisque in præmissis efficacis defẽsionis præsidio assistẽtes, faciãt auctoritate nostra præsentes litteras, & in eis cõtenta huiusmodi firmiter obseruari, ac singulos, quos eędẽ præsentes litteræ cõcernũt, illis paci:cè gãdere; non permittẽtes eos desuper per quoscũque quomodolibet indebitè molestari, perturbari, aut inquietari: Cõtradictores quoslibet, & rebelles per cẽsurã Ecclesiast:cã, & alia opportuna iuris remedia, appellatione postposita, cõpescẽdo, ac legitimis super his habendis seruatis processibus cẽsuras, & pænas ipsas etiã iteratis vicibus aggrauãdo: Inuocato etiã ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachij secularis, iuxta volũtatẽ & cõcessionem Clemẽtis prædecessoris huiusmodi. Nõ obstãtibus omnibus supradictis; Aut si aliquibus, communiter, vel diuisim, ab dicta sit sede indultũ, quod interdici, suspẽdi, vel excõmunicari non possint per litteras Apostolicas, non faciẽtes plenã, & expresã, ac de verbo ad verbu de indulto huiusmodi mẽtioẽ. Nulli ergo õnino hominũ liceat hãc paginã nostræ volũtatis, decreti, & mãdati infringere, vel ei ausu temeratio cõtraire. Si quis autẽ hoc attẽptare præsũpserit, Indignationẽ õnipotẽtis Dei, ac beatorũ Petri, & Pauli Apostolorum eius se nouerit incursurum. Dat. Romæ apud S. Petr: Anno Incarnationis Dominicæ Millesimoquingentesimo trigesimoquarto Tertio Non. Nouembr. Pontificatus nostri Anno Primo.